

GLASNIK

PRESVETOGA SRCA ISUSOVA

S dopuštanjem crkvenih i redovničkih starješina

Uređuje

KAMILO ZABEO

Svećenik D. I. u Zagrebu.

——
——
— GODINA XIV. —

ZAGREB

TISAK I NAKLADA ANTUNA SCHOLZA

1905.

Sadržaj XIV. tečaja (1905).

I. Pjesme.

Evo siako	85	Na Kalvariju	155
Ja bih rado	64	Quo vadis fili	140
Križu	8	Sas	170
Molitva bolesnika	138	Ti sama	207

II. Članci, pouka.

Duhovne vještbe za puk	107	Novi Kalendar Srca Isusova	
Kad se kožu riliči	101	i Marijina čitatelja	120
Ljubiti li majku	205		

Mjesečne molitve:

1. Dobra štampa	1	7. Duhovne vještbe	105
2. Kršćanski nauk	21	8. Kršćanska dobrotu	125
3. Duh molitve	37	9. Svećenstvo	141
4. Kršćanska ustrpljivost	54	10. Djeca	157
5. Marijine kongregacije	69	11. Umiruci	173
6. Mjesec Srca Isusova	87	12. Petrov novčić	1-9

III. Vjesnik.

Heroldski kronika Srca Isusova.

Apostolstvo molitve: Topolovac 183, Voloder 187.
Biskupi: Maurović 100, Paklenko 33, Posilović 85.
Blagdan Srca Isusova: Srčaka 178, Grobnik 177, Kostrež 178, Petrina 177, Prelog 178, Sarajevo 178, 187, Seceste kod Požege 177, Stubi 178, Šumeče 177, Travnik 178, Vukovar 47.
Bratovština Srca Isusova: Bednja 63, Granešina 100, Novi grad Podravski 87, Samobor 32, Suhopolje 169, Voloder 137, Vrbanja 98, Vukovar 47.
Društvo djevojaka za naknadu sv. prišten: Preko 96, Selca na Braču 86, 112; Jakost slabih 85. Ja sam dobroga Isusa dijete 85. Ljiljan-cvijet 35, Teško majci 30.
Društvo naknadne sv. prišten: Gvoje 138.
Društvo Srca Isusova za momke: Arbanasi 49.
Glasnik hnk. bos i srj. o Srca Isusovu 114.
Glasnik Srca Isusova: A šta vidi nadbiskup zagrebački 86, Mali Stanko povjerenik 18.

Mlada povjerenica 205. Ne ču da ručaju bez Glasnika 20. Novi uvjeti pretplate 34, Odušo se od psovana 168. Pijo X. B. Plemenite zadužbine 6. Povjerenici 8. Preko 100 pretplatnika 8. Zbor duhovne mladeti zagrebačke 68. Ziv ili mrtav 7. *Id.*: 7, 30, 206, 208.
Kalendar Srca Isusova i Marijina 50, 65, 80, 100, 114, 120, 182.
Kapela Srca Isusova: Novi Marof 32.
Kip Srca Isusova: Gurešnica 32, Granešina 100, Martinčić na Cresu 97, Nerzvine 164, Novine 112, Otočac 154, Samobor 32, Soljani 2-3, Suhopolje 169, Surčin 206, Vojni Križ 100, Voloder 137.
Lipanj: Bednja 63.
Mladi apostoli Srca Isusova u pruznicima 115.
Oltar Srca Isusova: Bednja 63, Osekovo 706, Semoljci 183, Varštin 112, Vrbanja 98.
Prva nedjelja: Bednja 63.
Prvi petak: Bednja 63.

Slika Srca Isusova: Bogovnica 49, Sijše 178.

Štit Srca Isusova: Bednja 63, Mačkovec 34.

Vojaka Srca Isusova proi psovski: Brusje na Hvaru 17, Grobnik 157, Mačkovec 34, Mladi apostoli •Vojsko• u praznicima 116. Narodna biskupa

senjaskoga 100. Bogovnica 49, Selca na Braču 66, Topolj 34, Trsat 138. *Ja*: 36, 49, 183.

Zastava Srca Isusova: Kutjevo 100, Preko 36, Sarajevu 180, Vukovar 47.

Župa Srca Isusova: Nevigiane 169, Voloder 137.

*-Za domaće vijesti:

Društvo klanjalaca: Praznice 138, Uvijek kod Isusa 49. Pobožnost Majci Božjoj: Bezgrješno Zabeće, jubilej u Vraždinu 112, Bratovština •Naše mile Gospe od Presv. Srca• u Šibeniku 34, Ceka Lurdake Gospe na Rijeci 49, Crkva •Naše mile Gospe i uvijek pomoćnica• kod Kozara 71, Društvo Srca Marijina za djevojke u Arbanastima 49, Duhovno hodočašće u Lurd u Krapini 84, Gospa od Kutarja u Dubrovniku 169. Kongregacija muževa

u Sarajevu 195, Maši bosanski Lurd kod Kozara 71, Marijina družba u Grobniku 177, Marijine kćeri u Luci 188, u Žrnju 188.

Prčke misije: Lastovo 82, Bogovnica 49, Voloder 137, Hrvatska 12, Dalmacija 32, 34, 184.

Hal protiv psovski: Makarska 99, Omiš 138, Selca na Braču 112, Spjel 99.

Razno: Časna Hozana Kostić 183, Petar Barbarić: Njegovo šćo prevedeno na jezik talijanski 68, mađarski 139.

Isuštrane vijesti:

Rim: Bl. Marko Krizin 64, Međunarodni euharistični sastanak 184, Novi oposti: 33, 66, 80, 169. Sastanak hrv. biskupa 187.

bijesni protiv pobožnosti k Srcu Isu. 112, Tajanstvena spijha 16. Španjolska: Kralj Alfons XIII. 183.

Italija: Salezijanci 65.

Amerika: Bennett, hrvatska crkva 79, Ekvador: Sivjelo Srca Isusova 14, Kolumbija: vjerski rat 14, junacke žene 14.

Francuska: Paris, crkva Srca Isusova 98, Slobodna zidarija

IV. Pripovijesti, zahvalnice, razno.

Pripovijesti o Srcu Isusovu: Djedinja molitva prodiere oblake 170.

Govori mu o Srcu Isusova 34.

Kakvih čudesa tvori Srcu Is. 34.

Najbolji Pastir 207.

Od Kalvina k Srcu Isusovu 144.

Pučke misije 50.

Razbojnik 9, 23.

Teško osoma, koji vjerom kreću 114.

Utočište gvoštenika 103.

Župnik revnitelj Srca Isusova 62.

Pripovijesti o Majci Božjoj:

Eto mene, eto mene, Bl. Gospa 20.

Ipak smo braća 80.

Po knjizi •Srce Marijino• obračena 81.

Što radi biskup u 10 sati noći 169.

Ir žiosta pape Pija X.

Majka dobrog savjeta 80, Zlatno srce 191, Kapitelarni vikar u Paljenu 137, Starac 34, Ura nije ova 10, Sastanak hrvatskih biskupa u Rimu 137, Hrvatski Glasnik Srca Isusova 3, Hrvatska mladež 66.

Razno pripovijesti:

Hrvatski vojnik po Srcu Isu. 127.

Ja nijsam za stvari ovog svijeta 96.

Kako da si prekratio vrijeme 90.

Kaznjeni bogohalac 169.

Mamo, idem vijetjeti Angjele 149.

Na rastanku 51.

Pod kritnim drvom 12.

Pozor! Nikola dolazi 90.

Rajska ručica 165.

Sjedio se, što u koga da kupi 5?
Zadnji patiški cijelov 78.
Zao običaj ukini 40.
Zaslupljeni drug 165.

Zobradnice Sreću Isusovu:

Uvod 27. U dobar se čas sjetili
Sreća Isusova 28, Slika Sreća Isusova 30, Glasnik Sreća Isusova 30, Dobar savjet viala vrijedi 42. Kako se treba moliti Sreću Isusovu 43, 1) Pobožno 44, 2) Pomizno 58, 3) Pouzdano 59, 4) Bogu odano 93, 5) Postojano 94. Kako dugo ču se moliti Sreću Isusovu 108, Kratka uspješna molitva 108, Trodnevica 110, Devetnica: Najbolji Liječnik 111, 133, 150. U obiteljskoj

razmirici 150. U potrebi duševnoj 154. U raznim potrebama 136, 158. Više devetnica 164. Velika devetnica 166. Gdje da se moliti Sreću Isusovu? U crkvi 175, Pred slikom Sreća Isusova 102, Pred slikom Sreća Isusova 104, Gdješće zahvalnice 104.

Zobradnice Majci Božjoj:

Pomoć Majke Božje Lurdsko 76, Naša predienika 77, Naša draga Gospa i uvijek pomoćnica 78, Zobradnice sv. Antuna 100, Zobradnice sv. Pavao Ka 48.

Svega po snazi:

Budite oprezni 32,
Je li bilo pravo čudo 32,
Još: 33, 34, 50, 65, 70, 188, 206.

Kazalo mjesta.

Hrvatska: Budekovića 78, Bednja 62, Brdovec 49, Bregi kod Koprivnice 176, Bukovec Vel 49, Draga 151, Drenje 203, Garašnica 82, Gjurjevac 110, Gramešina 100, Grobnik 49, 177, Hercegovac 28, Hreljin 168, Jelenjska dolina 206, Kapela kod Bukovca 165, Karlovac 110, Končina 209, Krapina 62, 84, 168, Križpolje 183, Kuželj 203, Ludina 208, Mrzlo Polje 31, Nevinac 112, Nove Čišu 49, Novigrad Podravski 89, Novi Mareš 32, Odra 49, Oškovo 206, Otočac 154, 188, Petrinja 177, 182, 188, Piljenica 204, Pirakovac 110, Potok 206, Pragačnik 42, 77, Semete kod Zagreba 49, 202, Rijeka 49, 81, Samobor 32, 94, Senj 100, Stupnik 49, Suhopolje 162, Sunja 46, Sv. Juraj kod Senja 183, Šarčjevo 183, Trest 43, 77, 138, Tuhelj 206, Varaždin 50, 112, 118, 156, 185, Vojni Križ 160, Voloder 137, 206, Zagreb 28, 43, 44, 68, 76, 80, 96, 104, 111, 136, 151, 155, 165, Zavalje 49, Zlatar 89.

Slavonija: Ajmon 77, Brod na Savi 203, Černa 166, Đakovo 144, Ingija 169, Kutjevo 100, Maškovac 34, 48, Novaka 49, 206, Petrovaradin 203, Požeja 28, Semeljci 183, Sestre kod Požeje 177, Soljani 206, Surčin 206, Šumeće 177, Tordinci 77, Vaoča grada 160, Vrbanja 98, Vukovar 47, 182, 208, Zemun 206, Županja 153.

Dalmacija: Arbanasi 49, Benkovač 162, Biograd 163, Brač 46, Brinje 17, Dobropoljani 160, Dol na Braču 38, 39, Dubrovnik 30, 55, 104, 140, 169, Dugopolje 49, Jadrinovac 182, Košljun 104, Kotor 163, Lastovo 32, 49, Luka na Dugi 188, Makarska 99, Nevgijane 160, Omis 188, 206, Opuzen 93, Poještar 44, Podstrana 49, Polcenik 184, Poljana 184, Povze 188, Praznina na Braču 49, 107, 112, 158, Pusto 8, 36, Pušćine 112, Rogoznica 49, Selca na Braču 30, 49, 112, Sgrije 28, 31, 99, Šibenik 34, 111, Topolo 40, 51, 78, 206, Vasočane 184, Zadar 7, 135, 162, Znan 188, Zetevica gorja 49.

Herceg-Bosna: Beška 206, Bugojno 42, Fojnica 94, Jehova bara 32, Konjic 152, Kostar 41, Kozarac 71, Sarajevo 50, 104, 111, 127, 180, 185, Travnik 96, 110, 170, 203, Vareš 130.

Istra: Krpa 49, Martinićica na Cresu 97, Mišolci 78, Nereuzine 154, Pazin 104, Palj 153, Topolovac 183.

Ugarska: Širidovo 104, Još 7.

Hvati u inozemstvu: Afrika: Ismaili u Egiptu 7, Amerika: Benet 48, Columbus, Ohio 111, Etna 48, Mc. Keesport 7, Pittsburg 48, Scharpsburg 48, Australija: Red Hill, Auckland 7.

GLASNIK PRESV. SRCA ISUSOVA

Broj 1. Siječanj 1905. God. XIV.

Izlazi mjesečno jedanput. Stoji na godinu 48 fil. u kuću dostavljen ili s poštom 72 fil., za inozemstvo i K. 2) fil.

Namjena molitava i dobrih djela u siječnju.

(Blagoslovena od sv. Oca pape Pija X.)

Dobra štampa.

ijah u Ljubljani, a eto k meni udove jednoga odličnoga katolika. U razgovora upitam je: „A odakle je vašemu pokojnomu mužu bila ona vanredno živa vjera? Jesu li njegovi roditelji bili veoma pobožni?“ — „Nijesu!“ — „Ili je on bio uzgojen u kojem vjerskom zavodu?“ — „Oh! baš protivno. On je bio uzgojen u jednóm zavodu, gdje se za vjeru malo ili nimalo ne mari.“ — Ja postadoh još znatiželjniji, a gospođji je godilo, što se toliko zanimam za njezina muža,

te mi stane pripovijedati ovo: „Kad je moj muž bio jošte mlad, došla mu jedan put, ne znam ni sama kako i odatle! jedna dobra kajiga u ruke. Možda mu je tu knjigu poklonila njegova pobožna tetka. Eto, bilo kako mu drago, on je pročitao od kraja na kraj. Nije to bila Bog zna kako lijeva kajiga, ali je ipak zanimivo pripovijedala jedan dogadjaj iz drevne kršćanske prošlosti, a pri tom je u živim bojama i ugodnim načinom prikazivala ljepotu kršćanske krjeposti. A biste li vjerovali: ova priprosta, za omladinu

pisana knjiga, toliko se kosnula njegova arca, da je od onda počeo na kršćansku živjeti. Te knjige nije više pustio iz ruku. On bi je čuvao kao pravo blago, često bi mi o njoj govorio, kako joj sve zahvaljuje, i naložio mi, kada naš sinčić odraste, neka mu dam tu istu knjigu, da je i on čita. To je bila jedna od zadnjih mu želja i naloga.“

Dakle jedna jedincata dobra knjiga bila je povodom, da je jedan odlični muž do smrti sprovodio kršćanski život! A koliko se to već puta drugima dogodilo! Sv. Augustin, sv. Ignacije Lojolski, sv. Kolumban i mnogi drugi obratili se, čitajući jednu dobru knjigu. Takovi se slučajevi događaju svaki dan. Što čitaš, to ti se neopazice usadi u srce, to ga ili oplemenjuje ili truje, kako je već knjiga dobra ili zla. Koliko su pogubne zle knjige, toliko su korisne dobre knjige. Isto vrijedi za novine i časopise: jedni u nama pobuguju i okrepljuju sv. vjeru, drugi je oslabljuju i ugušuju. Blago si ga dakle naroda, u kojega ima što manje zlih, a što više dobrih knjiga i listova!

A to je eto uzvišena zadaća „dobre štampe“!

8 toga je dužnost svakoga svijesnoga katolika, da po mogućnosti podupire dobru štampu, dobru knjigu!

Kako ćemo podupirati dobru štampu!

1. Ne kupujte nikada zlih knjiga, ne držite zlih novina! Svaki novčić, što ga za to dajete, vi dajete vrage, podupirajući silu štampu, kojom on zavodi i upropašćuje duše.

2. Kupujte i čitajte dobre knjige i listove. Evo n. pr. „Društva sv. Jeronima u Zagrebu“. Za jeftine novce daje vam ono svake godine lijepe, dobre knjige. Kod braće Slovenaca opstoji slično društvo, „društvo sv. Mohoča“. Tu se plaća dva puta više pa ipak ima već 84.000 članova; dok naše dično društvo sv. Jeronima ima tek oko 26.000 (s „krunšimac“). Preplatite se na društvene knjige sv. Jeronima, pretplatite i na „Senjsku pučku knjižnicu“. Mala je, lijepe i jeftina.

3. Držite i dobre novine, kao što su: Hrvastvo, Dan i Glas naroda, Preplatite i na druge dobre listove, kao što su: Vrhbosna, Hrvatska strana, Glasnik sv. Josipa, Marijin Crjetoljak, Bužičnjak, Gospina Kruzica, Kršćanska Obitelj, Serafski Po-zivaj, Angjeo Čovar itd.

4. Kupite i druge dobre knjige, n. pr. one, što ih naš Glasnik preporuča na omotu u „Knjižstvu“.

5. Na ne može svaki sam kupiti svu silu dobrih knjiga i listova. Toga se stidite i osnujte „pučke knjižnice“ i javne „čitaonice“; ili za Boga! pazite, da se u njima ne nagje ama ni jedna nevaljala knjiga ili list! — Prije malo godina naglo i teško obolio jedan mladi žitelj, svu mu se pamet smatila, i malo da nije umro. Šta mu je bilo? 'oslo mu je kratkopljiva, a on ih sa sa svojom obitelji blagovao. Ni-zomu nijesu naudile, samo njemu. Bit će da se je mogao tolikim dobrim

gljivama naša i jedna otrovna, a baš se on namjerio na nja. — Tako je i s knjigama. Jedna jedincata zla knjiga izmjeđu hiljadu dobrih, može biti uzrokom, da se, ako i ne tebi, a ono trejemu bratu pomuti glava, otruje srce, oslabi sv. vjera i pokvari čudorednost. — Neka je vaša knjižnica ili čitaonica prava knjižnica ili čitaonica Srca Isusova! Ne trpije u njoj ništa pogonna, nevaljala, otrovna — a ma si jedne knjige, makar bila vezana, a zlato i u svila, pa vam je poklonio tko mu drago.

Š. Još nešto! Platite knjižarske račune i vratplatnine točno i što prije! Ne ostavite nikomu ništa dužni!

Tko podupire dobru štampu, širi dobru knjigu, taj je doista pravi apoštol. Štovatelji Srca Isusova, budite svi takovi apoštoli!

Pijo X. i hrvatski Glasnik Srca Isusova.

3. Kod pape.

Fino, što nam pripovijeda sam g. grof, prijatelj našega Glasnika, o svojem saslušaju kod Pija X. dne 11. svibnja, kada mu je prikazao naš Glasnik.

Bilo nas je u zadnjoj dvorani, tik do privatne odaje sv. Oca, više papinih dvoranika, a među njima eto i mojega prijatelja monsignora Scapinelli-a. To je svećenik od kakovih 45 godina. Dobrota i pobožnost odrazuje mu se od blaga oka. Saznavši on za moju želju, da sv. Ocu predam hrvatski Glasnik Srca Isusova, upitao me: „A za što nijeste napisali molbenicu za audijenciju (saslušaj), kao što svi rade?“ — „E, znate, čekao sam, ne bih li kako našao prilike, da sv. Ocu uručim Glasnik, kada on baš izlazi iz sobe. Tem prilikom mislio sam izmijeniti s njim par riječi, a da mu puno ne dosadim. Ako mi se pako ne nadaše takova prilika, mislio sam moliti za audijenciju zadnji dan moje službe, u subotu.“

U to izugje iz papine sobe jedan monsignore, koji mi je nešto imao javiti: a veliki meštar maltskoga Reda, koji će sada imati saslušaj, još nije došao. Dakle papa sam! U dobar čas pomislim. To je krasna prilika za me! Umolim mgra. Scapinelli-a, ne bi li me javio sv. Ocu. „Pokušat ću! Ta, sv. Otac svaku molbu tako dobrostivo prima!“

On unigje k sv. Ocu, pa se za čas povrati s preugodnom vijesti, da me sv. Otac rado prima.

Otvorim tiho vrata, i stupim u prostranu knjižnicu, u kojoj Pijo X. obično beravi. Na lijevoj su strani tri visoka prozora, koja puštaju silnu svjetlost u dvoranu. Uz prozore bijeli i zeleni zastori, a pred svakim prozorom po jedno poprsje: prvo Pija IX., drugo Leona XIII., a treće Pija X. Pod je dvorane od mramora, bez sagova. Uza zid stoji nekoliko posve jednostavnih ormara sa zelenom zavjesom, svi nakreani knjigama. Nu gdje je sam sv. Otac? Namah desno od vrata, legtima prema zidu, sjedi Pijo X. za svojim pisaonikom. Pred njim čitave gomile spisa i listova. Okolo pisaonika nekoliko stolica.

Kada me ugledao Pijo X., okrenu se k meni i prijaznim posmijehom, a krepkim, ugodnim glasom reče:

„Evo našega grofa Z...!“

On ustane, a ja brže pred njim se spustim na koljena, te mu poljubim prsten na ruci, koju mi je pružio. Onda će mi sv. Otac, pokazujući na jednu stolicu, koja je koso prema njemu stajala:

„Sjednite amo, ps mi pripovijedajte!“

Njegova je ponuda bila tako odlučna, da se nijesam smio nećkati, već sjedni do sv. Oca! Videći on bijelu kutiju u mojoj ruci, upitao će me smiješeći se:

„Šta mi to nosite u toj kutiji?“

Ja ju otvorim, a Pijo X. namah veselo posegne za lijepo uvezanom knjigom, te rekne:

„Hvala vam za ovaj krasni dar!“

Pijo X. položi knjigu pred sebe na pisaonik i stane po njoj listati, dok mu ja govorim:

„To je, sv. Oče, hrvatski Glasnik Srca Isusova. Za same tri godine porastao mu je broj pretplatnika od 8 hiljada na 24 hiljade.“

„Ej, razumiju se u svoj posao!“ primijeti on.

„Glasnik je tako omljubljen u hrvatskoga naroda i toliko dobra čini, da ga čitaju i katolici, nego i po koji protestant, raskolnik, židov i muhamedovac. Dapače jedan se je židov po njem i obratio.“

Sv. Otac od vremena do vremena zadovoljno kimae glavom i rekne: „Dobro! dobro!“

Kad ja svršim, upitao će me sv. Otac veselo:

„Pa Vi zar hoćete, da mi ovo čitamo?“

Morso sam Piju X. pročitati i prevesti zlatni napis: „Glasnik Presvetoga Srca Isusova“, a sv. Otac od srca se smijući, riječ po riječ, kako je najbolje znao ponovi:

Sv. Otac Papa Pijo X.

„Glasnik — Presvetoga — Srca — Isusova!“

Znajući ja, da sv. Otac znade nešto slovenski, slobodan sam bio zamisliti, da je slovenski jezik hrvatskomu jeziku osve sličan. Na to će sv. Otac:

„Da, da, to je veoma težak jezik!“

Napokon me upita Pijo X.:

„Pa šta Vi sada od mene tražite?“

A ja mu uzmem izbrajati sve, za koje sam po uredničkoj želji imao izmoliti apeštolski blagoslov: za urednika, suradnike, promicatelje i čitatelje, za sve ujedno s njihovim obiteljima. A sv. će otac svagjer prijazno, s izrazom neopisive dobrote:

„Da, da, blagosivljem, blagosivljem!“ A na koncu doda: „Ali razumije se, recite im, da ih blagosivljem sve onako, kako si to oni sami žele, a od srca; pa tako i djelo Glasnika!“

„Pa smijem li to onamo pisati?“

Slobodno! Pišite im to!“

Šta mi je predobri papa još više mogao kazati? Zar da ja čekam, da mi još drži čitavu propovijed o Srcu Isusovu? — Ja mu dakle u ime svih čitatelja Glasnika izrazim najdubija zahvalnost za njegov sveti apoštolski blagoslov i ustanem, da mu se bacim pred noge. Digne se i sv. Otac, te mi pruži, smiješći se, ruku, koju radošno poljubim. Još me sv. Otac neko vrijeme zadrži u razgovoru, dok mu se nije prijavio drugi posjetnik. Tek me sada otpusti Pijo X., pruživši mi opet ruku, koju zahvalno poljubim, te se udaljim.

Bio sam sav razdragao, ganut i ushićen od tako srdačnoga dočeka. Kada sam se udaljio, ostala mi je svagjer u srcu vruća želja, da se opet i opet porazgovorim s predobrim sv. Ocem. Toliko pouzdanje probuđuje njegova upravo ošinska ljubav i dobrotu.

Nije čudo, što je Pio X. u Rimu sveopće veoma obljubljen. Rimljani ga zanosno ljube i štaju, jer je on, vele, tako dobar, darežljiv i svet. Uz te znade biti veoma veselo i šaljivo. Upravljajući Crkvom Kristovom, pokazuje vrlo bistar pogled, veoma je dosjetljiv u svojim mjerama, kojima hoće da „sve obnovi u Kristu“, a izvodi ih nepekulebitvom stalnošću, poput jednoga Siksta V. Njegova blagost srca i odlučnost volje upravo se natječu. Divna li značaja!

Njegova iskrena, neprisljuna čednost i neprispodobiva dobrotu zadržavaju svakoga i neodoljivom silom predobivaju

svake srca. Mislim, da bi mogle razoružati i najgorega protivnika papinstva. Dva dana kasnije pratio sam ga opet kod jednoga javnoga saslušaja. Došlo je iz Sicilije do hiljadu hodočasnika, da se poklone Namjesniku Kristovu. Sv. Otac sve ih je obredao, svaki mu je smio poljubiti ruku, svaki je mogao čuti koju prijaznu riječ iz njegovih ustiju.

Ovako nam iz Štajerske piše naš prijatelj. Od srca mu hvata u ime svih čitatelja Glasnika!

Evo dakle, dragi čitatelji, gdje je sve vas, pa i vaše obitelji, od srca blagoslovio sv. Otac papa Pijo X.: tko se tomu ne će veseliti? tko se ne će iz zahvalnosti za papu moliti Presv. Srcu? Blagoslovio je naš hrvatski Glasnik: tko ga ne će još više privinuti uz svoje srce? Blagoslovio je njegovu promicateljce, povjerenike i povjerenice: tko ne će sada još revnije širiti hrvatski Glasnik Srca Isusova? Dod nastojte, da mu nagjete još mnogo novih čitatelja, ne bi li se Glasnik, a s njim pobožnost Srcu Isusovu udomili u svakoj hrvatskoj kući, u kojoj ma jedno samo željude znade čitati! Nikomu ne će to milije biti nego Srcu Isusovu i njegovu velikomu štovatelju: sv. Ocu papi Piju X.!

Iz listnice naše.

— *Dalmacija, Zadar.* »Prvi put dogje mi u ruke Glasnik Srca Isusova. Netom ga na dušak pročitah, a srce mi neobično zakuca, i odmah me obuhvatila želja, da se i ja pretplatim na taj mili list.»

— *Afrika, Izemsisu u Egiptu.* »Sakupio sam ovdje 16 pretplatnika. Više nijesam mogao, jer nas u ovom malom mjestu uz Suanski prokop ima vrlo malo, koji hrvatskim duhom dišemo.»

— *Amerika, Mo. Keessport Pa.* »Vrlo sam se obradovao kad sam u ruke primio tu najljepšu knjižicu »Glasnik Srca Isusova«, koji nosi ljepše ime od srebra i zlata; ono ime, koje je prva utjeha na cijelom svijetu. Pretplaćajem namah za dvije godine unaprijed.»

— *Australija, Red Hill, Auckland.* Mi Hrvati ovdje kopamo smolu. Često se premještamo, te s toga ne možemo biti povjerenici Glasnika Srca Isusova. Ali čemo ga za to barem što topnije preporučiti svim svojim zemljacima u dalekoj Australiji. (I. A. T. i S. S.)

— *Živ ili mrtav?* — Jedan revni štovatelj Srca Isusova u Meksiku u rju ponudi se, da će, dok bude živ, plaćati po 50 listaka Glasnika koji će se razdijeliti u tri susjedne župe među stromaćnije obitelji. Uredništvo mu namah posla pismo, da mu zahvali. — nu gje ete

žalosti: pošta mu s mjesta povratila pismo s primjedbom: »Moghalt — Décidé». Prva je riječ mađarska, druga francuska, a znače: »U mrol». Kako je uredniku bilo taof. Nemaš on upravi list tečnoj obitelji — na glc čuda međuvena: sam »pokojni» Stovatelj Srca Isusova vlastitom rukom i polpisom otpiše: »Bože dragi, što se sve zbiva na svijetu! Ja sam, hvala Presv. Srca Isusovu! Ev i zdrav i sudažno Vas pozdravljam!»

— Plemenite zadužbine. — Javlja nam jedan župnik iz Istre »Velecijena gospođa F. S. darovala je lani 10, a ove godine 20 K, da se predbroje siromašniji učenici ovdješnje škole na Glasnik Srca Isusova. Živjeli takovi promicatelji Božanske slave! — Uredništvo moglo bi još mnoge takovih krasnih primjera iznijeti. Tko će se u njih ugledati? tko li učiniti tako plemenito, rodoljubno i sveto zadužbinu, te Glasnik preplatiti za siromašne učenike i obitelji? ?

— Povjerenici, ugledajte se! Preko (Dalm). »Lani sam imao 15 pretplatnika, a povrh toga držao sam deseti na svoj trošak. A gie čuđa: s pomoć prelatikoga Srca Isusova, i nastojanjem mojim i gosp. Šupnika sada (1904.) imam i primam 143 Glasnika na svojoj adresi!»

— Pr-ko 100 pretplatnika imalo je g. 1904. ovih 70 mjesta: Kala 100, Škrijevo 100, Sečca na Braču 101, Biograd (Dalmacija) 102, Bošnjaci 102, Petrovaradin 102, Zavalje 102, Buzet 104, Peričanci 104, Otok 104, Vrbnik 104, Zenica 104, Fušine 105, Ston 106, Divuša 108, Omišalj 112, Petrinja 112, Bukovec Vel. 114, Subotica 114, Zapanja 114, Rijeka 116, Novi Vinodol 118, Mostar 121, Vinkovci 123, Čornik 124, Krk 126, Novigrad kod Zadra 120, Ivanec 128, Pločača 128, Jasenovac 130, Osekovo 181, Grobnik 134, Mikšavar 136, Gradec 142, Kruševica 148, Dežnice 182, Kraljevica 148, Travnik 154, Bribir 162, Virje 162, Ježenje 164, Preko 164, Dubrovnik 165, Vrbovac 188, Daruvar 185, Mihaeljevac G. 184, Bača 185, Osijek 188, Požega 188, Pazin 189, Sisak 228, Djakovo 229, Gospić 238, Varel 243, Karlovac 245, Zadar 248, Senj 258, Bjelovar 262, Gjurjevac 265, Banjaluka 268, Vodovec 285, Sarajevo 286, Andrijevci 286, Spiljet 304, Zlatar 314, Krapina 316, Brod n. S. 340, Hreljin 368, Maruševac 468, Zagreb 1764.

Križu.

D ajte križ na usne vraće	Stavite ga u te grudi,
Da mu tisonom ojelov svoj,	Nek mi uvijek srce zna,
Da ljubavi vječnoj šapetom:	Da tuj leti želja moja,
Vjerujem ti, Bože moj!	Nada spasa jedina.
Metnite ga na to rame,	Dogji i ti, gordi sv'jete,
Da ga nosim snagom svom,	Otrasi se grijaha svog.
S'jedec stope stalnog vogje,	Pa pogledaj tuj na križu,
Stazom žića trnovom,	Kako ljub' vječni Bog.

Dr.

Razbojnik.

(Pripovijeda viš. o. Ignacije Jailer, fraanjevac.)

Učeni fraanjevac
viš. o. Ignacije Jailer
(br. Glasnik 1904, str. 53.)
pripovijedao nam je u Italiji
g. 1894. ovaj priznanimovi, pa ipak
posve vjerojaini događaj. Kasnije
nam ga i napisao. Pustimo dakle časnoga
starinu, neka nam sam govori.

I. Mrk gost

Bilo je jeseni godine 1860. Baš sam bio u nekom samostanu u papinskoj državi, na koju navaljivahu bezbrožne pijemontske čete. Neki dan dogje jedan papinski vojnik k samostanskim vratima i čvrsto pozvoni. Vrata mu otvori. Vojnik nije umio dobro talijanski: Živo mažući rukama i natucajući, stane vrataru nešto kazivati, i u neke nekavice razumije vratar, da bi hotio pogledati samostan, onako da mu vrijeme progje

To vam je bio čovjek divske snage, prkosna lica, mrka, nemirna pogleda. Kad ,a uožiš, bilo me malo ne strah. No ipak mu se prijazno nasmiješim, pa ga pozovem, da se prošetamo samostanskim vrtom. Iz toga vrta pruža se oku višik, da ljepši ne može biti. Ja pokazujem svom mrkom gostu sve one divote, što ih ruka Božja porasijala ovim krajevima, no njega se sve to ništa ne prima. Sve on nešto na stranu gleda, onamo gdje se za nama u vis diže kršna stijena. Pogledam ga, a čelo njegovo strašno namršteno, oči mu se nekako čudno krijese. Najednom začkries zubima zgrči pest i vikne:

„Uh, da smijem glavom o taj kamen!“

Uzoh ga miriti, no on će mi:

„Pustite me! nesretnijeg čovjeka od mene nije majka rodila, mi ni nema spasa, propadoh!“

„Nema vam spasa?“ rekoh, „nipošto! U Boga i na milosrgja za svaboga, koji samo hoće.“

„O ne, za mene nema milosrgja, meni nema više spasa! Znajte, oče, ja ne vjerujem ama baš ni u što; samo u jedno vjerujem, u pakao, jer taj mi je evo ovdje!“ — i udari se silno u svoja jaka prsa.

„Pa ipak imate i Vi Otkupitelja, koji hoće da Vas spase, pa ubili Vi i 10 ljudi.“

„Deset?“ govorio potihano taj strašni čovjek, „ne 10, nego 23! — Evo sada sam to prvi put izustio, još nijesam toga nikomu rekao.“

Kan' da se preplašio, što mi tu užasnu tajnu kazao. Obetah mu, da ga ne ću ni za živu glavu odati, i nastavih:

„Bilo 23 bilo 50, očajati ne smijete nikako! Eto gledajte nebo: visoke li je i široke! Ali kud i kamo veće i šire je milosrgje Srca Isusova!“

Još sam mu štošta govorio o milosrgju Srca Spasiteljeva, jer sam bio opazio, da su moje riječi bile duši njegovej kao melem, kad kapa na ljutu ranu.

Jadnik taj s početka kao da nikako nije mogao vjerovati, što sam mu kazivao o milosrgju Božjem; no malo po malo on se smirio a napokon stečem ja njegovo povjerenje, pak mi stao pričati svoje tužno žiće.

2. Prvo ubojstvo.

Naš vojnik bijaše sin dobrih, katoličkih roditelja. Oni ga valjano odgojili, a on od valjanog dječaka postao čestit, dobar mladić. Dorastav do ženidbe, zaručio se s jednom djevojkom i htio ja dočkora oženiti. Nikad nije ništa sramotao od nje zahtijevao, no ipak mu ona krene vjerom i pogje za drugoga. To ga je tako razjarilo, da je svoju nekadašnju zaručnicu i sve žene prokleo i zaželio im svima, da ih pakleni jaz progutne. Još se zakleo, da ne će nikada nijedne žene prijazne pogledati. „A tu sam zavjera i držao!“ reče mi. „I još sada, kad zagledam koju ženu, uzavrije mi krv. Sve su mi žene mrske i gade mi se kao zmije.“

U takovim prilikama nije mu se dakako dalo živjeti u zavičaju, nego hajd' u bijeli svijet; ni sam nije znao,

kuda će. Dogje on u Samavu u Češkoj, a baš bila godina četrdesetosna, kada se je svagdje razmahao prevrat.

Jednom se našao u velikoj šumi. Već se bilo smrklo, a on još ne zna, gdje li će noćiti. Sreća mu se naznađe, i on za malo naiđe na jednu krčmu. Unigje i sjedne u jedan polutaman kut krčme, a misli, sve crnije od crnije, saokupile mu dušu; ni sam nije znao, šta će raditi, od čega li živjeti. Dva, tri li koraka do njega sjedjeli za dugim stolom nekakvi čudni, sumnjivi ljudi.

„Da je tko god od vas junak,“ govorio jedan od njih potih, „mogao bi danas lako 100 forinti zaslužiti.“

Te je riječi i naš momak čuo. Nije mu se dalo više snatrati: njegov ponos nije mu dao mira. Skočil na noge i stavi se pred ono društvo. Svi uprihi oči u njega.

„Čemu se hoće junaštva?“ zapita. „Evo me, ja ću udariti sam i na sotonu. Za novce ne marim.“

Stanu raspravljati i demala se slože. Valjalo je presinjati preko Vltave list, no na mostu bila dva stražara. Onaj čovjek, koji za tu službu običavaše 100 forinti, bio harambaša neke velike razbojničke čete.

Harambaša povjeruje našem momku i preda mu ono kobno pismo, i zaprijeti mu se strašno, krene li vjerom. No on nije imao nikakva oružja kod sebe, a tko će golorak na oružnika? Baš ležao kod peći komad kljasta željeza, kojim se vatra razgrće. To mu dađu: tim neka se brani i, ako ustreba, put prokri.

Uzov to grožnje, ode u tamnu noć. Već se nevigjen prikućio mostu, kad li saori: „Tko je?“ Šuti on kô olovom zaliven i u tren oka stvori se kod prvog vojnika i probode ga; drugoga zgrabi za vrat i, dok bi sedam izbrojio, već ga je strovalio preko mosta u rijeku. Tu si je dušu prvi put okaljao ubojstvom.

Ovo ubojstvo bilo je regbi lanac, koji ga privezao za ovu razbojničku četu. Naš se momak svima jako evidio. Bio je junačan, smjel, okretan, pa ga harambaša svagda stavljao baš na najpogibelnija mjesta, da stražu čuva. „Krao nijesam nikada,“ reče mi, „to mi se gadilo.“

Kad njegovih viraških „junaštva“ svi ga drugovi u zvijezde kovali, a to njemu oholici godilo. Malo po malo došlo, te ga ni savjest više nije pekla, kad bi koga ubio.

(Svrši će sa.)

Pod križnim drvom.

Pripovijeda nam jedan čestiti seljak, zapodjevši razgovor o bivšim kod nas (u Hrvatskoj) sv. misijama: Kad bi Bog dao, da budu bar svake treće godine kod nas sv. misije! Koliko se naroda pokrenulo na bolje, napose muškaraca. Vidite, od kad su bile misije, od kad poznajemo Presv. Srce Isusovo, koliko i koliko je kletve nestalo. Pred malo godina umro je naš otac, dobar gazda, ostavio nam dosta i dobrog zemljišta; još rodni vinograd, marve, a svega, svega. Ostasemo: moj „bača“ (t. j. stariji brat) Polto i ja. On bude gazda, a ja mu pokoran a slogi. Bude Bolto k tomu i općinskim vijeđnikom. U njega mnogo djece, hvala Bogu! u mene malo.

E, moj „bača“ zaposlen, zabriant, započe kletvom se slušiti. Slušam ja to — šutim, pa mislim: to ne vodi k dobra. — Opomenam ga na samu — jedan, dva i više puta. — Ne odgovara mi ništa. — Ali kad ga kakova briga ili nevoljika snašla, opet će on kleti. Nije on više ni pazio na onu brojnu djecu (7 sinova, 2 kćeri i moje troje djece), koji ga u kući slušaju. Pak ću ja njemu: „Brate, ti vidiš, da te volim i da mjesto tebe, dok po službenom poslu hođaš, radim, da pazim na djecu tvoju, pak ipak ću te ostaviti, mi ćemo se dijeliti — ako ne ćeš prestat kleti.“ E, to bude tako neko vrijeme. Radimo mi obadva cijeli dan u vinogradu, bilo u kljeti jošte nešto vina, nu mi ga se ne dotakosmo, dok ne kanismo kući. — Ujmemo u kljet — uzme Bolto posudu, da nam natoči za okrepu vina — kad tamo, iz lagva ne kapnu ni — kapi. Šta je to? Gledaj unutra — prazno — pa bure prazno. Zarida „bača“ kleti. Pa kuni i kuni, što najžasnije znao i mogao. Uhl! a u mene srce se treslo od bola.

Idemo mi kući. Još putem sad ovu, sad onu opauje. Nu sad se ja na jedared osokolim pak mu ovako: „Brate! dosta sam se grijeha i strahote naslušao, dosta sam te vjerno služio i u svačem te pomogao. — Ti pak ne ćeš samo jednu moju žel u ispuniti — ma jednu moju prošaju uslišati. — Brate, ja ću te ostaviti — a ti budi „kako ti Bog da.“ — Šuti moj bača, šutim i ja. — Približimo se mi megjutim do križnoga drva (do raspela na polju). Bila mjesečina. Postasne moj bača: „Ignaci!“ reče mi, „evo, pred ovim

križnim drvom ja ti se kunem, da ne ću više kleti." — Pogjosmo opet šuteći dalje, do svoje kuće.

I, hvala Presv. Srca Isusovu, od onoga dana nitko još nije suo našega „baču" kleti. — Za tu dobru odluku kao da ga nagradjuje Presv. Srce Isusovo, jer su mu sinovi

dobri i daroviti Treći sin je dapače pozvan u duhovnu službu Božju, to je već bogoslov u Zagrebu.

Tako po prilici nam pripovijedaš poštenjaković seljak, štovatelj Presv. Srca Isusova. *(Jedna sestra milosrdnica.)*

Svega po malo.

— **Živjelo Srca Isusovo!** — Slobodna država Ekvador u južnoj Americi god. 1875. kad joj bio predsjednikom kršćanski junak, Garcia Moreno, svečanom se je načinom posvetila Srcu Isusovu. Godine 1895. bukne stradan prekrat, a vlada dogje u liberalne ruke, u kojima je sve do dna današnjega ostala. U ono žalono vrijeme prevrata g. 1895. ili 1896. dogodio se i ovaj slučaj. Prevratnici uhvatili viš. g. Heckera šepaka u Caizeti i vucijahu ga svezana po ulicama grada. Ponovno mu zapovjediše, neka klikne: **«Viva Alfaro!»** to jest: **«Živio Alfaro!»** Tako se zove bezbožni vojja prevratnika. Nu svaki put svećenik odgovorio poklikom: **«Viva el sagrado Corazón de Jesús — Živjelo Prosv. Srca Isusovo!»** A tako bi junacki ispovijedjatelj klikao i onda, kada bi mu se smrtu grozili, stavivši mu nabijenu pošku na prsa.

— **Vjerski rat u Kolumbiji. (1899–1902.)** — Godino 1899. bukne prevrat u Saveznim Državama Kolumbije u južnoj Americi. Nadali se «liberalci», da će i tu svrgnuti katoličku vladu, kao što im je pošlo za rukom u susjednom Ekvadoru. Nu hvala Bogu! Ica višegodišnjega rata pobijediše katolici i g. 1901. uspostavivše mir i red u čitavoj zemlji. Kakova je upravo gjevojsku mržnja bila u vojsci prevratnika liberalaca, teško je pojmiti. Kada su se vježbali u strijeljanju, više bi puta uzeli za bilježu (nišan) jedan kip Srca Isusova. Grozno, pa ipak živa istina! Takove su paklene prizore gledali Potosi, Barbacoas i druga mjesta. A kada bi došlo do krvavog sukoba, liberalci bi se vojska za ratni poklik služila riječima: **«Muera Jesucristo!»** («Umro Isus») ili **«Abajo la Religión y los frailes!»** («Dođe s vjerom i s popovima!») Katolička pak vojska odgovarala bi s poklikom: **«Viva Jesucristo! Viva María Santísima!»** ili **«Viva la Religión!»** («Živio Isus! Živjela Marija!» ili «Živjela vjera!»).

— **Junacke žene.** — God. 1900. prevratna vojska htjela, da osvoji po što po to mjesto Ipiales u Kolumbiji. Tri dana trajala borba, a 30. ožujka, već su liberalci pobjedonosno prodrali u grad. Uskudjše katolici, da im dogje u pomoć general Velasco (lag. Velasco). Ipak se do skrajnosti održaše proti dva puta brojnijemu neprijatelju. Ali dugno ne, jer im ponestade hraba i olova. Nekoliko njih već nagne u bijeg u susjedno selo Pupiales. Kad tamo, a žene ih zaustave i stanu ih prekoravati s njihove kukavštine. «Tu, šta bi bilo od nas i naše djece,

Sv. Marija Mandalena pokornica.

Tizianova slika u crkvi sv. Dominika u Dubrovniku.

*(Lijeva sv. Blaž, zaštitnik Dubrovnika, desno Arkunjevo Rafael, mladi Tobias
i grof Pučić, koji je slihu maračio.)*

Šta od naših sveštenika i koadjutora, kad bi pobijedili crvene i (prevratnici)? — tako vikahu. »Ne, ne, to ne smije biti! natrag u boj; mi ćemo vas pratiti!« — Brzo obukohše žene crvene suknje, kakovih se ljanke u ovom kraju nose, pa hajd' s onom šašicom vojnika na bojište. Dokleši u blizinu grada, svi viđu, što ih grlo nosilo: »Viva el General Velasco!« (»Živio general Velasco!«) Pri tom vojnici ispalihše svoje zadnje naboj, a jedan trebaš dade znak na napadaj. Liberalci pomislihše, da su to u latinu šete hrabroga generala Velaska, čiji vojnici nose crvene hlače, i preplašeni dadohše znak za uzmak. Tako kolumbijski katolici zahvaljuju jednu od najznamenitijih pobijeda nenstrašivosti i lukavosti sejkanka od Papialesa! (Vidi opširnije u »Kath. Miss.« 1903/4. str. 106.)

— **Tajinstvena špilja.** — Nazad dvije godine pala u Francuskoj jedna ovdica u pomor. Pastir se spustio na konopu dolje i spasio svoju ovdicu. Tom prilikom opazi jedan podzemni hodnik. Značiteljan unige, te se provlače dalje kakovih pedeset koraka. Tu naiđe na zatvorena vrata. Otvorivši ih nekako i zapalivši žigicu, ima šta i vidjeti. Pred njim pukla oveća špilja. Na kamenima leže stare napola istrunule daske poput klupa a svrhom u donu špilje stoji — priprost oltar! Svijećnjaci zelene se od bakrene ruge. Na njima stoje još okrajci (ostaci) voštanica. Osim toga nagje još u špilji kalež, pokaznica, kadiocica, staru misnu knjigu rijeđu sve, što treba za službu Hođu. Šta sve to znači? — Tu zagonotku riješi jedan listić, koji se našao u misnoj knjizi: na njem dne 22 kolovoza 1788. šupnik Cahlat (uz. Kahla) od Altesa pisao jednome drugome šupniku, neka izvoli snopčiti svojim šupljanima, da će on dne 1. rujna misiti u toj špilji. Neza dolaze na to mjesto svi jedan po jedan, da ih ne bi opazili. Na ovom zabitnom mjestu sakupljahu se dakle za velikog francuskog prevrata vjerni katolici, da budu kod službe Pođe, koja je tada pod smrtnu kaznu bila zabranjena. Katolici vođeli izložili se svim mogućim nepogodama, pa i samoj smrtnoj pogibelji, nego da bi ostali bez sv. mise, bez svetih sakramenata.

— **Ura Pija X.** — Kada je Pio X. bio patrijarom, dobio je krasnu zlatnu uru na dar. Na nije prošao ni mjesec dana, a već ju bio založio, trebajući novce za svoje siromake. Sada je morao pitati, koliko je sati na uri u kuhinji . . . Napokon si kupi za kakovih 10 kruna prigodnu uru od niklja . . . Ovom se još danas služi . . . Nedavno dogje Mgr. Scalabrini, biskop od Piacenze, sv. Ocu na saslušaj. Za razgovora izavdi svoju staru uru iz niklja, koja je već bila sva poornila. Mgr. Scalabrini nasmejše se i, buduć je bio stari prijatelj kardinalu Sarto, oslobodi se, te reče: »Sveti Oče, dopustite mi, da izmjenim svoju uru s Vašom . . . Dobivat ćemo pri tom obojica.« Uz ove riječi izvadi biskup krasnu zlatnu uru i ponudi je smjerno sv. Ocu. Ali ovaj odgovori kamaš: »Ja da se rastanem sa svojom urom? — Nikada! Ova mi je ura uspomena na moju misu majke. Ona mi je pokazivala što njezine smrti; s toga ima za me neprocjenivu vrijednost, a ni za koje blago svijeta ne bih pristao na to, da je izmjenim.« Tako sv. Otac častli uspomena svoje siromašne majke — šivalje! Plemenite li duše!

Hrvatska omladina pod zastavom Sreca Isusova.

Angjeo mira.

(Crtica iz Bruzja za Hvaru u Dalmaciji.)

amo daleko, gdje galebovi kolo igraju, a bura pjesmu pjeva, pritislo se seoce kraj modre Adrije, uz gola liticu, da čuva povjest pradjedova svojih.

Siromašan, ali radin narod — ne zaostaje ni malo za hrvatskom svojom braćom — ni u borbi za krut časni i slobodu zlatnu. Postavili su se eto u bojevni red, da se bore proti najljućemu dušmaninu svoje duše.

Traka sunca iz bijelog Zagreba obasjala je i njih, probudila ih je iz drijemeža, trgnla ih iz mrtvila. „Vojsku Sreca Isusova“ povećale Bružani brojno sa oduševljenjem, uz brižno nastojanje duhovnoga im pastira. Upisale se redom u najnoviju i najbolju vojsku, „Vojsku Presvetoga Sreca Isusova“ i proslaviše taj dan svečano, a bilo je to na blagdan Gospe od Karmela (1904.), koju oni osobito štiju.

Nije dosta, da je tko samo član po imenu, nego su tu i d'žnosti, koje svaki obavljati mora. A onaj crni zloduh ne miruje, nego obilazi oko kuća, oko ljudi, i titra svojim pakosnim prkosom oko ustiju jednoga čovjeka, mami mu sa jezika bogumrske psovke, a one lete na tu varku, a jadni čovjek sve više pada u zagričaj setoni.

„Vojska Sreca Isusova“ podigla je visoko svoj barjak, sa kojega se blistaju riječi:

•Sreco moje koji štiju,
•Niti kuno, niti psuju.•

Naše seoce Brusje bori se evo i hvata u kolo oko svetog štita, moli mu se, da ga pod svoju zaštitu primi.

I Petrova je kuća okićena svetim tim znakom, i on je vojnik te odabrane vojske.

Naporan je rad našega težaka, gorko on zaraguje koru hljeba, pa u toj borbi za nužni zalogaj — klone i najjači čovjek; pa kad mu još koja nepravda zakrči put — uzbijesni, zaboravi se, počne gadno psovati i tim griješi — a često i nehotice.

Bilo je to sinoć i sa Petrom Došao je kući mrk i ljut, ne znajući se svladati, navali uz buku i viku gadno psovati i kleti, a to tako bijesno, da su ukućani u strahu pred njim i gadnim mu pogrđama uzmakli.

Sveta nevinosti, koja ne opažas te grozne bure, i kojoj se sve u ljepšem svjetlu prikazuje — koja nema straha ni pred sotonom!

Tako je kćerka Petrova ovaj čas išla pred oca svoga, kao Anđeo mira odlučno ali blago će ljutome ocu: „O tata, a što je ono onamo na zidu! Ne piše li na onom: Sree moje, koji štiju — Niti kunu, niti psuju.“ — Izgovorila je ove riječi nekim osobitim mirom i nekom tajinstvenom moći, kao da je sam Anđeo s neba na njezina usta razjarenomu čovjeku govorio. A Petar klonuo je, postidio se je pred tom nevinom opomenom, sree mu se je steglo, a na cijelom je tijelu protrnulo s nekog stida i straha, te će odlučno svojoj kćerci: „Imaš pravo, kćeri moja, ne ćeš me više ukoriti.“ Blago ju pomiluje i poljubi.

Naprijed djeco! Visoko dignite ovaj sveti štit, branite s njim sebe, roditelje svoje i milu si domovinu od paklene psovke i slijedite primjer dobre ove djevojčice!

(H. M.)

Mali Stanko povjerenik.

„Šta li na slici onoga mališa, kako ti se mišo smiješi? Tko je to? — To ti je mali Stanko, sin čestitoga trgovca u Dolu na Braču (Dalmacija). Istom mu je oko dvije godine, a već ponositio stupa pod zastavom Sree Isusova kao povjerenik njegova Glasnika — „Šta, zar povjerenik ovaj mališ?“ — Jest! Čujte samo što vam njegov otac pripovijeda:

„Moj mali sinčić Stanko već je dva puta teško obolio. Prvi put zavjetovali smo se ja i moja supruga, ozdravi li po milosti Srca Isusova, da ćemo to objelodaniti u njegovu Glasniku. Drugi put zavjetovali smo se, da ćemo ga učiniti povjerenikom Glasnika. I Presveto nas je Srce oba puta milostivo aslišalo. Sgđa uz veliku radost svoju i svih ukćana vrši svoje obećanje, te molim slavno uredništvo, da upiše u album povjerenika mojega maloga Stanka. Pobožno

Stanko povjerenik.

je to dijete, a osobito ljubi preslatko Srce Isusovo. Često on zna klečeći pjevati: „Srce Isusovo, pomiluj nas!“ Vrlo je veselo svaki put, kad mu majka govori: „Idi, Stanko, da idemo u crkvu!“ Bilo u crkvi, bilo kod kuće, sasvim je dobro razaznao sliku Presv. Sreća, te će ju račosno pozdraviti. Daj Bože, ustrajao moj Stanko u toj miloj pobožnosti k tvomej predragome Sreću! Dok on ponaraste, ja ću kao otac u njegovu ime vršiti dužnosti povjerenika, a mališ će po selu dijeliti Glasnike. On to veoma rado čini, pa već ima deset pretplatnika, koji uvijek željno iščekivaju maloga veseloga glasnikonošu. Molim, da bi Glasnici dolazili na njegovo ime.“

Uredništvo zamoli oca, ne bi li mu za Glasnik mogao poslati fotografiju maloga povjerenika. I doista jednoga će ga dana otac sobom odvesti u Spiljet, pa ravno k fotografu. Postavi mališa na stolicu, što mu je dakako zgodilo,

je to dijete, a osobito ljubi preslatko Srce Isusovo. Često on zna klečeći pjevati: „Srce Isusovo, pomiluj nas!“ Vrlo je veselo svaki put, kad mu majka govori: „Idi, Stanko, da idemo u crkvu!“ Bilo u crkvi, bilo kod kuće, sasvim je dobro razaznao sliku Presv. Sreća, te će ju račosno pozdraviti. Daj Bože, ustrajao moj Stanko u toj miloj pobožnosti k tvomej predragome Sreću! Dok on ponaraste, ja ću kao otac u njegovu ime vršiti dužnosti povjerenika, a mališ će po selu dijeliti Glasnike. On to veoma

jer je tako mogao svijet promatrati s nešto uzvišenijega stanovišta. Sad će mu otac: „Stanko, stoji mirno, da te slikamo, pa ću ti sliku poslati za u Glasnik!“ Stanko se na to slatko nasmije, kô da si mu rekao, da će na sad doći k Anđelima u raj. A fotograf brže uhvati sliku maloga veseljaka u crni kovčeg, a da se mališ ni sjetio nije.

Oj smiješi se, mili Stanko, smiješi se sa no i raduj, ta, imaš i zašto! Još ti cvate proljet života, imaš bogoljubne roditelje, srce ti je čisto kao Anđela Božjega, a Srce Isusovo drži te pod okriljem svojim! Kad ponarasteš, pogledaj često ovu svoju sliku, koja će ti živo predočiti sreću nad svaku sreću: sreću pobožnoga nevinoga srca!...

Svaštice.

— „Eto mene, eto mene, Blažena Gospo!“ *Dobrovišnik* (Dahn.)
Nazad nekoliko godina umirala ovdje jedna 5—6 godišnja djevojčica. Imala je veoma nježnu pobožnost prema Bl. Djevici Mariji. Na jedan put pogleda gore, pruži svoje ručice prema nebu te izgovori: „Eto mene, eto mene, Blažena Gospo!“ I odmah sjezina dušica odtjele Majci nebeskoj u krilo. (D. F.)

— Kako da si prikratiš vrijeme? — Blaženi Klement Hofbauer već kao osamgodišnji dječak bio veoma odan molitvi. Bila mu je molitva najslagiji razgovor, najmilija razbibrisa, dođi s majkom silicama bečkih, svojim rođim mjestom, ona će prijatno podržavati svakoga znanca, te ga upitati, kako mu je. Šta on baš radi. Mi si prikraćujemo vrijeme! bio je obični odgovor. Mat: Klement nije toga niti kako razumio. On će tako potegnuti majku za haljinu, pa je upitati: „Draga mamo, šta to znači: prikraćivati si vrijeme?“ Majka odgovori: „Ako čovjek nema posla, onda mu je dugotrajno. On će se šetati, zaharjati, tražiti dobre prijatelje, da se s njima porazgovara: eto, to će reć: prikraćivati si vrijeme.“ Na to će mališ u štacu pogledati majku, te rećne: „Majko, kada ljudi nemaju posla, neka se mole!“

— Ne će da ručaju bez Glasnika Sreća Isusova! — Da nitko rado ne ruča bez kruha i soli, to je svakome znano. Ali da ih ima, kojima nije ručak dosta bez Glasnika Sreća Isusova, to ćeš sada čuti. Jedna bivša gojenica vanaidinskih urbalinka pripovijeda: Ima u našoj župi jedna vrlo siromašna obitelj. Jedva imaju o čem živjeti. Da im malo pomognem, ponudih jednoj kćeri, neka s braćom i sestrama k nama dođe na ručak. „Hvala Vam, gospođice“, veselo će ona: „nu ako mi dopustite, da ja ona jeđa, što su nama namijenjena, odnesem kući, mi bismo Vam bili dvostruko zahvalni. Jer znate, dok mi ručemo, naša nam majka čita Glasnik Sreća Isusova. Mi nemamo drugoga vremena da ga čitamo, a on je tako krasan!“ Bila sam ganuta. Od toga vremena moja im majka svaki dan šalje, što im treba. (M.)

GLASNIK PRESV. SRCA ISUSOVA

Broj 2. Veljača 1905 God. XIV

Izlaz mjesечно jedanput. Stoji na godinu 48 šil., u kuću dostavljen
ili s poštom 72 šil., za mozemstvo i K. 20 šil.

Namjena molitava i dobrih djela u veljači.

(Blagoslovena od sv. Oca pape Pija X.)

Kršćanski nauk.

eliki učenjak, jedan od najvrasnijih
pravnikâ u Francuskoj, Troplong,
predsjednik francuskoga vijeća,
budaći na umoru, izjavi: »Pošto
je čovjek mnogo čitao, mnogo učio
i dugo živio, noći smrti avidi, da
nema druge istine, do li — ka-
tekizam.« A Gouthe-Soulard, nad-
biskup od Aix-a, voli u pastirskom
pismu: „Katekizam jest knjiga nad
knjizama, jest evangelje, blaga vijest; on sam vrijedi mjesto
svih knjižnica, jer on sadržaje sve, što moramo vjorovati, i
sve, što moramo činiti, da se spasemo.“

S toga je katekizam prvo i najpotrebitije, što imaju
učiti djeca. Prva briga roditeljima mora biti, da svojoj djeci
što prije i što dublje usade u nježna srca divne nauke: ove
zlatne knjižice. Vojvoćkinja od Parme, pobožna Marija An-
tonija, svaki dan okuplja oko sebe manju svoju djecu te
ih pol sata podučaje u katekizmu. Winthorst, slavni nekođ
vojv. njemačkih katolika, reče u jednom sastanku „Hoće

li se jedna majka dati fotografirati, ja bih najvolio, da se dađe slikati, kako svojoj djeci tumači katekizam.»

Katekizam mora da zauzme prvo mjesto i u školskoj obuci. Pri tom neka i otac ide kateketi na ruku. Jedan zločinac, koji je pokušao umoriti cara Vilima I., reče pred sucima: Šta ćete od mene? Ne ja, nego moj otac zasluđuje smrt. Da se on brinuo za to, te ja učim vjeronauk i polazim crkvo, ne bih postao ovoliki zločinac.» Roditelji neka kod kuće ispituju djecu iz katekizma, neka ih ukore, pa ako ustreba, i kazne, ako ga nije u dobro naučili.

A djecu, koja ne polaze škole, neka roditelji ili drugi revni kršćani podučavaju u vjeronauku. Sam car Napoleon I. podučavao je jednu djevojčicu u katekizmu pune dvije godine. (Sr. naš Glasnik 1899. str. 231.) U Francuskoj i u Italiji postoje posebne bratovštine gospode i gospogja, koji nedjeljom podučavaju djecu u katekizmu.

Nu, da li je katekizam samo za djecu? Biskup Ketteler odgovara: »Ništa nije tako pogubno i krivo, nego kada se misli, da je katekizam samo za školsku omladinu. On mora da je u svakoj obitelji jedna od najčitanijih knjiga.« »Svaki katolik.« uvjerava nas nadbiskup Gouth-Soulard, »kumu je do spasa duše svoje, morao bi svoj katekizam pročitati od kraja na kraj, barem svake godine jedan put, i to u svakoj dobi života.« — Vojvoda Robert od Parme običaje kazati: »Katekizam, evo onoga šega nam najviše treba. Valja ga bez prestanka opetovati.«

Maogi slavni učenjaci (kao zvjezdooznanae Heis), generali (kao Lamoricière, Hays), književnici (kao Manzoni), političari (kao Mallinekrodt) opet bi i opet čitali katekizam. Jedan bivši sveučilišni profesor, koji je svoj vijek proživio u bezvjerstvu, pod svoje stare dane obratio se i priznao: »Sada uvijam, da nema knjige tako znanstvene, ko što je katekizam. Sve ljudske znanosti nijesu do li nestalna mišljenja; glavu ostavljaju praznu, a srce hladno. Nu božanska je znanost istinita, ona rasvjetljuje pamet i zagrijeva srce.

Dragi štioče! Imaš li još svoj katekizam iz osnovne škole? Ako ga više nemaš, a ti si ga namah kupi. U svakoj ga školi možeš dobiti. Čitaj ga svake nedjelje po četvrt sata, čitaj ga i drugima, djeci i služinčadi; podučavaj ako možeš, zapuštenu djecu i neuke u katekizmu. On je kašiput u nebo, on ravno vodi k Srcu Isusovu!

Razbojnik.

3. U smrti!

Ipokon se ipak javiše prvi glasnici Božanskog Sreća Isusova. Oluja, četrdesetosme godine alegla se, ljudi se smirili. Bila je u onome kraju nekakova ciganka, koja je razbojnicima vršila uhođničku službu. Baš u to doba posumnjaju razbojnici, ne će li ih može biti u Zuo čas ta ciganka odati. Svegjer im se bilo bojati, doklegod bi bila živa. Valjalo ju dakle ubiti. To bude povjerenjeno našem razbojniku. Harambaša mu dade uže, a on namah k ciganki. Baš kad se najmanje nadala, zaskoči je on, vrže ju o tle, ovije joj uže oko vrata i potegne. No ona vještica ogrebe mu u svojoj očajnoj borbi (u smrtnoj stisci) obraz, a lice svoje tako strahovito nakrivi, da ga rsi progloše.

„Za ostala ubojstva,“ pripovijedao mi, „nijesam nimalo mario. Ali od te ciganke nemam mira ni dan ni noć. Ta vještica kan'da mi vazda na šiji jaše. Tekle nedjelje, a meni nikako san na oči. Uvijek mi je pred očima ono strašno nakaženo lice. S nje mi je život ama pravi pakó!“

Našem razbojniku bilo da svizne; dalje se već nije dalo: on pusti svoju četu i otisne se u svijet. Sâm samcat tumarate od nemila do nedraga. U to dođuje, da Francuzi na sve strane skupljaju dobrovoljce: baš je bio u Alžiru (u sjevernoj Africi) buknuo rat. On se prijavi. Uzell ga, kako i ne bi: bio kršan i jak kô gora.

„Zazirao sam,“ kazivaše mi, „od drugova, a pokoravah se kad je meni drago bilo. I časnici (oficiri) mene se bojali. No moji stariji rado bi zašmirili: znali su, kakav sam im, kada se zametne krvava igra s onim crnim gavranima (tako je nazivao Araps, proti kojima se u Alžiru vodio rat). Tražio sam smrt, pa sam vazda dobrano pred drugima sriao u najžešću vatru. Neprijateljska zrna zujala mi često oko ušiju, kao da je na me navalio roj pčela; kraj mene padali često vojnici kao snoplje, a mene kanda je nekakva nevidljiva ruka žuvala.“

Smrt, regbi, nije se ufala na nj. Sad odluči sâm se ubiti, neka je svemu kraj. Ali gde: prvi put ga izda puška, drugi put doleti još u horu jedan vojnik, turne pušku nogom i tako ga spase. A i troći put nije mu namjera uspjela:

ne znam već nisam, kako se to služilo. „Tražio sam smrt,“ reče nekadašnji razbojnik, „no smrt me izbjegavala.“

Došla godina 1860., a naš junak začuje, kako ljuto neprijatelji svete Crkve udaraju na državu papinsku. U njega nije vjere bilo ni za lijek, no ipak mu se srca kosne papina nesreća, a zločinstva i bezbožnosti, što ih počinjahu razuzdane čete neprijatelja sv. Crkve, silno ga razjare. „Kad već hoću, da od puške poginem, a to neka poginem za papu, velikog Oca svekolikoga kršćanstva.“

Naš vojniki dogje u Italiju, bude primljen u papinsku vojsku i to u pukovniju stranaca (regimento degli esteri).

Jednom zauzela papinska vojska Perugju. Vojnici se rastrkali po gradu. Naš vojniki opazi negdje, kako neki propalica hoće da ljuto povrijedi čast jedne redovnice (duvne). On se zgrozi nad tim i zaprijeti onomu nečovjeku, neka se mani čorava posla, ako mu je draga na ramenu glava. No onaj lopov ni pet ni šest već pušku u ruke i naperi. „No ja sam bio brži i rinem mi bajunetu u grudi. To je bio dvadeset i treći.“ Tako završi nekadašnji razbojnik svoje tužno pričanje.

4. Glas dobrog Pastira.

Šadi mu j; nanovo stanem govoriti onako od arca, da je veliko kao more milosrđe Srca predragoga Spasitelja, i završih od prilike ovak:

„Ovo Srce Vas je sačuvalo živu u svim onim strašnim pogibijama; ono vam je udahnulo misao, da postanete papin vojnici i da za nj umrete; ono Vas je doveo amo u taj tih samostan, gdje Vam je ovo milo Srce širom otvoreno, — možda posljednji put.“

Šuteći me vojnici slušao, a kad sam prestao govoriti, pogleda me i reče mi: „Zar Vi doista mislite, da se ja još mogu spasiti?“

„Možete,“ svedčao ću ja, „kunem Vam se! Ali se morate ispovjediti.“

„Ah šta će mi ispovijed, kad ne znam više ni Očenaša!“ odgovori mi.

„N.šta za to,“ opet ću ja, „napisat ću Vam ga. Vi umijete za cijelo čitati.“

Napokon ipak odluču skrušeno se ispovjediti. Odvedem ga dakle u svoju ćeliju i tamo saslušam njegovu ispovijed i odrjekih ga u ime Božje od svih njegovih grdnih grijeha,

Koliku sam uz to radost čutio, to valja čutjeti, opisati se ne da.

Poslije sv. is-
povijedi bio je
jako spokojan:
u duši mu bila
opet nakon mno-
go godina milost
Božja, a s njom
i onaj mir i ono
tiho blaženstvo,
koje Duh Sveti
običajno uliti u
raskajana srca.
A i lice vojnikovo
postalo nekako
milije i blaže

Bilo mu je
skoro poći, s toga
se požurih i po-
učih ga brzo o
glavnim istinama
svete vjere naše
i napišem mu
neke molitve:
nije bio već više
od 10 godina ama-
baš ništa molio,
pa sve otišlo u
zaborav. Napo-
kon ga ponukah,
bude li im se
ogledati s nepri-
jateljem, neka
junački dade li-
vot za svetu
stvar papinu i
tako da krvlju
okaje grijeha i za
njih pokoru čini.

»Hoću, hoću, imena mile povikae, zanosno dignuv ruke k nebu. »O da mi je sada umrijeti! O da mogu namah sada život za papu žrtvovati!«

Oprostismo se. Nikad više nijesam o njemu dobio glava. Pet po prilici dana nakon toga dogagjaja bio boj kod Kastelfirdarda: papina vojska bude od pijemontske premoći suzbita. Mnogo je krvi poteklo, mnogo vojnika pogibe. I u pukovnji obraćenoga razbojnika mnogo ih ostalo na bojištu. Je li, nije li i on mogju mrtvima bio, ne umijem kazati, ali sve mi se nekako čini, da je dragi Bog primio njegova žrtvu.

Iz pričanja nekadašnjeg razbojnika naučio sam bolje nego iz koje knjige, kolika je moć savjesti: kad već u ovom životu savjest zlu i opaku čovjeku tolike muke zadaje i tako ga strahovito peče, što li će biti u paklu! Bog dragi dao je čovjeku savjest, da ga opominje i vodi u nebo; a što radi često čovjek iz toga dara Božjega? Čovjek često čini, da mu je savjest gdjekad regbi nekakav zloduh, koji ga muči i proganja.

* * *

To nam pripovijeda onaj pobožni i učeni Franjevac^{*)}. A sad čuj, dragi moj štioče, što će ti još reći: da si sa grješio koliko taj razbojnik i još više, da si tak o grješan, da se ne ufaš ni pogledat k nebu: nemoj, nikad očajati, zaklinjem te krvlju Isusovom, kojom si otkupljen! Evo imaš i ti, kao što i svi mi, Spasitelja, a njegovo Srošje puno ljubavi, čitavo more, nedogledno more ljubavi i milosrgja ima a tom Srcu: a tebi i tvojim grijesima dosta je jedna jedina kapljica! Naš je dobri Otkupitelj sam rekò, da ne trebaju zdravi liječnika, nego bolesni, nemođni; on jo rekò, da je baš radi grješnika došao u ovaj svijet. A znadeš li, što ti je činiti, da si izliječiš svoje grđne rane? Samo treba da okaješ grijehe, da odlučiš s pomoću Božjom nikad više teško griješiti i da se ispovjediš, pa eto te sretna i spojna u milosti Oca sviju nas.

Kad si sve ovo pročitao, dragi maj po Isusu brate, deder klekni pred slikom Presvetoga Sroca Isusova (zar ne,

^{*)} Fra Ignacije Jeller, umro 9. prosinca, 1904. u 82. godini života.

u tvojoj kući ima ova mila slika?), pak onda zahvali preslatkom Sreću Spasiteljevu. A na čemu da mu zahvališ? Na tome, što nam je dao svetu ispovijed, bez koje bi mnogi bili poginuli za uvijek — a možda i ti sam!

Zahvalnice Sreću Isusovu.

Zahvalnice treba da su potpisane potpunim imenom i adresom: inače ih ne možemo nikako uzeti. Mi čemo red poslati, da se bude nikome otuda neprilike, ali mi moramo čitati, a čim čvama posla,

(Ured.)

Bio jedan ruski car Ivan, živio prije kakovih 300 godina. Osobito je bio zadovoljan, kada je svojom rukom smaknuo tobožnje buntovnike, četo posve dobre ljude, koji nijesu bili ničemu krivi, van što su bili živi. Jednoga dana pogubio ih je jednu stotinu, pa se sav veseo vratio u palaču. Je li, dragi čitatelju, u toga je cara bilo srce vrlo okrutno, opako, xvjerako? Povjest mu je stoga nadjenula pridjevak: „Grozni.“

Jedan rimski car, premda poganin, bio je posve druge čndi. Njemu je samo onda bilo valjko pri duši, kada je bijednicima podijelio kakovu milost. Je li kada prošao koji dan, a da nije nikomu ni u čem mogao pomoći, bolno bi zavapio: „Izgubio sam jedan dan!“ Taj se car zvao Tito. Je li, u njega je bilo srce plemenito, dobro, darežljivo?

I naš je dragi Spasitelj velik car i više nego li car. On je Kralj kraljeva, Car neba i zemlje. A kakovo je u njega Srce? Doista najbolje, najsažaljivije, najpodatnije. Dok je boravio na zemlji, „prolazio je, čineći dobro,“ bolesne ozdravljao, žalosne tješio, grješnike obrađao, nevoljnike svake ruke pomagao. A je li Isus sada možda drugi? Ne, isti je „Isus Krist jučer i danas i u uvijek“ (Hebr. 13, 8), isto mu je i Srce, uvijek najpripravnije, da ublaži naše boli, da usliša naše vapaje, da zavije naše rane.

Samo Isus čeka, hoćemo li ga zvati u pomoć.

Blago si ga dakle onima, koji u svojim nevoljama, mjesto da udaraju u puste jadikovke ili ča u grčne psovke i preklinjanja, namah se obrate na njegovo premilostivo Srce! To nam potvrđuju bez broja zahvalnice, od kojih će Glasnik i ove godine ponajljepše iznijeti.

U dobar se čas sjetili Srca Isusova!

Sjedi urednik za svojim stolom pred slikom Srca Isusova, kada eto mu bijele knjige iz *Spljeta*. Otvori, a jedan tešak pripovijeda: „Radio sam u kamenolomu. Odvaljujući veliku gromadu, ona se omakne, pa kô da će mi smrskati nogu. Zavapim dvojno: „Gospo moja i Presveto Srce Isusovo!“ Teikom mukom digoše ljudi kamen, a na čudo sviji, kosti nijesu bile slomljene, pa i rana se brže i bolje iscijelila, nego je liječnik iščekivao.“

Evo drugoga lista. Piše jedna majka iz *Poljske* (Slav.): „Iz jedne bolesti padoh u drugu. Tri liječnika ne znala mi pomoći. Što da učinim? Napokon se jasnica sjetih, da izmolimo devetnicu Srca Isusovu. Devetnica još nije bila ni dovršena, a bolest krenula na bolje, i danas sam zdrava.“

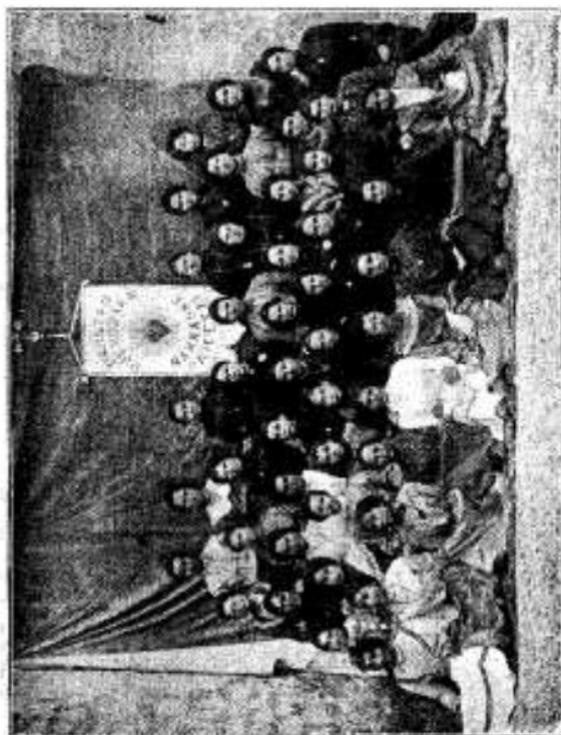
Piše jedna švelja iz *Hercegovca* (Hrv.): „Imam živadi stroj, a nemam posla. Kako da zaradim korice hljeba? Sjedim tužna, kada se na jedan put sjetim Srca Isusova. Preporučim se njemu vrućom molitvom i gle pomoći Božanske: ne bi tri, četiri dana, a to posla pune ruke!“

Opet jedan list. Tko piše? Jedna gospođica iz *Zagreba*. „Položila sam ispit zrelosti: ali kada ću dobiti mjesto kao učiteljica? Mnoge moraju čitavu godinu čekati. Uz to mi kod kuće nema opstanka. Moj brat nebrat nikada me nije volio, a sada mi se i smrću prijeti, ako do 1. studenoga ne ostavim roditeljske kuće. Plačem jasnica, nu sve suze na kamen. Sjetim se tada na svoju sreću predobroga Srca Isusova. Stanem se njemu vruće moliti, neka mi se smiluje. Dne 22. listopada vraćajući se od sv. pričesti, ponudi mi školski nadzornik mjesto. Tko sretniji od mene? Mogla sam ispuniti želju nebrata, tē 1. studenoga nastupiti toli željkovano mjesto. Presv. Srce, na vijeke ti hvala!“

U to bane uredniku u sobu jedan gjak veseljak iz *Zagreba*. Ali nije bio veselo preklani! „Za burne godine 1903. htjela nesreća, te i mene zli ljudi, a ni kriva ni dužna, upleli nepravdi u ruke. Došli redari i odveli me na istragu! Bože dragi, evo mene pred sudačkom katedrom! Što ću ja, odsude li me? Škola moja propast će, nikad se cilja dokopati ne ću! U tim časovima utekoh se u pomoć Božaskomu Srcu Isusovu, i budem sretno riješen optužba.“

Sada kuc, kuc! unigje jedan čovjek iz *Slovanije*. „Hvaljen Isus!“ — „Uvijek hvaljen! Pa koje dobro?“ — „Molim,

napišite i moju zahvalnicu! Bio sam sa životom svojom obitelji izvršen najvećoj nevolji poradi nekih neprijatelja. No ja ne kloni duhom, već se kao obično utečem Sreću Isu

Društvo djevojaka za naknadnu sv. pričest u Solcima na Braču.

zovu. I već se moji neprijatelji oko mene okupili kao gladni vuci, da vide moju propast, kad eto ti u zadnji čas pomoći Sreća Isusova. Ono je tako zbunilo moje neprijatelje, da sa

se udaljili, ne rekavši ni riječi. S toga od sveg srca kličem: Hvala i slava Presvetomu Sreću Isusovu!"

Još on ne doreče, eto jednoga trgovca iz *Hreatake*, pa prihvati: „I ja sam imao nekoliko ljutih neprijatelja. Grozno su me mrzili i javno mi prijetili, da će me sjekirama sasjedi. Tada se sjetih onoga, koji je rekao: „*Hodite k meni svi, koji ste umorni i opterećeni, i ja ću vas okrijepiti.*“ Obratih se sa cijelom svojom obitelji njegovu Presv. Sreću, i gle nenadane sručo: Presveto Sreću poave nas je izmirilo, te je svaka mržnja megju nama prestala.“

„Slušajte i mene,“ vikne jedan povjerenik Glasnika iz *Hreatake*; „znate, mučile me strašne misli i napasti dan i noć. Dvojio sam već i o svojem spasenju. Ispovjedio sam se više puta, ali ništa bolje. Bojali se već za me, da ću s pameti sići. Kad na jednom sjetim se milosrđa Presv. Sreća Isusova, i učinim devetnicu njemu na čast. Nakon vršene devetnice bio sam tako ohrabren, da lako svladam svaku napast. Živjelo Sreću Isusovo!“

Mnogi se ne bi tako brzo sjetili svojega najboljega prijatelja, da im nije u kući:

Slika Sreća Isusova.

Tako nam pripovijeda jedan čestiti postolar iz *Zlatara* (Hrv.). „Bilo je usred čiče zime. Svagdje snijeg i led. Nosio sam iz bunara škaf vode na glavi i vrš u ruci. Oklizne mi se noga, panem na glavu, a škaf se polutao. Na to sam teško obolio. U silnim mukama i groznici pogledam na sliku Sreća Isusova na stijeni, i počnem devetnicu. I nije prošlo ni tri dana, a meni opet dobro.“

A jedan vinsteliaski podvornik u *Sarajevu* priča ovo: „Moj gospodar sunnjao o mojoj vjernosti, obješio me radi kragje. Ne znadoh, što da učinim. Pomislio sam već, da si život skončam. U to mi pogled zape na sliku Sreća Isusova. Panem pred njom sa koljena i zamolim onoga, koji si dađe raniti svoje Srce radi naših grijeha, da mi bude u pomoći. I gle! ne progje ni 24 sata, a Presveto me je Sreću uslišalo.“

Drugima opet u dobar je čas došao u ruke:

Glasnik Sreća Isusova,

te ih uputio izvoru svake utjehe i pomoći. Tako pripovijeda jedan čovjek iz *Varaždina*: „G. 1898. bio sam u bolnici.

Međila me bol u želucu, da nijesam mogao spavati ni po danu ni po noći. Primio sam sv. sakramente i nadao se već smrti. Slučajno dobijem u ruke jedan Glasnik, te ga stanem od desade čitati. Nagjem u njemu mnoge zahvalnice bolesnika, koji su se utekli Srcu Isusovu i ozdravili. „Pokušaj i ti!“ pomislim i ja i počnem namah devetnicu. I ovo, namah mi je bilo lakše, nagje mi se lijek, a iza devet dana mogao sam već ustati.“

„Dragi čitatelji, čujte, što se meni dogodilo!“ Tako nam uzme prienti jedan starac iz *Mrzlog Polja* (Hrv.). „Radim u kamenolomu. Dne 9. rujna 1903. o poldan, kada smo se odmsrali, izvadi jedan prijatelj Glasnik Srca Isusova, pa nam stane čitati štokakove krásne zahvalnice. Mi lijepo sje-dimo i slušamo. Kada se opet latismo posla, uzmem ja bat i stanem kršiti kamen. Mahnem dva, tri puta, a kamen velik kao srednja jabuka skoči mi na desno oko. Namah mi je silna krv udarila iz oka. Pane mi na um, što mi je prijatelj čitao iz Glasnika, te namah vapim: „O Srce Isusovo, daj usliši me, sačuvaj mi oko!“ Bio sam desetak dana bolestan. uvijek sam zavivao Srce Isusovo, i gle, moje oko ozdravi posve. Prije sam trebao naočale, a sada i bez naočala vidim kao mladić. Često govorim prijatelju: „Ne mogu ti dosta biti zahvalan, što si mi onaj dan čitao iz Glasnika, jer kako bih ja inače znao za najboljega liječnika: za Srce Isusovo! Možda b h za uvijek ostao ćorav!“

Strpite se malo, pa poslušajte još jednoga dobroga čovjeka iz *Slovonije*: „Bio sam lugar, pa iz puke stobe i osvete riješio mo službu. Sve moje molbe, da se smijem opravdati, bile su odbijene. Čitajući Glasnik, uvjerim se o dobroti Srca Isusova, obratim se njemu vrućom molitvom, i doista mi se je smilovalo. Našao sam drugu službu, u kojoj sada u znoju lica svojega služim svagdanji komad hljeba za se i svoju obitelj. O vi svi, braćo i sestre, koji ste tužni i nevoljni, obratite se vrućom molitvom k milom i pravdom Srcu Isusovu, pa će vam za cijelo biti pomoženo!“

Svega po malo.

— Budite oprezni! U Lasteru u Dalmaciji mjeseca kolovoza držala se na koncu sv. poslanstva sjajna procesija na slavu Presv. Srca. Tom prilikom 18 mladića obaklo se s najboljom namjerom u vojničko odjelo, kako bi lakše uzdržali red u procesiji. Na za to su bili oglobljeni svaki sa 6 kruna. Ipak su poslije na molbu već o. misionara te globe bili riješeni, osim nekolicine, koji nijesu nikada ni bili vojnici. Ovi su pisali po 2 K. globe. («Hrvatstvo» br. 169.)

— Garačnica. (Hrv.). Dne 16. listopada blagoslovio se tu kip Srca Isusova, uz veliku radost naroda. Kip je nabavljen kod trke Josip Kaplan u Zagrebu, visok je 120 cm, a stoji 140 K. Pohranio ga u staklenom ormaru na jednom pobožnom oltaru. (Sr. «Hrvatstvo» br. 146.)

— Novi Marof (Hrv.). Dne 19. studenoga posvetila se kapelica «Srca Isusova» 860 ju je u svojoj bolnici «Saluti» dala podici grofica Krešćić. (Sr. «Hrvatstvo» br. 172.)

— Samobor (Hrv.). Tu, u župnoj crkvi, postoji bratovština Srca Isusova od g. 1898. Od tada mnoga je pobožna duša uzdičala: «O da bismo samo imali i kip Srca Isusova!» Na odakle novac? Sjetivši se rečenice: «Više ljudi više može», pokušalo se na mesoga vrata, dok se nije sakupila tolika svota, te se je moglo uz kip Srca Isusova namah naručiti i kip preč. Srca Marijina. Sa svih strana činilo se sada pripreme za svečani blagoslov tih milih kipova. Cvijeće se kupilo, ličće se igralo vijenci pleli, transparenti pravili, crkva kčila itd. Napokon svane dan 25. listopada. Zvema skladno udaraju, muzari gromko gruvaju, pjesme se oru, procesija ide. Djevojke u bijelini nose kipove. Na grudima im svileni vrpca sa slikom Srca Isusova i natpisom: «Isus, tvoja sam!». Mnogo svećenika, među njima domaći franjevci, u rocketi pratili opbod. Kanonik Cvjetko Rubčić otpjevao svečanu msu. Narod se do kasno u večer nije mogao rastati s krasnim kipovima. Sud hi pjevao, sad molio. Sav razdragan od rijetke svečanosti pr. znao je: «Uvratova šta još na vidjemo nikada!» (Sr. «Kat. List» br. 44.)

— Je li bilo pravo čudo? — Lani u 1. broju [str. 4. «Majka Božja Pompejska učinila nam čudo»] pripovijedao je Glasnik o neobičnom ozdravljenju ž. s. Bonifacije. No nitko nije dužan, da nešto drži za pravo čudo, dokle Crkva nije izrekla svoje. I tako bit će možda ovaj ili onaj nevjerni Toma klimao glavom, a dječjojci učeniji bit će rekao: «To su možda bile samo histerične pojave i autosugestija» (drugim riječima, ozdravila od silnoga utvaranja, «koje može n. pr. prestati kad likad nezobolj). Mi smo ipak pripovijedali onaj dopunjavaj, jer su ga

veoma uvučena lica, kao n. pr. sam nadbiskup Dr. Stadler, držali za prave-
čudo Božje. Urednik se je prije malo vremena sastao s presvijetlim g.
Palunkom, koji nam je ovaj događaj pripovijedao, a mogućim postao
pomoćnim biskupom spljetskim. »Presvijedi,« reći će mu urednik, »da
Vam je s. Bonifija prorekla, da ćete postati biskupom, onda bi svaka
šamaja bila uklonjena, da je njezino održavanje bilo pravo čudo. Ta-
kovo proročanstvo, gotovo godinu dana prije nego ste postali biskupom,
bilo bi nedvojbjen znak, da je kod nje djelovao Bog svemoguć i sve-
znajući.« Zamislio se presvijeti gospodin. »Čujte,« reći će on, »bat
irijekom nije ni toga prorekla. Ali je više pala u svojoj božest. govornia,
da vidi nekakovo vijenje, gdje ja stupam u velikoj procesiji, svetošne
odjeven u zlatnom plaštu; u tim procesijama bi mnoštvo naroda i se-
stara raznih redova, a nađu sve Maloga Isusa. Što se tiče procesija;
namah prvih mjeseci, što sam biskupom, morao sam voditi mnoge ve-
like procesije: prva u Imotskom prigodom posredbe crkve; drugu u
Dubrovniku na Veliku Gospu; pa u Spljetu na Rozariu i na dešni
dan i na 20. studenoga u Gospe od Posana. Ovu je zašću uprav vodio
presv. g. biskup diocenzanski, a ja sam bio uz nj u svetošnoj odori.
A rekla je s. Bonifija i to, da će imati i žalosti i dragosti i protiv-
nosti; ali da će napokon biti zadovoljan. Držim, da je ona misliła
na moja nastojanja za služavke Maloga Isusa, gdje sam imao svladati
mnoge protivnosti. I toga nije mogla nikako znati naravnim putem,
pa je ipak sve tako bilo, kako je rekla. Misli se dakle čini, da su nje-
zine igave i vijenja bila punva proročanstva, koja potvrđuju, da je
i njezino održavanje bilo pravo čudo.« Iliho i to na slavu Maji Božjoj
Pomoćakoj: Boka Božja nije skrivena! U pravoj Crkvi Kristovoj uvijek
je bilo i uvijek će biti prvih čudesa i pravi predstava. Uza sve to
nije nam na nam, da o rečenom događaju predašemo sud Crkve, koja
jedina o čudesima ima odlučiti.

— Biskup Srca Isusova. Dne 30. listopada posvećeni biskup
Palunko bio svetošne ustoličen kao prepošt kaptola spljetskoga. Nared-
ljajući kod stola presvij. biskupa Nakiću i čitavom prisutnom kaptolu
tako mogja ostalim: »Rekno sam već u Sarajevu, da će iz Bosne kao
uspomena posjeti sa sobom ljubav i šćevanje Srca Isusova. Pa i sada
velim: sve nastojanje moje bit će jedino to, da radim za preslatko Srce
Isusovo. Moja maćakost nije ništa. Ali sve što mogu s milošću Božjom,
sve ću to učiniti, da se proslavi Presv. Srce!« Ove riječi pune poniznosti
i apoštolske revnosti silno se dojamio svim prisutnih. Svaki je ošćio
sobom uvjerenje, da je presvij. g. Don Vinko Palunko pravi biskup
Srca Isusova.

— Ipravak! Važao! — U 11. broju lanjskoga Glasnika (str.
916.) našli se jedna oporna molitva za čas smrti. Na žalost sa tako
ispuljeno dvije tri riječi. Molitva ima glasiti ovako: »Gospodine Bože
maji, ređ sada mriem i drugo srce ću ruke tebe jezinom vrti koje su
dugo vrti, žuko se tebi vrti, sa svim njezinim tješćevanem, makume i
božev.« Tko jedno u životu, primivši sv. sakramente, s pravom lju-
bavlju prema Bogu izgovori ovu molitvicu, dobije potpun oprost ne
namah, nego u času smrti. To predragocjeno milost udijelio je Pio X.
dne 9. ožujka 1903.

— »Hrvatstvo«, mjesto da bi prestalo izlaziti, kako su se ste-
noviti ljudi našli, od mlađoga ljeta postalo je jeftinije. (V. omat.)

— »Marijin Cvjetnjak« od mlađoga je ljeta postao i glasim Ma-
rijinih kongregacija, te im u srucnom času posvećuje nekoliko stranica.

— «Novi listovi pretplate», koji su ove godine uvedeni za Glasnik Srca Isusova (vidi omet I. broja), vrijede isto tako i za Glasnik sv. Josipa i za Marijta Cvjetnjak. Toplo preporučamo oba ta lista!

— «Dan», krasni epjletski list, od mladog je tjeta počeo izlaziti svaki tjedan. (Vidi omet.)

— **Mađkovač.** (Slav.) Lani, prigodom sv. misija, uvala se „Vojska Srca Isusova proti pavli i kletvi.“ Župa ima 250 kuća. Toliko je i štitoava Srca Isusova bilo naračeno. Na koncu sv. misija već su gotovo svi štitoavi bili rasprodani. Jedan od župljana reče p. župniku: „Molim, gospodine, je ne smijem taj štiti u svoju kuću postaviti, jer se bojim, da bih se opet mogao prevariti i pavati.“ Župnik mu odvrati: „A kako onda ideš u crkvu: tamo je živi Isus?“ Na to župljanin ni dva ni tri, već pruži ruku: „Dajte mi dakle, gospodine!“ (K.)

Jedan dalmatinski župnik popo se lani jedan put na propovijedanju — sa sadlavom Srca Isusova, i držeći ju za štitoava govora u ruci, plamenim je riječima pozivao vjernike, da stupe u „Vojsku Srca Isusova.“ Uspjeh te neobične propovijedi bio je krasan. (L.)

— U Šibeniku (Dalm.) u crkvi vlt. oo. franjevača, postoji već od 7. travnja 1879. hristolitina „Nufe mila Gospe od Presv. Srca.“ (Sodalitas R. M. V. Nostre Domicinae a Sa. Cordis Iesu.)

— Kakovih čudesa tvori Srce Isusovo. (Hrvatska.) Moj susjed, koji je do nečavna bio opfinski odhoniik, nosio se od selaka na gladavo, pušio fine cigarete — a kleo i pavao na prostu, da se cigarin gore — Nije bilo ni mjesta, ni dobe, gdje moj susjed ne bi gazio kleo. Ali oitad imademo kip Presv. Srca Isusova, kao da je tajna zraka milosti tog Naš. Srca i do moga susjeda dopria. On nije više odhoniik, ou ne keme više, — početi sv. misi, pa i u ostalom se pokazuje, da je u mnogome na bolje krenuo. — Ima kod nas i takovih, koji su kradijivci bili — a sada se posve tog zlodjeka ostavili. Sto mjesu satvoriti, ni straje ni o hlasti učiniti; mogli — učinilo je Presv. Srce Isusovo, komu hvala, slava i poklon do vijeka! (Pogrebenica.)

— Pijo X. i starac, iz sjeverne Italije došli bešćasnici u Rim k sv. Ocu Papi. Pristupali sve po dvojica. Ali gde zaš ovog stjeđog starca, Zamotao se u veliku kabanicu. Prigne se. Poljubi Piju X. noge. Na to č. ga ovaj hito upitani, Sto je on? — Padre Santo (Sveti Oče!), ja sam kod kuće starješina. — Dobro, dobro, pa šta još? — reče papa. Još sam ja na čelu hristolitini sv. sakramenta. — Dobro, dobro, pa šta još? — Još sam upravitelj teozaiice. — Dobro, dobro, a još? pitu Pijo X. sve jednako. — Eh još, još sam nevoljan muž. Imam plaho čangri-znu ženu. — Treba se resignovati (početi u svoju sudbinu), smiješedi će papa. Pazienza (valja se ustrjeti!)

— Govori mu o Srce Isusovu! . . . Kad se u nekom mjestu zadržao nabiskupije držala mi tja, mal da ne ostane jedni čovjek bez gloda za dušu svoju. Dobra mu kći govori i nagovara; ga, nek se ispovjedi, ne uzalud. Tadi će joj misionar: „Govori mu o Srce Isusovu i Kati Isusu, neka ga obrati, pa ćeš vidjeti!“ Dva dana isa toga svako se srce veseli, svako se lice od utjehe smiješedi, kad vidi pred oltarom staroga grješnika uz suprugu i kćer svoju, gdje se uz rajsko veselje hrani kruhom nebeskim. (M. S.)

Hrvatska omladina pod zastavom Srca Isusova.

Evo sinko, . .

Evo, sinko, rane Srca moge. U mom Srcu topla krvca vrije,
otvorena sv'jek sigi za te, De pohri, dušu si okrijepi,
Da tuj ljediš rane srca svoga, Da se sretna sa mnom za v'jek silje,
Kad se spuste teško bješte za te: Kad doleti k meni u ruj ljepi;
Samo jedno tražim, drago moje, Samo jedno tražim, drago moje,
Daj mi daruj malo srca tvoje! Daj mi daruj malo srca tvoje!

Ja ću biti sjajna zvijezda tvoja,
Vudit ću te preko morskih vala,
Da se vineš vječnoga pokoja,
Do nebeskih da doplovih zais:
Samo jedno tražim, drago moje,
Daj mi daruj malo srca tvoje!

Dr.

Crice o društvima djevojaka za naknadnu sv. pričest.

— **Liljan cvijet.** Jedna od društvenih djevojaka u Hrvatskoj sama se je od sebe zavjetovala, e se ne će udati, nego da želi biti nevrijedna zaručnica Presv. Srca Isusova sve do svoje smrti. I doista čuje se s više strana, da je nekoliko puta odbila prosee. Veli, da je pred oltarom Srca Isusova izrekla obećanje i zavjet rekavši: „Isuse i Marijo u duhu vjere obećajem Vama za ljubav djevičanski živjeti; Vama ću za ljubav trpjeti, bježati pogibelji grijeha i radit ću, koliko mi sila podnašaju. Oj kako se veselim doći pred vašu presveta lica s liljanom u ruci!“

— **Jakost slabih.** Neka vrijedna članica djevojačkog društva u jednom hrvatskom mjestu teško obolje. Počađene ljubavju i poštvovnobu Božanskoga Učitelja, njezine sučlanice posjećuju je i hoće da je utješe. Ali ne treba tuj utjehe! Divna li prizora: Gledaju joj teške boli na oku ugastu i blijedome licu, ali — usta žute za jank, za tužbu; samo što se čuje iz njezinih ustiju, kad je sažaljuju: „Tako dragi Isus hoće. Njemu za ljubav trpim; njemu ću za ljubav i umrijeti. Presv. je Srce Isusovo sa mnom, ono je moj spas.“ Ah, nije Bož. Srce Isusovo uzalud obećalo, e će utjehom biti u svakoj tuzi i nevolji, samo ako se tko k njemu utječe!

— „Ja sam dragoga Isusa dijete.“ — Jedna dobra hrvatska kćerka Srca Isusova tiško se razboljela. Ona zamoli neku drugaricu, neka joj udesi lijep sprovod i neka

za nju moli skupa s ostalim društvom. Dragarica joj tuga-
nutim srcem i suznim okom obećala, a bolesnica se nije
mogla dosta zahvaliti za obećanje, govoreći: „Ja znam, da
ću skoro umrijeti . . . Ja to čutin. . . Ali ništa za to, ne
bojim se; ta, ja sam dragoga Isusa dijete. Prer. Srce
Srce Isusovo hoće svoju ovdicu.“ To je govorila posve
mirno i jedva je došla do crkve od slabosti, a ipak se
htjela ispovjediti i pričestiti na prvi petak. Zar da će
Srce Isusovo zaboraviti na ovo svoje dijete? Zar ga ne će
dapače najsjajnije nagraditi?

Svastice.

— **Sveca na Braču** (Dalm.). (Uz našu sliku.) Fotograf na sebi
Carolus je to riječ, koja vuče k sebi i vabi tomu nevigenomu žudo-
vištu seljane i seljanku. Koga čakle žudo, da se je i naše dlično »društvo
djevojaka naknadno sv. pričesti: zamjelo nišiju i zaseljelo se slika? Pak
još to sliku vidjeti u našem dragom Glasniku prestikano?! Možete
si sami pojmiti njihove misli, zeije i ososove! I najsiromašnije se dje-
vojke potepale i dale svoj prinos za te slike. Ovo društvo, osnovano
početkom ovoga vijeka, sada broji oko 50 članica. U mnogo čem je
šoprinjelo čudorednom i bogoljubnom napreku u mjestu Blagdan
Srca Isusova svetno se slavi, uz obnovu posveto onadašine. Na blagdan
sv. Petra i Pavla svetno se urela »Vojska Srca Isusova.« Pred izo-
ženim Presvetim otajstvom narol s udasima i plačem odlučio, da ne će
više kleti, psovati, sramotne raspravore voditi. U kratko vrijeme prodalo
se do 100 knjižica »Vojska« i isto toliko slika (V.)

— **Preko** (kod Zadra). Prigodom sv. misija (sr. Glasnik 1903, str.
39.) osnovano je ovdje »društvo djevojaka za naknadu sv. pričest.« Na-
ručili krasno društvena zastavu Srca Isusova kod Marchi-a u Spjettu,
Stajala 400 K. Osobito je krasna na njoj slika Srca Isusova.

— **»Ja nijesam za stvari ovoga svijeta!«** *Dobrovsek* (Dalm.)
Poznavam sam — pripovijeda jedan redovnik — jednoga vrlo pobož-
noga dječaka. Bilo mu je dev. i godina. Svojim je roditeljima bio jako
poslušna, često se ispovijedao, a najmilija mu je zabava bila graditi
male oltariće. Jednoga dana poslije pođne baš je marljivo kitio svoj
oltarić, kada ga sluškinja pozove na stina. Naš malik odgovori joj
poput sv. Stanislava: »Ja nijesam za stvari ovoga svijeta; ja sam za
raj, za nebo!« Drugi se dan rasboli. Pozvate redovnika k njemu. Lijepo
se je s njime Boga molio. Sutradan, primivši sv. sakramenta, veselo
se i mirno preseli u raj, u dom Oca nebeskoga, za kojim je tako žurno.
(D. F.)

GLASNIK PRESV. SRCA ISUSOVA

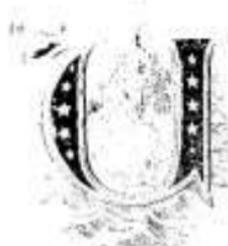
Izroč. S. Ožujak 1905. God. XIV.

Letica pojedina: cijena 48 L. — S poštom 1-10 lističaka po 80 L.
10 lističaka po 70 L, 50 i više po 60 L. Za inozemstvo i K 20 L

Namjona molitava i dobrih djela u ožujku.

(Prijateljstva od sv. Oca pape Pija X.)

Duh molitve.

jedan selac, gdje stanovahu sve dobri, pobožni seljaci, dogje ti jednom neki strani čovjek iz grada — kao što se na žalost mnogobrojno vučeja po našim hrvatskim selima. To su ti pravi izatanioci vruga paklenoga, te hoće da seljaku otmu svetu vjeru, da ga istrgnu iz krila svetoj Majci Crkvi. Taj stranac ugje pod krov i seoskomu knezu Miji. Namah pokaže razne listove i listi novine, te stađe nago-

varati Miju, neka si naruči takove listove i časopise, hoće li, da se i on jednom opameti i snobrasi. Ali te novine bijahu baš za to napisane, da se prostomu seljaku pomati glava, da mu se nametne dvojba o vjeri, i da mu omrazi sveta katolička Crkva. U to dogje vrijeme i ručku. Sada je stranac imao i šta vidjeti. Na stolu jela, a oko stola mnogobrojna djeljad. Najstariji sin, živa prilika očeva, izmoli starijsku molitvu, svi odgovaraju, te sjednu k stolu.

„Čujte me“, počet će sada ovaj gradski svat, „putovao sam ja, vjerujte, širom zemlje hrvatske i švapske, a

svuda sam vidio: učeni, nabraženi ljudi ne mole se više! To čini samo neuki i prestri svijet!

Na to će mu kô s kruške kroz Mijo: „Tomu mi ne treba putovanja, da nagjem, koji ne mole: samo da iza-gjem u štalu i pogledam marvu: i ova ždere, a da se — dakako — pomelila nije!“

Nevjerac u gradskoj halji zamukne, to se pokupi na vrata. Uvidio je, da u kući, gdje se moli, ne će prodati svojih šnih novina.

*

Dragi štićo! Tako je, životinja ne zna za molitvu: ali čovjek znađe za nju, otkad opstoji, pa ne žive li kô živins, molit će se. Kako to? Čuj der!

Čovjek ima razumnu, slobodnu, besmrtnu dušu, kojoj je Bog Stvoritelj utisnuo sliku svoju. Duša mu znađe, otklen je i kamo će, da je od Boga izašla i da će se opet jednom k Boga vratiti. Za to je sve vuče k Bogu, ona sve čezne za Bogom, te najvoli s Bogom općiti — Bogu se moliti. Pa za to ne molimo se samo mi kršćani, nego se i pogani mole.

Da, od Boga smo stvoreni, i za to se rado molimo. Ali još više. Mi nijesmo samo stvorovi Božji i sluge Božje, mi smo i djeca Božja. Sv. pismo veli: „*Koji ga (Isusa) primise, dade im vlast, da budu sinovi Božji*“ (Iv. 1, 12). „*Vidite, kako nam je ljubav dao Otac, da se djeca Božja nazovemo i budemo*“ (I. Iv. 3, 1). Mi nijesmo samo sluge Božje po stvorenju, nego smo i djeca Božja po otkupljenju.

A gdje vam je dobro dijete, što ne bi rado bilo uz oca? Pa kad je daleko od očeve kuće, kako da rado ne misli na oca, da se njega rado ne sjeća, o njem ne govori i sanja?! Ne i mi smo takova djeca, rastavljena od premilog oca. Eh na žalost ne vidimo Boga, dok živimo u ovoj dolini suza! Zar ne ćemo dakle barem na Boga mislić, s njim se u svetom duhovnom razgovoru zabavljati, zar se ne ćemo rado moliti?!

Bog sâm, otac naš nebeski, uvijek na nas misli, sve mu lebdimo pred očima, za nas se brine, sve nas čuva i vodi i prati. Pa kad mu se utebemo srdačnom prošnjom, da nas ne uslika, da nas odbije? Pošto je svečano obećano: „*Iskajte, i dat će vam se; tražite, i naći ćete; kucajte, i otvorit*

će vam se. Jer svaki, koji ište, prima; i koji traži, nalazi; i koji kuca, otvorit će mu se" (Mat. 7, 7. 8). „Zaista, zaista vam kažem, da itogol uzittete u Oca u ime moje, dat će vam . . . Ištite i primit ćete, da radost vaša bude svrčena" (Iv. 16, 23, 24).

Ali možda ne ispanja dragi Bog to svoje obećanje? Ah, zar nijesi u svom vijeku još nikamo hodočastio? Zar nijednomu svetištu? Uh, vidio bi tamo čudo slika i znakova, kako mu zahvaljuju oni, što im je u najgorim neprilikama uslišao molitve, zdravlje povratio, tugu i bijedu ublažio, ljute neprijatelje umekšao! Pa da si barem pročitao koji god broj „Glasnika", mogao si saznati za različna uslišanja, za prevelike blagodati, što su ih od Presv. Sreca primili njegovi štovatelji uslijed gorućih molitava. Istina, kad i kad nas dragi Bog ne usliša onako, kako mi to želimo: baš u tom času — nego malo kasnije baš ovako — nego malo drugojačije; ali je to po njegovoj Božanskoj mudrosti, što bira najbolja sredstva po vječni nam spa!

Dragi štioče! Može biti da ćeš mi sada ovako govoriti: Tužno si mi, Glasniče dragi, razložio, kako to, da se mi ljudi molimo i moliti moramo; pa i to, kako dragi Bog Stvoritelj naš i Otac nebeski hoće da nas što više usliša; ali to još nijesi rekao, šta je „duh molitve!"

Pa to je lako; slušaj samo! Duh molitve ima onaj, koji n. pr. k sv. misli ide ne samo u pedjelju i na blagdan, nego i na radne dane; duh molitve ima onaj, koji se Bogu moli ne samo u jutru i na večer, nego i preko dana; duh molitve ima, koji na Boga misli ne samo, kad ga nevolja tišti, nego i kad mu je dobro. To veći i bolji duh molitve ima, koji se što više Boga sjeća, koji uz svađi posno na Boga misli, koji uživa recimo u neprestanoj molitvi, kojemu je molitva ono, što je ptičiji zrak, a ribici voda.

Bit ćeš, vjeruj mi, to bolji štovatelj Presv. Sreca Isusova, što se više dašneš na molitvu, što više dišeš duhom molitve.

Za to se ovoga mjeseca vruće moli za sve ljude, da ih preljubavno Sreć dragoga Spasitelja ponikno živim duhom molitve!

(M.)

Zao običaj ukinut

Pše nam iz jednoga sela u bosanskoj Posavini jedan se'janin, trećoredac sv. Franje:

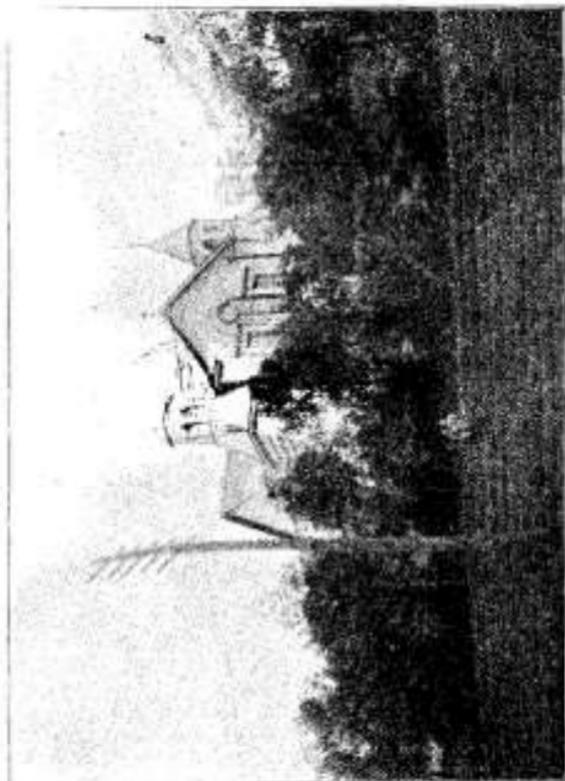
U nas bio vrlo zao običaj. Kad bude pred poklade, svijet se preoblađuje u svašto: u cigane, u karavlahe, u medvjede, u gjavole. Svaku večer poudaju; nit znaš tko je, ni kako je. Ja sam sa svojim trećoredcima odredio, da ćemo se svaku večer skupiti kod jedne kuće, pa u 8 sati početi moliti se Bogu. I to redom u svakej kući, gdje god ima trećoredaca i trećoredica, molimo. Pa počeoše i svi seljani s nama se moliti i nas zazitvati svojim kućama, da i u njih bude bogomolja. I tako u našem selu ove zime (1903.) ne bi drugog posijela već bogomolja, i nitko se ne imade kada preobući u nakaze. Molitva mnogo zla zapriječi, i to traje tako do poklada.

Ali se ja sad po dobro zabrinu, što će činiti na poklade, jer je u nas još gori običaj na poklade. Naime skupe se zajedno žene i ljudi, pa se malo napiju, pa onda se ruše jedno preko drugoga na hrpu, kao svinje. Ta vrlo je oto gadno gledati. Čovjeka, koji gleda, strava hvata. Ja tako mislim, da se i gjavli čude, šta se tude radi. Strašno je to i grješno. I to se tako tobože radi, da bolje lan rodi. Tko se više puta sruši, bit će mu više snopova lana, to jest kucjelje.

Ja počnem kazivati, da to ne valja, a oni kažu, da je bolje, da selu nestane nego adeta (običaj). U toj brizi sastanem se sa trećoredskim tajnikom, pa se nas dva dogovorimo, da izjemo sva tri dana u našu župsku crkvu (pó zata daleko) i da se molimo Srecu Isusovu. Dogjaoše poklade. Ja i moji trećoredci pogjemo u crkvu, pa i drugi u nama; i to smo išli tri dana poklada, sve iz jutra k misi, u večer na večernju, pa smo u crkvi molili „zlatnu krunicu“ Presv. Sree Isusova i „litanije“ i „otprošnju Presv. Srecu“ za uvrede, koje mu se nanose kroz pokladno vrijeme, da naknadimo, koliko možemo.

Pa gle čuda, braćo i sestre čitaoci: ovih poklada (1903.) nitko se ne imade kada rušiti, jer sa bili u crkvi. Daj Bože i Presv. Sree Isusova, da bi se odsada taj običaj skoriženio u malom seocu. Mnogo se zla zabrani molitvom

i pomoću Presv. Sreca. Hvala i slava Presv. Sreću hiljade i hiljade puta! Hvaljen Isus i Marija! Amen. — — —

Hrvatska crkva sv. Nikole na Bezeau u Americi.

Daj Bože i Presv. Sreću Isusovo, da se i na mnogim drugim mjestima, osobito Slavonije i bosanske Posavine, na sličan način iskorijene vrlo sramotni pokladni običaji!

Zahvalnice.

Zahvalnice treba da su potpisane potpunim imenom i adresom, inače ih ne možemo nikako vratiti. Uredn.

Dobar savjet zlata vrijedi.

Nevolji se čovjek hvata drvlja i kamnja. Nu drvo je krhko: prelomi se; a kamen je tvrd, ne ganu ga tvoje suze i pomaganja. Tada će čovjek bolno uzdahnuti: Nebo visoko, zemlja tvrda, a do cara daleko! Zdvojno buljiš u zrak; nu ni otkud tračka nada! Kad oto ti jedne dobre duše, smiješi se, milo te gleda, a tiho progovara: „Malovjerni, uzdaj se! Još ti pomoći ima! Nije do nje ni visoko ni duboko ni daleko: prvo je blizu: usred srca ti je: samo je probudi! A to je: pouzdanje u Srce Isusovo! Nije u slatkoga Issa Srce tvrdo, već posve meko i blago i milostivo. Tolikim i tolikim je pomoglo: šta ne bi i tebi? Samo se u njega pouzđaj, samo ga zadržaj, i sve će biti dobro!“ — Svaka riječ poput mlema kapa u bolno srce, nova ga nada osvaja. — Krassa li savjeta: ništa ne stoji, a zlata vrijedi! Evo nekoliko primjera.

Pripovijeda jedan starinski realac: Bio sam pristtan kod jedne demonstracije; bio sam i kriv, ali ne toliko, za koliko su držali i u školi i kod suda. Siromašan sam: šta će biti od mene, izbace li mene iz škole? Nu evo mi dobre majčice: „Ne zadržaj, sinko, ali niti časom ne počasi, već se namah uteci Srecu Isusovu, te počni devetnicu!“ Dogje vrijeme, da pogjem na glavnu raspravu. Ja sam se čvrsto pouzdao u pomoć Bož. Srca, i doista sam bio kažnjen, ali ipak manje nego sam mislio. Hvala Presv. Srecu Isusovu!

I mnogim bolesnicima pomogao je takav zlatni savjet. Evo jedne majke u *Praputniku* (Hrv.) teško bolesne. Lijekovi ne pomažu, i već se nada smrti. Tada pristupi kćerka. Kroz njezine rasplakane oči sijeva nešto kao tračak nade nebeske. U ruci joj mala, crvena knjižica. „Uzmi, majko, pa moli iz te knjižice devetnicu Srecu Isusovu!“ Majka videći pouzdanje svoje kćer: i nitajući razne zahvalnice u Glasniku, opet se stala nadati. Učini devetnicu, pa evo je zdrave i pune zahvalnosti prema Srecu Isusovu.

U *Bugojnu* (Bosna) leži djevojka u teškim bolima. Liječnik činio je svoje, ali ništa bolje. S toga ona pozove

svećenika i dađe se opremiti za vječnost. Samo je još čekala, kad će joj smrt kucnuti na vrata. Na mjesto smrti pristupi k njoj njezin stričević, višegodišnji čitatelj Glasnika. On je podučio, k ko će se uteći Sreću Isusovu, dokazujući joj raznim primjerima da je ono najbolji liječnik. Kako se djevojci razveštilo lice! Puna pouzdanja učini devetnicu i za malo dana sasvijem ozdravi.

Nu šta je to u Zagrebu? Jedna učenica vrišne, kô da će joj nâ sad prerezati grkljan. Vrat joj silno bio natekao, a liječnik izjavi, da se mora podvrći rezanju. Nu djevojka pobježi od liječnika, pa ravno k učiteljici. Jedva učiteljica iz njezina plača razabrala, o čem se radi. „Drago dijete,“ umirit će je učiteljica, „moli devetnicu Sreću Isusovu, pa ako iza prve devetnice ne bude bolje, a ti moli drugu i treću! Djevojka učini po savjetu. S početka kô da će biti još gore. Nu ona ne klone duhom, već moli još većim zaustajem. I gle! u kraćko vrijeme rana se tako brzo iscijelila, da su se svi čudili. Pitali su: šta je to? A djevojka im veselo odgovori: „To je ruka Božanskoga Liječnika, čijemu sam se Presvetomu Sreću pouzdano utekla!“

Nu još više nego u nevolji tjelesnoj, valja uputiti k Sreću Isusovu one, koji su u nevolji duševnoj. Tako jedan *hrvatski ratar* pripovijeda: „Dugo mi danju i noću uznemirivala dušu zla misao. Dobri mi ispovjednik savjetovao, da učinim devetnicu na čast Presv. Sreću Isusovu, moleći svaki dan pet puta Oče naš, Zdravu Mariju i Slava Ocu. Deveti se dan ispovjedim i pričestim, a od toga dana uživam lijepi duševni mir.“

„I mene, mušile dan i noć razne napasti,“ upane seljaku u riječ jedna *hrvatska djevojka*. „Od silnoga nemira posve oslabih, uza svu liječničku pomoć. Majka, videći me ovako srvanu i izmučenu, mnoga suzu prolila. Nakon više ovakorih težnih dana uputismo se pješića do lijepoga *Travata*, da pokucamo na vrata Bogorodičina svetišta. Potražim odmah jednoga vlč. o. Franjeva, kojemu sve točno ispričovjedim. On mi preporučio, da se ispovjedim i pričestim, a u slavu Sreća Isusova i Marijina i sv. Antuna da devetnicu učinim. Ja sve to ovršim, a ovo mi se povratio žugjeni mir duševni! Hvala i slava Presv. Sreću Isusovu!“

Kako se treba moliti Sreću Isusovu?

Imam jednu lijepu knjižicu, koja je mudrija nego sva mudrost ovoga svijeta. Nadam se, da je i ti imaš. Ona ti

bisro jasso, da ne možeš bolje, odgovara na mnoga proklorirana pitanja. Zove se „katekizam“. Ti me na pr. pitaš: kako će se moliti Sreću Isusu, da me ono bez sumnje usliša? A ja ti otvorim moću knjižicu, i još bolje: ja pežovem malika gijaka iz pučke škole, pa ga upitam: „Reci mi, mali, ne boj se nista: kako treba da molimo?“ A on će ti lijepo sklopiti ručice, pa će jasnim, tankim glasom odgovoriti: „Treba da molimo 1. pobožno, 2. ponizno, 3. pouzdano, 4. Bogu odano i 5. postojano.“ Dobro, mali živio! pa uči i nadalje marljivo katekizam. A ti, dragi čitatelju, da još i iz primjera naučiš, što ti katekizam veći, evo će ti Glasnik sada iznijeti listova i zahvalnica revnih hrvatskih štovateljica Sreće Isusova. Oni, što su molili, to su i zamolili. Mora dakle, da su se dobro molili. Od njih se i ti nauči, kako ćeš se moliti da te za stalno usliša Presveto Srce Isusovo.

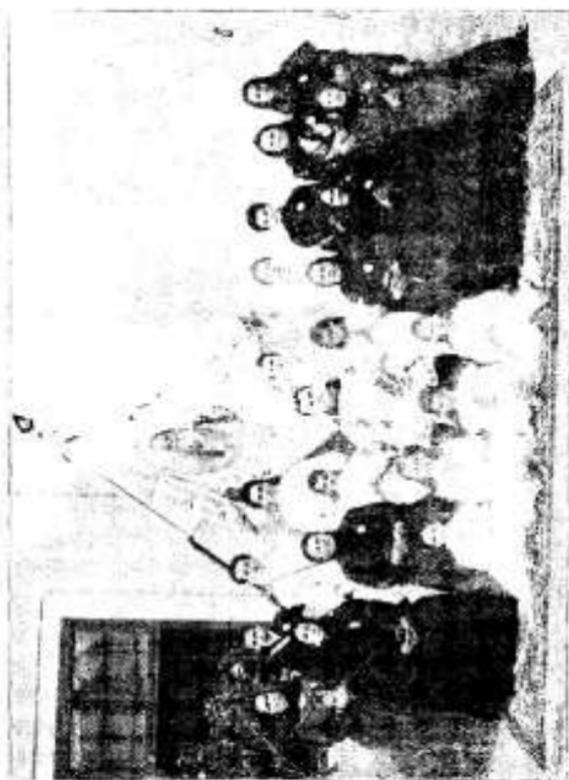
Treba da se moliš:

I. Pobožno.

Evo jednoga zagrebačkoga učitelja. Od njega možeš ne samo koješta drugo naučiti, nego i to, šta će reći, pobožno se moliti. Čaj samo, što piše: Radi važnih obiteljskih obzira nastajao sam promijeniti službeno mjesto. Na kroz više godina nijesam toga nikako mogao ishoditi. Ah, koliko devetina, koliko dubokih uzdaha i vrućih molitava slao sam pred prijestolje Srca Isusova! Tako sam s dažno molio, da bi se morao ganuti i hladni kamen, a kako ne će premilostivo Srce Isusovo? I doista! osvane dan Presvetoga imena Isusova (18. siječnja 1903.), a ja vidim po najvišoj oblasti, ama baš na taj sređani dan — što sam ga s mojom obitelji osobito poštivao — premješten sa željeso si mjesto — u bježi Zagreb grad. Ovo tako žugjeno premještenje nije me toliko razveselilo, koliko me obradovala okolnost, da je to uslijedilo upravo na Ime Isusovo. To mi je bilo dokaz, da tu milost i nam doista zahvaliti Presv. Sreću Isusovu, koje je tuj ođito ispunilo svoja riječ: „Zaista, zaista sam kaletu, ako što god zašllete Oca u Ime moje, dat će vam“.

A jedan povjerenik na *Pelješcu* u Dalmaciji pripovijeda: Bit će oko 15 ili 16 godina, da me je boljela noga, i to kad i kad tako jako, da sam morao hodati sa štapom. Jedan put ove godine, putujući, jako me zabole. Joj ne sreću! Što će ovako na putu s bolnom nogom? — Sjetih se Glasnika, te počeh razmišljavati, da se i ja utiečem vrela

milosrgja, Presv. Sreu Isusovu. Isti dan skinem kapa s glave, kleknem nasred puta, i zavapim Presvetomu Sreu Isusovu, neka mi bude u pomoć. Uz to obećah mu, da ću svaki dan

Zastava Sreća Isusova u Vukovaru. (Vidi str. 47.)

do smrti njemu na čast moliti dva puta Oče naš, Zdravu Mariju i Slava Ocu i da ću se ispovjediti i pričestiti. I glo čuda! isti onaj dan osjetih, da mi bolest popušta, te iz

dana na dan sve bude na manje. A danas, hvala Presv. Srecu! ne čitam više ni najmanje boli, noga mi je potpuno zdrava, a bolest do mrvice iščeznula.

Jedna djevojka iz *Susje* (Hrv.) doslovce piše ovako: Oboljela moja mila majka tako jako, da je već treći dan bila pripravna na smrt. Kako sam se pre-tražila, prvo što će mi majka umrijeti bez svetih sakramenata, drugo što ćemo ostati ja, brat i sestra neopskrbljeni bez majke. U toj najvećoj tuzi i žalosti zavapih: „O Presveto Srce Isusovo! u najvećoj sniženosti svojoj klarjam se tebi i molim te, smiluj se mojoj majci, da ne umre bez svete popudbi e. I ti, o prečista i preblašena Djevojice Marijo, Majko Isusova i Majko moja, ne zatvori nam Srca svoga, moli za nas! Presveto Srce Isusovo, molit' ću ti devetnicu i zahvalit' ću se javno u Glasniku, koji se tvojim imenom diče!“ I zaista se Presveto Srce smilovalo, da je majka mogla primiti svete sakramente. Poslije sv. pričesti bilo sve gore. Tada dadem na majku staviti sv. škapular. Presveto Srce Isusovo smilovalo se i bl. Dj. Marija! Na moju veliku radost majka se samo da je primila sv. sakramente i škapular, već je ostala na životu, te je sada posve zdrava. O vi svi, koji ste ožalošćeni i opterećeni, kao što sam bila ja, potecite k onomu Božanskomu Srecu, koje je izvor svake milosti, i k onoj našoj nebeskoj Majci, Bl. Dj. Mariji, koja je utjeha žalosnih, zdravlje bolesnih, pomoć u svakoj bijedi i nevolji! Priznavalo se, štovalo, hvalilo, ljubilo, slavilo, veličalo i živjelo sveudilj i posvuda Bežanako Srce Isusovo i prečisto Srce Marijino na vjeko! Amen.

Evo vam na koncu jedne vrlo pobožne molitve, koju je sastavila jedna revna povjerenica na *Braču* u Dalmaciji.

Molitva Presvetomu Srecu u nevolji.

Božansko Srce moga Isusa, ja nevoljno i slabašno stvorenje nijesam dostojno, da oči dignem k tebi, ni da te molim za ikakovu milost. Ali vidim, mili Spavitelju, gdje me ti sam upozoruješ i milo pozivlješ, govoreći: *Idite k meni svi, koji ste umorni i opterećeni, i ja ću vas okrijepiti.* Ohrabren (ohrabrena) dakle tvojom dobrotom, i ako nedostojan (nedostojna), ipak se usugujem, i evo pun (puna) pouzdanja pristupam k tebi, k tomu izvoru svakoga milosrgja. Presveto Srce moga Isusa, tebi su poznate želje moje, i nijesu ti sakriveni uzdisaji moji; pa zato te svesrdno

molim za ovu milost (taj reci milost, koju želiš), ako je to na veću slavu tvoju i na spas duši mojoj. Ali, moj predragi Spasitelju, koliko moja ljudska slabost pojmiti može, mislim, da mi nije proti spasenju; pa buduć da ti znaš i zlo obratiti na dobro, zato te molim, da mi te milosti ne uskratiš, nego dobronamerno šuj me i usliši. Još i tebe, Bl. Dj. Marijo, iz sve duše molim, budi mi zagovornicom kod Božanskoga Srca Sina tvojega! O Marijo bez grijeha začeta, moli za me Isusa, neka me on sam učini svojim vjerdnim djetetom, da nikada ne prestanem njega ljubiti, a njega se pouzdavati, njega veseliti i častiti kršćanskim životom. Amen.

— 43-46 —

Pod zastavom Srca Isusova.

(Uz našu sliku na strani 45.)

bratovština Srca Isusova u našem Vukovaru (Slavon.) već nekoliko godina lijepo cvate. (Sr. Glasnik 1901. str. 204.) Njega si zaželjelo i ljepa društvenu zastavu. Stvorio se odbor, koji je sakupljao dragovoljne prinose i naredio zastavu. Velikom čežnjom iščekivamo sada blagdan Srca Isusova (1904.), kada će se zastava svedeno blagosloviti. Slavoluk se počeo dizati, vijenci plesti, zastave na kućama vijeti, veselje se konca u kraja. Kad eto jača iznenada! Trnasti se oblaci navukoše, i kišu začne padati. Ali ne, ne bojte se! Sutra je blagdan Srca Isusova: vijet će biti, bit će dan krasan. Nijesmo se prevarili! Svanao dan krasan, da ne može biti ljepši. Pucanje pušara već ranim jutrom oglašuje slavije Srca Isusova. Svuda vidiš dječake i djevojčice i ostali pobožni svijet, gdje se žure u crkvu. Tamo ćemo dočekati kumu zastave. Ona s košice, a svi je prisutni pozdrave: «Živjela presvijetla grofica!» Na glavnim crkvenim vratima pozdravi je mala djevojčica s nekoliko riječi i preda joj na bijelom vaukušu sličicu Srca Isusova Grofica, zahvalivši se, pomilova djevojčicu i natakno si znak Srca Isusova na prsa. Svi ugledno u crkvu Sada je čas, da se nova zastava unese u svetilo i prvi put razvije. Ah! koliko se suza radosti, uz lica odronilo, ugledavši zastavu bijelu, a na njoj lik Božanski miloga Isusa, koji unjse Presv. Srce pokazuje, kao da progovara: «Gle ovo Srce, koje je ljude toliko ljubilo!» Okolo slike zlati se napis: «Slatko Srce mog Isusa, daj da te ljubim sve to više!» Na drugoj je strani prečisto Srce Marijino s riječima: «Slatko Srce Marijino, budi moje spasenje!» Zastava je prekrasna! Ručan je vid č. sr. milosrdnica u Zagrebu, a stajala je 616 kruna. Iza gasiljive preopovjedi viš. voditelja bratovštine, prinese je sjakon kumi, koja priveže vrpce s napisom: «Marija grofica Bita, rođena princeza Lohkowitz — Društvu Presv. Srca Isusova». Slijedio je blagoslov zastave, zbijanje čarala i svedena procesija s novom za-

stavom i s kipom Srca Isusova, uz skladni vrak zvonova, pruvanje
muzara i pjesme Srca Isusova. Procesija se vrata kroz slavolik s na-
pisom »Tvoji smo, tvoji hoćemo da budemo!« Za svjetlo sv. mise
pjevale se izmjenice pjesme Srca Isusova i Bl. Djevici. Taj dan ostat
će nam u nezabirivoj uspomeni. Kao vsm i slike nove zastave s vo-
dišajem bratovština; viđ. g. o. Solasom Malkovičem, s ulim odborom
i kitom mile dječice. (K. G.)

Milosna devetnica sv. Franji Ksaveru.

Još jedan hrvatski svjetnik-redovnik iz *Dobrotrije* pripovijeda nam
ovo: Moja sestra Kalica već od rane mladosti vruće je željela
da se posveti Bogu u stalnu redovniškom. Ali ju višegodišnja
teška i mučna bolest tako slomila, da nije više mogla hodati,
van pomoću dviju šljaka. U ovakovu stanju naravno da ju
nijesu nigdje htjeli primiti u samostan i već je tužna mislila,
da joj se ne će nikada ostvariti najljepša želja njezine bogoljubne duše.
U 1908. pristiglo se vrijeme, kada se obitaje čitli »milosna devet-
nica« na čast sv. Franji Ksavera (od 4. do 12. ožujka), ispočetnik joj
savjetuje, neka učini tu devetnicu, ne bi li joj sv. Franjo toliko zdravlja
isprosio, da ka mogla hodati s jednim samo šljakom, jer joj se uz taj
svjet obećato, da će se primiti u samostan. Ona pouzdano izmoli de-
votnicu, a gnoj već 7. dana mogla je baciti šljake i hodati s jednim
samo šljakom. Ovako bude primljena u jedan samostan od Pochoa
Bl. Dje. Marije u Italiji (u Sr. Vidu kod Zagajmenta kod grada Udine).
Tu ona stupi u uvažstvo istoga Reda, u kojem je živjela bl. Margrita
Alakok učenica Srca Isusova. Kada je g. 1904. obukla redovničke ha-
bjine, izabrała si je ime Marije Ksaverije, u znak harnosti prema žedo-
tvornom Svocu, koji ju je tako ljepo uslišao. Iste godine od 4. do 12.
ožujka učini opet »milosnu devetnicu« na čast sv. Franji Ksaveru, mo-
leći ga po želji svojih starijeha, da bi mogla baciti i škapic, te hodati
povee slobodno. Ali ona ne dobi te milosti, i dući već našla, što je
tražila, uime stalne redovnički, a imajući na taj način i unaprijed, šta
da trpi za ljubav Presećetoga Srca Isusova. (D.)

Svega po malo.

— Hrvatska crkva na Benettu (iz našu sliku.) Hrvatski ka-
tolici u Americi već odavno živo željeli da imaju i svojih crkava,
gdje će im se riječ Božja »aviještati« stakim materinim jezikom gdje
će imati prilike, da se hrvatskim jezikom ispovijedaju, i gdje će se
čuti hrvatska pjesma. S početka proučesili bi rane zgrade u kaplice
ili crkve. Prva crkva, što su je iz temelja podigli, jest crkva sv. Nikole
na Benettu u Saveznom Državama Sjeverne Amerike. Sagradio je g.
1900. iz žuto opeke. K ovoj crkvi spadaju Hrvati iz samoga Benetta,
pa iz susjednoga Pittsburga, Elm i Scharpsburga. Imade taj našega na-

rođa iz svih hrvatskih krajeva, no najviše iz okoliša *Kerles-Koga iz Dječanskog, Novoga grada, Peštera i Boudjane*, imade ih i iz *Bjelovarskog* okruga, nešto *Primorskog* itd. Svi se okupili oko ove crkve kao vjerna djeca oko svoje mila majke.

— *Arbanasi kod Zadra*. Tu već četrna godinu opstoji društvo *Sveca Marijina* za djevojke, a prokiani, prigodom sv. misija, udario se temelj društvu *Sveca Isusova* za momke. Ljepo napreduju ova društva. Mušci imaju po pravilu sv. pričeiti svaki drugi, a ženske svaki mjesec. Imaju i posebnih časti i bingajno. Na pedesetu obilježnicu *Bezgrješnoga Zadeba* srećano su im se blagoslovile nove svilene zastave, vrlo ukusno izrađene u Rimu, svaka u vrijednosti od 400 kruna, a lišom slatu vezano, orijena za ljude i momke sa slikom *Sveca Isusova*, a modra za djevojke sa slikom *Sveca Marijina*.

— *Crkva Majke Božje Lurdsko*, koja se na *Rijeci gradi*, imat će zvonik visok 80 metara. Visoko u zvoniku bit će ogromna, pravna slika Jod stakla *Djevice bez grijeha začet*, a vijencem sjajnih zvijezda oko glave. Naša bit će ova slika električnim svjetlom tako silno razsvjetljena, te će se poput svjetiljaka na mnogo kilometara daleko s nora svijetiti ova prava *«Zvijezda mornar»*. Divne li i izvorne zamisli! Mi opet tu crkvu najtoplije preporučamo svim stanovateljima *Majke Božje Durovi*; se šalje za adresu: *«Velož. Starješinstvo kapucinskoga samostana na Rijeci»*.

— *Uvijek ko i isvan!* — *Prezase na Braču*. Ovdje se je uređilo društvo *klanjalaca*, koji svaki tjedan po jedan sat sprovedu pred *svetohranisnem, osobito u nedjelju* a jedan sat poslije podne. Društvo u nedjelju čuju od 10.0 do 12.0 (od kojih je 150 u Americi) ipak već broji 200 članova, većinu čine mužjaci 80 muškaraca. Članovi točno drže svoju sv. u koju su upisani. Njihova su imena u okviru labodna u crkvi. Od drugostupnja članova učuju dvije voštaniče, kad ih se vodi broj na klanjanje sakupi. Ako Isus treš za nebahnim grješnicima da ih pogri se tjemu *Sveca*, a kako ne će Isus biti miš on, koji od druge volje k njemu dolaze, da svake sedmice po čitavu uru proborave pred njegovim prijestoljem u *Presv. Oltarju*? Svođenici po hrvatskim krajevima već odavno imaju svoje *«Društvo svećenika klanjalaca»* koliki bi blagoslov izlilo *Presv. Svece*, kada bi se u svakom gradu i selu uređilo takovo društvo i za *«svjetovnjake!»* Potpisani rado će svakoga, koji želi, uputiti, kako da ovo društvo što lakše urede i prošire u svojem mjestu. (Lion *Jakov Stipetić*, Lepnik, *Pravnice na Braču, Dalmacija*.)

— *«Vojska Sveca Isusova proti sovki (kletvi) i proklijaju»* uređila se je dosada, koliko je nama poznato, u ovim žopama: *Brđovec (Hrv.)*, *Bukovec Veliki (Hrv., za mladiće)*, *Đurđopolje (Dalm.)*, *Grobnik (Hrv., za mladiće)*, *Križna (Istra)*, *Lastovo (Dalm.)*, *Mažkovec (Slav.)*, *Novo Čiče (Hrv.)*, *Novska (Slav.)*, *Odra (kod Zagreba)*, *Podstrana (kod Šaljeta)*, *Remete (kod Zagreba)*, *Rogoznica (kod Omiša, Dalm.)*, *Selca na Braču (Dalm.)*, *Stupnik (kod Zagreba)*, *Topolo (Dalm.)*, *Zavalje (Hrv.)*, *Žečevica Gorjina (Dalm.)* — (Gdje se je još uređila *«Vojska»?* — Molimo lijepe za kratku vijest uredništva, i to što prije!)

— *Rogoznica (Dalm.)* Tu se je lani prigodom sv. misija uređila *«Vojska Sveca Isusova»* orako: *Vit. g. župnik* dobio je na *ekornu* troškove lijepe sliku *Sveca Isusova* za svaku kuću. Svako jutro starješina kuće pred ovom slikom sa svima, koji su u kući, kličući odlučuje, da se će toga dana izgovarati *sovku*. Svaku večer opet kliču

beći pred slikom sa cijelom kućom moli Srce Isusovo za opraštanje za sve greške onoga dana. Tako isto čini se i u drugim dalmatinskim župama, gdje je »Vojska« uvedena s razlikom, što mjesto slike imaju št. Presv. Srca, što su ga dobili kod sv. prijesti u vrijeme sv. poslanstva. (M.)

— **Presveto Srce i misionari.** (Hrvatska). Da si vidio, kolkim žarom započelo dva hrvatska misionara u šupkom punoj prostranoj crkvi sv. poslanstvo, mislio bi, ta ti će za jedan dan obratiti cijela župa. No kad o silje podne drugi misionar za propovijedaonicu, a crkva jedva do pola puna. Srane drugi dan a u crkvi samo nekošiko stotina vjernika, poslije podne isto tako. Misionari će jedan drugome: »Šta će to biti? U župi preko šest tisuća ljudi, a u crkvi ni šest stotina! — Utočimo se Presv. Srca! — Al nema u ovoj crkvi slike, da bi izložili vjernicima za štovanje.« »Dederte, veličansko gospodine župniče, pribavite nam krzo sliku Srca Isusova!« rekohu mu misionari. Župnik skoči u Zagreb, i do malo ovo ga sa lijepom, velikom slikom Srca Isusova. Misionari ju stavio sa oltar, zapale svijeće naokolo, s kora započnu pjevat dštnu krunicu Presv. Srca; i gde, narod za dan dva napuni crkvu, moli se pred časad u crkvi zvijezdom slikom, sluša pozorno propovijedi, skrušeno se ispovjedi manje sve do zadnjega u velikoj župi. I ovaj put ispunj Presv. Srce, što je obećalo: »Ja ću blagosloveni svako polazeće mojk vjernih štovatelja!«

— **»Glas naroda«** obalio je novom godinom svoje cijene od 5 kruna na same 5 kruna godišnje pretplatnine. (Vidi omet!)

— **Teško majet!** — Nije rijetko, da roditelji djeci nepravedno ustrate privola svoju, kada ova lete stupiti u koji dahovski red ili u koju pobožnu zadrugu. Jedno dijete vene kudkada kao cvijet koji se ne nalazi u vrtu svojem, na prikladnom si zemljištu, a boljeću pabe i samom smrću zadaje teški udarac i samim nesmiljenim roditeljima. Evo primjera. Jedna pobožna *Hrvatica* stupila je u »Društvo djevojaka za naknadu sv. prijesti.« Nu majka se tomu tako dugo protivila, dok nije kći preko voje morala ostariti društvo, u kojem je tako vruće željela da časti Srce Isusovo. Malo se zalim djevojka razboli, a napokon oto je i na smrtnoj postelji. Jednoga dana tješt će je majka, koja je sjedjela uz njezinu postelju. Ali će joj bolno tužna kći: »Mamo, ne bojim se ja smrti nego dopasti mi, da ti kažem, da ti možda ne bi sada toliko plakala, kad me sebi bila prisilila, da ostavim društvo Srca Isusova. Od onoga dana nikad mi nije dobro bilo. Moja je bolest počela od onda.« Majka je prekasno uvidjela svoju pogrešku. Kraj sve njezine brige i njege, kći umrije u cvatu mladosti. Bilo to barem drugim roditeljima na opomenu! (M. S.)

— **»Kalendar Srca Isusova i Marijina.«** — Uredništvo Glasnika Srca Isusova, da se odszore davnoj želji i raznim pokušama, izdavat će odsada novi

»Kalendar Srca Isusova i Marijina«.

Prvi put izaći će taj kalendar za godinu 1906. Velik i krasan i mnogim slikama urešen, stajat će ipak samo 60 filira. Kod većih narudžbi bit će raznih polakšica.

Hrvatska omladina pod zastavom Srca Isusova.

Na rastanku.

(Crtica iz života; zabilježio jedan dalmatinski župnik.)

jela ga župa poznavala. Bio u istinu mladić od oka, veseljaković, radžan za dvojicu; živ, brate, kô vatra, a epet dobra srca.

Pritisla tvrda vremena za težaka, a on da će u svijet. Nitko mu ne mogô razbiti! Pregorio ga babo suzama na očima, a i meni ga, vjeruj, žao bilo.

Jedne večeri radih u uredu, Zdrava Marija jur zvonila. Odjednom netko pokuca na vrata.

— Tko je? Naprijed!

— Hvaljen Isus, gosparu! Ja sam.

— Vatra budi, Pero. Što je nova? Sjedi!

Došao bijedan, da me pozdravi, jer mu nenadno porušili, da oputuje.

— A namirit se, sinko, s Bogom, uoči puta?

— Znam, znam, ali mi nije više moguće ovdje; to ću, ne bojte se, izvršiti u gradu.

Bijaše momak počtene besjede, pa mu od prve povjoravah. (Kasnije mi poslao u očevoj knjizi ispovjedni listić jednog o. Franjevca, što me ne malo ganulo.)

Mislim sam sobom, što bih mu dao za uspomenu. Dat ću mu krasni molitvenik „Srce Isusovo. spasenje naše“. Napisah sprijeda dvije posvete riječi, i dadoh mu ga.

— Čuješ, Petre, rekoh mu od prilike, ti eto odlaziš u daleki strani svijet, gdje više nema roditelja, nema rodnog zavičaja ni tvoga župnika, a malo i hrvatske slatke riječi. Ti si, znam, pobožan prema Sreu Isusovu, a primaš i Njegov Glasnik, pa ti stoga baš i poklanjam ovaj biser-molitvenik, da te danomice bude sjećati svote vjere i rođeno grude; da ti bude vjernim pratiocem i mudrim savjetnikom. Ljubi Srce najboljeg nam prijatelja, pa se ne boji! Čuvaj vjeru kô zenicu. Drži se ovog pravila: tko ti ma iz daleka u vjeru otaca krene, to ti je golemi neprijatelj — i kloni ga se, brate! Ne zaboravi, zašto si domaju ostavio i u svijet otprhnuo, a osobito ne propuštaj svojih kršćanskih dužnosti. Hajde, brate, Bog se s tobom uputio i sv. Nikola putnik! S Bogom!

I zagrlih ga, kô što može zagrliti jedan župnik, koji
ljubi svoj narod — — — — —

Blijed i smuđen rastao se sa mnoom — — — — —

— S Bogom, gosparu! — doviknu mi još jednom
drhtavim glasom, i nestade ga u večernjem mraku što se
regbi tjesnije provinuo uz one stoljetne topoljske šemprese
— — — — —

Sjetio se, što u koga da kupi.

Madi neki Hrvat često pisao svojoj starijoj majci, da
je tješi. U svojim listovima uvijek bi znao doći i
na Presv. Srce Isusovo. To je njegovoj majci oso-
bito godilo, pa je listove i pred svojim susjedima
čitala, da i oni upoznaju Presv. Srce Isusovo, ovo
neću crpivo vrlo svakoga blaga.

Jednoga dana, kad je baš dobila list od svog sina i
čitala ga, dođe k njoj neki čovjek torbičar, koji po se-
lima nosio robu i prodavao ju. Nesretnik nije mnogo mario
za Boga. On je davno za svojom robom i svoju dušu bio
prodao. Zaujedi to dobra starica, pročita mu list svoga
sina. Ovaj put pisao joj sin o ljubavi Presv. Sreca naprama
grješnicima, kako ih milo sebi pozivlje. No trgovac se samo
namije, pa ode.

Iza godinu dana do ga opet u kuću. Jedva što je
svoju robu postavio na sto, pozove staricu, pa je upita,
da li ima još kod sebe onaj list, što mu ga je prije go-
dinu dana čitala, jer od onog vremena, reče, nema nikada
mira, sve ga neš'o muči. On želi, da mu se opet pročita
onaj list, možda će se umiriti. I doista! Netom je starica
počela čitati list, navriješ siromaku saze na oči, i plakao
je dugo i gorke. Napokon progovori: „Da, da, ja znam,
što mi majka. Ja sam do sada samo prodavao, a nijesam
kupovao. Sada ću si kupiti od Presv. Sreca Isusova milost
i mir duše“. Na koncu zahvali se dobroj starijoj, koja je
s njime plakala, te ode, da si kod Presv. Sreca Isusova
kupi najdragocjenije blago: milost i mir duše! (R).

GLASNIK PRESV. SRCA ISUSOVA

Broj 4 Travanj 1905. God. XIV.

Izlazi mjesечно. Cijena 48 f. — S poštom 1—10 listiška po 80 f.,
10—50 po 70 f., 50 i više po 60 f. Za inozemstvo i K 20 f.

Namjena molitava i dobrih djela za travanj.

(Blagoslovena od sv. Oca pape Pija X.)

Kršćanska ustrpljivost.

aš je minula služba Božja. Zadnji zvukovi orgulja zanijemili, a svijet se stao razilaziti svojim kućama. Pod lipom blizu crkve skupila se u polukrug hrpa ljudi.

Pogjimo, dragi štitatelji, i mi onamo.

„Lajepo je propovijedao gospodin kapelan“, govori gazda Mato, okrašan čovjek crvenalica i dugih prosijedih brkova. „Nego gdje ću ja biti ustrpljiv! Sad zatečem slugu, gdje liječari, sad se po-

kvarila kola, sad ovo, sad ono, i tako vam to ide gotovo dan na dan. Ma to vam je, da čovjek poludi.“

„Lako tobi,“ prekine ga susjed mu Marko. „Da ja imam okapanja samo sa slugama, neka bi bilo. Ali kad čovjeka muči vlastita žena, mislim, i Anđelu bi dodijalo, a nekmo li stvoru od kosti i mesa.“

„I ja mislim, da je tako,“ javi se koštunjav čovjek kratkih, podreznanih brkova, pašto je otisnuo iz ustiju dim i na stranu pljucnuo. „Ja vam kažem, lajava žena razljutita

bi i drveni kip.“ Toga je čovjeka sve selo nazivalo u šali Job Mukotrp, jer je imao zaista jesičavu ženu, pravu pravcatu pokoru.

Svi se redom stali jadati, tko na djecu, tko na sluge, netko na snahu, netko na maćehu, netko na sve skupa, a svaki bi mislio, da mu nije te nije moguće biti ustrpljiv.

Baš se htio potužiti i gazda Ivo, koga je cijelo selo znalo kao nagla i raspaljiva čovjeka, koji bi gdjekad psovao, kao da je čitava regimenta vragova u njemu. Ja mislim, da je baš taj čovjek najviše kriv, što se regbi prokletstvo svalilo na taj kraj. Gospodarstva propadaju, a već gdjekoji morao uzjeti u šumi prosjački štap. Dakle, baš se taj čovjek htio potužiti, kad li se pokaže na crkvenim vratima učitelj. Uočiv pod lipom skup ljudi, zaputi se k njemu.

Ljudi ga lijepo pozdrave i umuknu.

„Nastavite snmo, nastavite! Ne ću da vam smetam. O čemu ste se razgovarali?“ Reknu mu. Šad će on: „Braće moja, kažem vam, tko nije učitelj, taj ni ne zna, što je to šezdeset ili ča sto prpošnih i prokšenih mladih stvorova. Da imam puševu krv u žilama, možda bih mogao onako ustrpljiv biti, kako je jutros propovijedao naš g. kapelan, ali ovako se ne da pa ne da.“

I tako misle gotovo svi ljudi, da ne mogu postati ustrpljivi. To se zna, onako bez ikakvog truda ne ćeš postati ustrpljiv. Tomu se hoće jake volje i milosti Božje, koju stidemo molitvom. No kad su drugi mogli, možda i ti.

*

Davno bilo, kad je u Holandiji živjela djevojka lijepa kô zora, živahna kao mlada krv. Na plesu slomi rebro i otada ne ozdravi nikad više. Ta se ljepotica doskora tako nakazi i oklakavi, da je kao crvak pobaučke plazila po podu. Pet godina je tako potrajalo, a onda leže u postelju i logom ležalo pune 83 godine, a da nigda više ne ustade. Čovjek se zgraža čitajući, što je sve ta djevojka pretrpjela. Jednom nije za sedam godina ni toliko spavala, koliko su dvije noći, ruka joj struhnula, od ležanja joj se tijelo otvorilo, da bi mogao čitavu ruku kroza nj turiti, a u otvoru se sve jednako crvi legli. Poslije ju snagje vodena bolest. Strašna glavobolja i zubobolja mučila ju do smrti. Na desnom oku sasvim oslijepi, a lijevo joj posta tako nježno, da nije mogla podneći svjetla, a da joj iz

oka ne proteče krv; za to je morala dan i noć u tmini boraviti. Jedne zime pritisla prekorodna studen, a ona bila tako slabo zaklonjena od studeni, da je više puta sva ukočena i onesviješćena ležala, i suze joj se na očima smrle. Osim toga imala je trpjeti i od ljudi, pa i od svog župnika.

Prve dvije tri godine bilo joj je vrlo teško, plakala je često od boli: kako i ne bi? Onako mlada i živahna morala se regbi živa zakopati! No gdje su već mnogi našli u tuzi i nevoљи utjehe i lijeka, tamo je i ona našla: promišljala je često muku i smrt Isasovu, koji je rekao: *Hadite k meni svi, koji ste umorni i opterećeni, i ja ću vas otrijepiti.**

Ova djevojka, o kojoj sam ti evo pripovijedao, zove se Lidvina, a sveta Crkva uvrstila ju je u blažene. Kad je blažena Lidvina mogla postati ustrpljiva, kako ne bi mogao i ti, dragi moj štićo? I ona je bila iz kosti i mesa kao i ti. Ugledaj se u nju, osobito ako ti je dragi Bog metnuo na legja velik križ, recimo na primjer kakovu bolest. U gorkoj muci i smrti preslatkoga Spasitelja naći ćeš utjehe, kakove si pomisliti ne možeš. Kušaj i vidjet ćeš! —

Nego, nije svima moguće, dugo razmišljati o muci Gospodinovoј. Evo i za njih nešto.

U Italiji je umro nazad desetak godina čovjek svet i po Crkvi jako zaslužan. Zvao se je Don Bosko. Taj je muž osnovao družbu, kojoj je svrha odgajati zapoštenu djecu. U tom krasnom djelu pomagala ga i njegova majka. No kako su djeca bila obijesna, a gdjevoja i pakosna, bilo joj je od djece mnogo trpjeti. Jednog joj dana dozlogrdilo, pogje k sinu i reče mu: „Ma kašem ti, sinko, ja već dalje ne mogu.“ Don Bosko ne reče ni riječi, nego pokaže rukom raspelo. Majka se zamisli, i kao munja sijevao joj glavom. Ode šuteći i otala radila je strpljivo: pomisao na raspetog Isusa krijepila ju.

Učini i ti tako: kad misliš, da se već dalje ne da podnositi, a ti klekni pred propelom i promatraj lik izra-njenoga Spasitelja svoga, i prikaži preslatkome Srca njegovu svoje muke i vidjet ćeš: odlahnut će ti! (P.)

* Sr. Iveković, Životi Svetaca i Svetica Božjih.

Krasan izgled grada Dubrovnika

osovanje i proklinjanje „nije samo težak grijeh, nego je i gadsna prostota, koja sramoti naš narod pred izobraženim svijetom“ („Dan“) Stoga je kao vjerska, tako i domoljubna dužnost, odlučno stati na put ovoj grđobi.

U tom dade nam eto krasan izgled grad Dubrovnik, od starine na glasu sa svoje pobožnosti i uljudnosti.

Dubrovnani izdadoše javni proglaš, što ga izvjesiše po gradu i po svim crkvama. Potpisaoše ga mnoga ugledna lica, kao ravnatelji škola, profesori, glavari ureda, odvjetnici, liječnici, pukovnici i mnogi čestiti građani raznih staleža i zanimanja: lijepa kita, sedamdeset i jedan na broju, sami svjetovnjaci. Evo toga proglaš a e jlini:

Dubrovnani!

Od nekoliko vremena svela se i u naš grad i njezovu okolicu svetojrina navika, psovati Boga i Sveca u putim i ulicama, u da se još nitko ne nasje, da ozbiljno ustane javno sa obranu časti Božije i svoje poulađane vjere. I tako slobodno bez obira to zlo širi se među nami.

Ta svetojrina navika, dok se protiv svakomu našelu među kršćanske i oborožava desnice Božiju na teške pedepsa, istodobno mede sumnju na sam glas uljudnosti i pobožnosti, što ga je uživao do sad naš mili narodu.

Psovka je znak pokvarenia uma i srca, zločinstvo bez naslode i koristi, koje se ne da nikako opravdati. To zločinstvo negda bilo je teško kažnjeno kod samih pogana, a i sad kod nas od sudbenoga zakona nije bez jake pedepsa, jer sa svi zakonodavci uvjereni da, ako je zločinstvo psovati vrhovnoga svjetovnoga vladara, mnogo je i neizmerno gore, psovati Vladara i Stvoritelja svih kraljeva, Svevoljnoga Boga. —

Za'o, da bi se u koji god našta dalo koara ovome kobnome neredu, mi dolje potpisani odrekli smo, u ime vjere i uljudnosti, pravjedovalni ovijem pismom, proti svakoj svetojrinjoj psovki, i istodobno oprijeli se, po »ogadnosti, svakomu nje napretku, sljedećim vjerskim i uljudnim sredstvima:

1. Revno nastojati, po mogućnosti, da rudjelji gospodari i starješine, u kućam dućanima, gostionam, radnicam zabrane svaku psovku, kletvu pod njihovom odgovornost.

2. Ukoriti zgodno ili opomenuti ljubazno brela svoga na svigjenje, postidić milost kod njega.

3. Čujuci psovku ili kletvu, podat čast Boga, govoreć u sebi ili glasno: *Šude brađew Bog!*

4. Nastojati da bi koga od svojijeh prijatelja ili poznanaca pri-tegli u ovo naše košo, da bi se tako propaganda proti psovki širila svuda na obranu vjere i uljudnosti naše.

(Sljede potpisi.)

Na dan prv. imena Jezusova, 15. Januara 1905.

Proglas je dakle izdan na sam dan imena Isuseva,
na isti dan, na koji se proglasio blaženim Marko Krixin.
Hrvatski narode! S imenom Isusevim na ustima hrlili

Hrvatska crkva sv. Roka u Johnstownu, Amerika.

su junački tvoji pregji u sveti boj za krat časni i sloboda
zlat-u. S imenom Isusa i Marije na ustima dika tvoja, bla-
ženi Marko Krixin, podnosio je najteže muke i bolnu smrt.

A ti da za svaku malenkost, za svaki mačji kašalj opsuješ svetište svoje vjere i proklinješ brata svoga? Razaberi se, narode! Odstupani već jedared od bogumirске psovke i kletve! Uvrati se u slavu: „Vojsku Srca Isusova proti psovki i proklinjanju“!

Ustaj, rode, Kralj ti zbori:
Dogji pod nog Srca s'jeg!
Mjesto kletve nek se ori
Božjom hvalom dol i br'jeg!

Zahvalnice.

Zahvalnice treba da se potpunom potpunom isenom i adresom, inače ih ne možemo nikako vratiti. Ureda.

Kako se treba moliti Srcu Isusovu?

Traba da se Presvetom Srcu molih:

2. Ponizno.

Jedan mladi trgovac u *Boxi* daje nam u tom lijepi izgled. On piše: Presveto Srce Isusovo u mnogim me je slučajeovima pomoglo, osobito što se tiče dugova mojih. Više puta upadao sam tako, da već nijesam znao, šta bih učinio. U zdvojnosti svojoj često bih puta pomislio, da život svoj pokosim. Ali kada bih se sjetio, da sam grješnik, pa da s toga moram sve podnositi, ma i teško bilo, za pokoru mojih grijeha, tad bih se smirio i uteko se po preporuci svojih svetih zaštitnika Presvetom Srcu Isusovu. I svaki put bio sam uslišan. Hvala i slava Presv. Srcu Isusova, koje se smilovalo meni grješniku.

Još je poniznije molio jedan *hrvatski* gimnazijski učitelj. Evo njegovih vlastitih riječi: Služeći se dopustom svog ravnatelja, ostadoh dulje vremena na putu. Vraćajući se kući, zapadoh nekom zgodom u ruke upravo bezbožnih ljudi, o kojima se dosta jasno izrazio Božanski Spasitelj, da se *Boga ne boje i čovjeka ne štite* (sr. Luk. 18, 4). Mogao sam i životom platiti. Nijesu me pustili, da brzejavim po novac, ili da javim znancima i prijateljima, da me spasu iz kobnoga položaja. Moleći krunicu, slao sam svoje uzdaha k Presv. Srcu Isusovu: „Gospodine, ti znaš! Dobro uvigjam, da nijesam vrijedan, da dogjem pred tebe. Pravo je, da ja grješnik trpim. *Pravedan si, Gospodine!* Ali je tvoje Presveto

Sree puno dobrote spram nas nevjernih, jer nas ljubiš, jer si dopustio, da krvari za nas. Smiluj mi se!" Obćeah ujedno, da ću objelodauti zahvalu, ako mi se smiluje Gospodin. Već drugi dan bio sam uslišan. Dogje jedan ugledni, dobri prijatelj, izbavi me neprilike i — eto veselja! Najsmjernije zahvaljujem Presv. Sreu Isusovu!

Pozimnost u molitvi očituje se lijepo i tim, da se utječevo u zagovor Bl. Djevice Marije i ugodnika Božjih. Tako piše jedan pobožni Hrvat: Puno sam godina bolovao od teškoga dihanja; ali ove zime više sam se puta i onesvijestio. Jedne noći, kada su me opet spopale teške muke, dogje mi na pamet, da se ovako ganutljivim riječima pomolim: „O blažena Gospo, sv. Josipe i svi Sveti i Svetice Božji, m. lito se sa mnom Presv. Sreu Isusovu! Ne usliša li mene radi mojih grijeha, a ono će za stalno uslišati vas!" Netom se tako pomolih, odmah mi odlahne. Bilo mi je, kao da sam se preporodio. Ne mogu se dosta zahvaliti Presv. Sreu i svim Svecima, koji su sa mnom isprosilili ovu polakšicu.

Nadalje treba da se molimo:

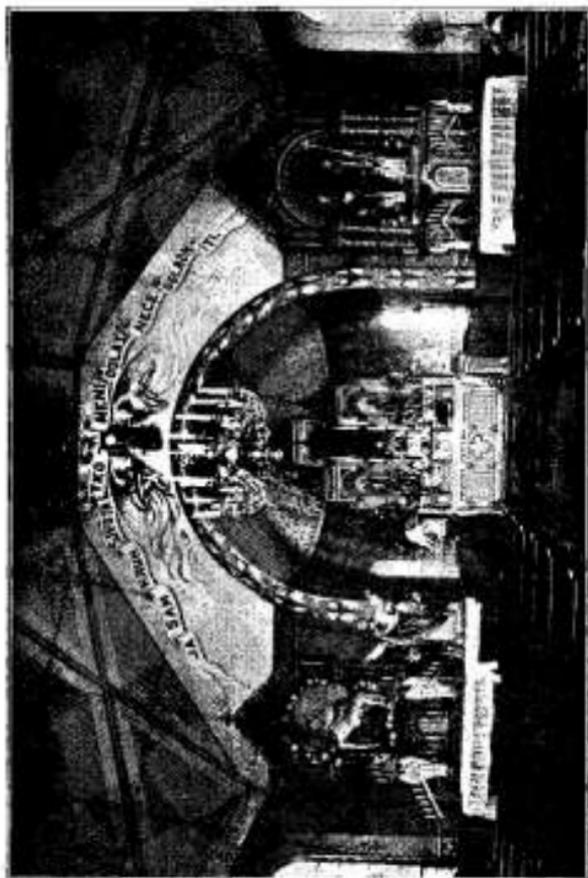
3. Pouzdano.

Sr. Pismo staroga i novoga Zavjeta mnogim nas prekrasnim riječima i primjerima potiče na veliko pouzdanje u vremoznost i dobrotu dragoga Boga i njegova Presv. Srea. U dobar čas sjetio se tomu jedan hrvatski činovnik. Evo što vam pripovijeda: Tri su već godine, od kako je moj podčinovnik sve moguće činio, da me istisne iz službe. Kada je uz te ove godine kao upravni činovnik došao jedan istovjerac s njime, koji me je prijekim okom gledao, onda su svi za stalno držali, da ću službu izgubiti, pa su se već mnogi jagmili za moje mjesto. Moj podčinovnik rovio je puda mnom dan i noć, pa premda sam nelužan bio, znao je javno mnijenje tako protiv meni uzbuniti, da su me svi susretali kao Bog zna kakova kriveca. Tada sve svoje pouzdanje stavih u Presv. Sree Isusovo, te sa svojom obitelji počeh devotnicu. Zuvano molio sam se Ocu nebeskomu, kako je izbavio tri mladića iz ražarene peći, kako je očuvao Danijela u jami lavskoj, kako je Davidu dao, da nadvlada Golijata, tako da i mene optuva od mojih neprijatelja. I gle čuda! oblačine moje nesreće počeh se pomalo razgaljivati, i dok je došlo do glavne skupštine, koja

je imala odlučiti o mojem opstanku, nebo se je sasvim razvedrilo. Promda je moj neprijatelj sve sile upro, da me sruši, glavna me skupština jednoglasno potvrdi, te izrazi svoje povjerenje. U svakoj nesreći uzdajte se u Presv. Sree, jer čovjek snuje, ali Bog odreguje!

Čujte i jednu povjerenicu iz *Istre*: Bila sam jako bolesna i nijesam već mogla ni kud ni kamo, a trebalo bi raditi. Jedne nedjelje točkom sam se mukom vukla u *Kastar* k sv. misi. Čitalo se evanđelje o deset gubavaca. Kada ja čujem, gdje svećenik čita, da je Isus svih deset ozdravio, obuzme me veliko pouzdanje u dobrotu Srea Isusova, koje je tako milostivo spram bolesnih. Namah sam odlučila moliti tri devetnice i primila sam sv. sakramente. I prije nego sam svršila prvu devetnicu, već sam ozdravila posve.

Nu tko to sada veselo dotrči, već iz daleka mašući svojim crvenim fesom? To je jedan dječak iz *bosanske Posavine*. Evo ga sada, gdje svoj fesić čedno drži u ruci, te radosno kliče: „Evo i mene! Jedva to dočekah! Hoću i ja da na vijestima svoj dogagjaj, kako me je uslišale Sree Isusove. Čujte! Moja majka i moja strina, to su dvije jeteve. Bill smo u jednoj krčmi svi zajedno. Ali otkad je došla strina, nije bilo mira. Moja majka i moja strina uvijek se psuju, proklinja i tuku, da Bog sačuva. Napokon strina nagovori svojega muža, da se rastanu s nama. I doista nas ostaviše. I opet nikakove ljubavi megju onim ženama. Sav komšiluk (susjedstvo) ruga se, što žene tako rade. Njima je svejedno. Ja govorim majci, da se pomiri, jer se može umrt u grijehu. A tako i strini govorim, pa ne će nikako. Evo ima osam godina, kako je to tako. Ja kažem majci: „Zašto ideš k svetoj misi i kažeš, da ljubiš Boga? Nikakova korist nije, ako nijesi u ljubavi.“ Ne znam što bih, nagovoriti ne mogu. Jedan put čitao sam u evanđelju, gdje Isus kaže: *Zaista, zaista sam kažem, Njogod zašitate Oca u ime moje, dat će vam.* Onda ja utučem se Presv. Sreu Isusu: *vu* i molim krunice, da se smiluje Isus, ter sjedini srea onih žena, koje ne znaju što čine. Idem i sv. misi svaki dan. Molim se i molim Sreu Isusovu, da istjera vragna iz srea onih dviju žena. I gle čuda! Kroz to vrijeme, dok sam molio, to dvije žene pomire se. Jedna drugoj ide na prela, zajedno luže rubine i pomažu jedna drugoj raditi. Ja kada to vidjeh, obrađova se srea moje, pogledah u nebo i zahvalih Sreu Isusovu. Daj Bože, da se svatko u svojoj potrebi uteče Sreu Isusovu.

Hrvatska crkva sv. Koa u Johnstown-u, Amerika. 7

i dobit će, što želi. Hvala i slava Srecu Isusovu u vijekovejekova, Amen.

Mnoge opet petižu na pouzdanje one zahvalnice, što ih čitaju u Glasniku. Iz mnogih primjera samo jedan. Pripovijeda jedna žena iz *Krapine* (Hrv.) ovo: Moja sodamkodišnja kćerka, Lidca, slabašna ustroja tijela, teško oboljela. Kašalj hripavac toliko ju mučio, da često besviješna izbacivala samo krvava pjenu. Liječnik učini svoje, ali ona svu svoju vještinu i mar nije imao nade, da bi dijete ozdravilo. Pomislite si, koliku mi je bol odujelo materinsko srce, kad pomislih, da ću izgubiti jedinicu svoju! Mnoge zahvalnice u Glasniku potaknuše me na pouzdanje u Srecu Isusovu, te se i ja utečem Božanskomu Liječniku. Obavljala sam dovetnicu, primila sv. pričest, posvetila svoju Lidcu Presv. Srecu Isusovu i obedala, da ću se javno u Glasniku zahvaliti — i evo uslišana i utješena zahvaljujem Bož. Srecu za podijeljeno zdravlje mojoj jedinici.

Župnik rovnitelj Srea Isusova.

Upa B. stero se ponajljepšim krajem lijepoga nam hrvatskoga Zagorja. Velika je i prostrana. Broji već 8000 duša. Ljudi su u župi dobri, kako već jesu Zagorci, ali imaju svojih mana, a jedna dvije su baš velike; ali se sve mane u narodu ukorištenije više s neznanja i nehaja, nego li zlobom i opakosću srea.

Umrije nam stari župnik, dobručina, a dođe novi, veoma revni. Velim, veoma revni, to vam je pravi čovjek Božji! Radi cio dan, ali samo za crkva i svoje župljane. Gospodarstvo ima prilično lijepo, ali se sam za nj mnogo ne stara. Ima vrlo dobrog rogljaka svjetovnjaka, koji se u gospodarstvene i kućne poslove veoma dobro razumije, pa je sve to župnik predao njezgojoj skrbi, a on sâm se brini samo za dom Božji i stado svoje.

Čim je došao amo, a nije tomu baš dugo — noćiv dobro i zle strane puka, pregau namač svom d.šom, da stado svoje zadaji pravim kršćanskim duhom, da kršćanski misli i sudi, živi i radi. *Vjera biva od slušanja, a slušanje od propovijestanja riječi Kristove* (Rimlj. 10). S toga uze narod

svoj poučavati i propovijedanjem i tumačenjem katekizma onako lijepo pučki, kako on to razumije, a gđ. duhovni pomoćnici reвно ga u tome pomažu.

Ali hotjeći naneti u narodu što brže i sretnije iskorijeniti i znanju, da se to najlakše postizava prizanjem svetih sakramenata, a ove opet narod prima, kad se upiše u koju bratovštinu, ovo domala utemelji u svojoj župi bratovštinu Srca Isusova. Pa ima li bratovštine milije i spašonosnije? Dogodilo se pak to godine 1902. u mjesecu siječnju. Želite li, dragi čitaatelji, da vam o toj mladoj bratovštini štogod rekнем? Čajto! Ona već danas broji 1200 članova. Kako li su ti članovi revali i radinli! Kad osvane prvi petak u mjesecu, grne mnogo svijeta u župnu crkvu k sv. misi. Misa se služi na oltaru Srca Isusova, koji nastoje što ljepše okitiiti i ukrasiti. Pod sv. misom i poslije sv. mise mnogo ih prima sv. pričest. Premda su u župi tri svećenika, to ipak gdjekoji put ispovijedaju do podneva, da i preko podneva do jedan sat. Svake prve nedjelje u mjesecu propovijeda velečasni o Presv. Srcu Isusova. Prije propovijedi pjeva narod dvije kitice one krasne pjesme u slavu Srca Isusova: „Nek jekne pjesmi glas“. Poslije propovijedi čitaju se preporuke, zahvale i imena umrlih članova. Za tim se Presveto Tijelo nosi od velikog oltara k oltaru Presv. Srca, gdje se najprije mole litanije i otprošnja. Po tom se pjevaju dvije kitice iste pjesme, iza toga: „Svet, svet, svet“ i podijeli se blagoslov. Onda se Presveto opet odnese na veliki žrtvenik, postavlja se u svetohranište, i blagoslov se svršava zadnjom k ticom: „I kad ugavne oko, kad zadnji bijem boj“ itd.

U mjesecu lipnju na onaj petak, kad se slavi svetkovina Srca Isusova vrlo mnogo naroda prima sv. pomirovnu pričest i sv. ae misa svečano služi na žrtveniku Presv. Srca Isusova; a u nedjelju iza toga obavlja se klanjanje izloženomu Presvetomu Ocajstvu čitav dan. Poslije podne se drži odulja propovijed, a drugo je kako običao, samo se mjesto obične otprošnje moli sekularna posvetna molitva Presvetomu Srcu od pape Leona XIII.

Svijet mnogo kupuje t. sv. štitive Presvetoga Srca za svoje kuće, sišćice, medaljice, krunice itd. Ispovijedi ima godišnjih oko 7000 (sedam hiljada), toliko ih je barem lani bilo; a bit će ih ove godine, ako Bog da, i više, jer se je bratovština povećala. Velečasni g. župnik

misi još uvesti djevojačko društvo za svagdanju sv. pričest pod zaštitom Bl. Dj. Marije . . . Divno! bilo samo što prije!

Kako vidiš, mili Glasniče, naš velečasni imade mnogo posla; al on radi kao crv od rana jut'a do tvrda mraka, lijepo ga pomažu mladi duhovni pomoćnici. Bog im svima trima obilato nagradio sav trud i muku! Božansko Sreće već očevidno blagosliva rad vjernih mu službenika, jer se u župi i te kako umacjio onaj grijeh, koji ju najviše sramotio. Ugledali se u njih i drugi trudbenici na duhovnom polju, a blago Sreće Isusovo demala osvojilo za se cijelu demovinu našu! Hvala i slava do vijeka Božanskom Sreću Isusovu i prečistom Sreću Marijinu! (L.)

Ja bih rado . . .

Ja bih rado u Tvom Sreću bio,
Pa bih Tvoju ujnju krvcu pio,
Spasitelju tamo me zatvori,
Pa iz tiha dšiš mojoj zbori.

A kad napast na oči mi pane,
Da povirim iz drage Ti rane;
Tad pritvori vrata Sreća Tvoga,
Da ne vidim sjuja varavoga.

Dr.

Svega po malo.

— Rim. Bl. Marko Krizin učio je bogoslovije u Rimu, kao gojenac župeznoga zavoda «Germanikuma», gdje je u svako doba bilo i Herata, pa ih i danas tamo ima. Jedan od njih, š. g. dr. Edgar L. Leopold, pripovijeda nam: «Prošli četvrtak (26. siječnja) imao je naš zavod suslišaj kod sv. Oca s maloga, što je bl. Marko Krizin bio pitomac našeg zavoda. Tom je zgodom o. Ravnatelj zahvalio sv. Ocu, što je nekadašnjeg pitomca «Germanikuma» proglasio blaženim. Sv. Otac je bio vrlo ljubazan, te nam stavio za uzor bl. Marka, koji je bio pravi svršenik — snanje i pobožnost prošlo je njegovo biće. Inko se izrazio Pija X. — Vi me pitate, na koji će se dan slaviti bl. Marko? — O Beccari, koji je postulatorom bio kod cijelog procesa i koji mi je stoga mogao na te pitanje najbolje odgovoriti, kaza mi, da još ništa

nije sigurno, ali da je vrlo vjerojatno, da će se slaviti bi. Križu na dan njegove smrti (7. rujna). Stalan će biti dan tek za nekoliko mjeseci.

— **Salezijanci** — tako se zovu članovi mlade družbe, kojoj je osnivačteljem bio sveti i sveti svećenik Don Bosko. Glavna im je svrha, da otmu zapuštenu djecu stalnoj propasti materijalnoj i moralnoj. Ona djeca, koja pokazuju dara i sklonosti, izuče kod njih, te postanu svećenici, a druga djeca izveštavaju se u kojem zanatu po svojem izboru. U većim gradovima Salezijanci uređuju velika zabavišta, gdje se nedjeljom i svccem sakupi muška mladež, da se sačuva od rastalaženosti. Salezijanci već svagdje po svijetu razvijaju svoje blagoslovno djelovanje. Ima ih i u Ljubljani. Samo ih kod nas nema. Pa ipak bi nam osobično u gradovima, tako dobro došli. Stoga je biskup krčki, preevij. dr. Antun Mahaić konceom prošle godine poslao dovet hrvatskih dječaka u Italiju k Salezijancima u nadi, da će se danas sutra jedan ili drugi od njih povratiti u domovinu kao prvi hrvatski Salezijanci. Generalni poglavar Salezijanaca, Don Rua, izrazio se pripravnim u istu svrhu primiti još više hrvatskih, siromašnih, no pobožnih dječaka. Tko bi želio kakovih objašnjenja, može se obratiti na adresu: • Veleč. g. Miho Mužina župnik, Dubačnica, z. p. Malinska. Istra. • (Sr. • Vrhbosna, br. 2. str. 25.)

— **Novi oprost.** Svaki put, kada god se ustina ili barem sroem pobožno nazovu Presveta Imena *Ivas* i *Marije*, dobije se oprost od 300 dana, koji se može namijeniti i dušama u čistilištu. (Pija X. 18. rujna 1904.)

— **Paška knjižnica,** koja se tiska na Kuku, dobila je novoga urednika u osobi vč. g. dra. Antuna Lončarića, u Senju. Knjižnicu opet bihlo proglašeno. Svaka knjižica stoji samo po 10 filira.

— **Kalendar Sreca Isusova i Marijina.** Prije nego je uredništvo Glasnika Sreca Isusova poduzelo odlučne korake, obratilo se je na vč. g. Jakova Šašela, urednika kalendara »Sreca Isusova«, koji je dosada izlazio kod Kuglia u Zagrebu, s upitom, ne bi li mu taj novi kalendar možda nepriličan bio, jer bi ga inače uredništvo drugačije prozvalo. Na vč. g. Šašel, u svojoj revnosti, za slavu Sreca Isusova i Marijina, s mjesta nam je najpriznajnije odgovorio, da se tomu novomu pothvatu za slavu Sreca Isusova i Marijina upravo od sreca raduje, da će se pače odredi uredništva Kuglieva kalendara. To je isto i javno obznanio u »Hrvatstvu« (br. 28. od 4. večađe): I tako se je uredništvo Glasnika Sreca Isusova namah odlučno primilo posla oko novoga kalendara za g. 1906. Več mu je od raznih strana ošlo oduševljenih listova i odziva. Tako n. pr. jedan dalmatinski svećenik obećaje, da će naručiti 15 istisaka toga novoga kalendara, te ih porazdijeliti među župnicima svojega kraja, s molbom, da bi ga svojim župljanima javno i topio preporučili. Bože, blag-slovi novi!

Kalendar Sreca Isusova i Marijina!

Dragi će vam put Glasnik još više o njem pripovijedati.

Hrvatska omladina pod zastavom Sreca Isusova

Pijo X. i hrvatska mladež.

Mila mladeži hrvatska! Ti si se na pedesetu obljetnicu, što se Bezgrješna, Začecé Bl. Djevice proglasilo člankom vjere, svečano njojzi posvetila. Ti si se tom prilikom sjetila i sv. Oca pape, velikoga sužnja u Vatikanu. Ti si od svoje strotinje otkinula po koji šilir, a šilir do šilira sabrala se lijepa svotica. Od te svotice napravio se zlatan ljljan, u znak tvoje odluke, da ćeš iz ljubavi prema Bl. Djevici u sreću svome neokaljan sačuvati ljljan sv. čistocé. Još je preteklo dosta šilira. Pešla dvojica hrvatskih mladića u Rim, te su dne 13. siječnja u ime hrvatske mladeži predali sv. Ocu krasan list, u kojem se izrazuju tvoja čuvstva ljubavi i odanosti spram Namjesnika Kristova. Predali i zlatni ljljan. Predali i ostatak šilira kao Petrov novčić, malu svoticu, jednu hiljadu kruna u zlatu i srebru (Sr. „Kat. List“, br. 3, str. 84.)

U svojoj čednosti mila mladeži hrvatska, nijesi možda ni slutila, koliko ćeš svijem tim razveseliti sreću velikog Oca sviju kršćana.

Nu što radosti i iznenađenja!

Sv. Otac u svečanom saslušanju Hrvatima rekao, da ga mimo sve ostalo osobito veseli ovaj dokaz ljubavi i odanosti hrvatske omladine. A što je usmeno rekao, to je skoro i pismeno potvrdio. Poslao je naime, malo dana za tim, pismo sa vlastoručnim svojim potpisom vlč. o. Eršinu, upravitelju akademijske kongregacije u Zagrebu. Po njem hoće sv. Otac da tebi zahvali, mladeži hrvatska, da tobi pošalje apoštolski svoj blagoslov.

Slušaj samo, mila omladino, radosna i zahvalna sreca, što sv. Otac tebi poručuje. On piše vlč. o. Eršinu ovo:

Pijo Papa X.

Ljubljeni sine, pozdrav i Apostolski blagoslov! Budući da smo osobitom nekom ljubavlju obuzeti naprama mladeži, jer je ona sva nada budućnosti, lako ćeš razumjeti, kako nas je obradovao list, što ga onomadno doneseše od te kongregacije, kojoj na čelu stojš. Iz njega bjezaznali smo, da se je hrvatska mladež prigodom pedesetgodišnjice proglašenja dogme Bezgrješnoga Začecá, Velikoj Bogorodici posebnim načinom posvetila; a vaša kongregacija, kako je prednjačila drugima u obavljanju te posvete, tako je hotjela

biti prva, da nama to javi; i vi se u svojoj uslužnosti pobrinuste, da nam se ta vijest donese za ovaj dan, kadno je ovaj sveti grad iskazivao Marku Krizinu, toj duci vaše domovine. Našom vlašću odregjene časti blaženih mučenika. To je dakako za Nas zgodan razlog, ne samo da pohvalimo vašu odanost i vašu ljubav, nego takogjer da se uz milost Božju od vas nadamo i boljemu. Ako si naime revnošću svojom steknete zaštitu Blažene Djevice, to ćete za stalno napredovati u svim kršćanstim krjepostima a osobito prijanjat ćete svaki dan sve usrdnije uz ovu Svetoga Petra Stolicu, na korist vaše i vaših zemljaka svete vjere, za koju je negda Krizin podnio mučeništvo. U znak tih nebeskih djehara i na svjedočanstvo Naše eđinske dobrohotnosti podjeljujemo od srca Tebi, ljubljeni sine, članovima Tvoje kongregacije i svoj hrvatskoj mladeži Apostolski blagoslov.

Dano u Rimu kod sv. Petra, 21. siječnja godine 1905.
Našega Pontifikata druge.

Pijo PP. X.

Jesi li razumjela, mila mladeži hrvatska? Sveti Otac Pijo X. osobito te ljubi, osobito se tebi raduje, osobiti svoj blagoslov tebi šalje!

Budi mu za to zahvalna!

Ljubi još usrdnije sv. Oca papu! Moli se često za njega! Ne daj se ni od koga otkinuti od njegova ođinskoga srca! On je pravi Namjesnik Krista na zemlji. On je stijena nepokolebiva, na kojoj je Isus sagrađio Crkvu svoju. Tko je s papom taj je s Kristom, taj je u pravoj Crkvi. Tko dira u papu, dira u zjenicu oka Božjega, a sebe sam upropašćuje. Ne bi Hrvati bili bedem kršćanstva, da nijesu i bedem sv. Oca pape!

Istina, ima danas i megju nama nekih smutljivaca, koji hoće da otugjuju hrvatska srca sv. Ocu pspl. Ali ne bojte se:

Jer će prije zemlja prahom biti,	Nego Hrvat papu ostaviti.
Prije svjedoze za nebesa pasti,	Papa — Hrvat: jedno uvjek bi
I u prolet prestat svjedoze evasti:	Jedno bit će, znajte, psi svi!

Tako kliče jedan mladi Hrvat. S njim kliče i ti, draga mladeži hrvatska:

Živio, živio, živio
Sveti Otac Pijo!

Svastice.

— »Zbor duhovno mladoži zagrebačke«, videći, gdje »Obzor« neprestaje vrijetjati katolička čustva, zahtijevao je vaareduu sjednicu. Tu je dne 15. siječnja, dakle isti dan, kada se je u Rimu blaženim proglasio naš Marko Križin, s najvećim negošovanjem i ogorčenjem složno i jednoglasno iz svoje čitaonice isključio »Obzor«. Za tim s velikom većinom glasova istu suččinu odredi i »Hrvatskomu Pravu«. A budući da je »Pokret« opetovno pogrdnim i za svakoga kršćanina uvredljivim načinom napadao na »Glasnik Srca Isusova«, to je g. Mihovil Kanotti, u ime svega Zbora, pisao uredniku Glasnika krasan list, pun plemenitih misli i osjećaja, gdje ga bodri neka bi samo dalje u istom duhu kao dosada uređivao Glasnik na siavu Srca Isusova i korist hrvatskoga naroda. Kako se vidi, naš je nadobudni svebanički podmladak svom duhom pricinnu uz novi tako potrebiti, od samih protivnika kršćanske vjere izazvani katolički pokret hrvatski. »vi vrli mladići ne će da dalje podupiru i čitaju novina, koje se stoje na čisto katoličkomu stanovištu. Hrvatski je narod od pete do glave vjeran katoličkoj Crkvi. Tko dira u njegove svetište, taj dira u živaj hrvatskoga naroda. Imamo, Bogu hvala! krasnih katoličkih novina, »Hrvatstvo«, »Istina«, »Dan« — pa ne trebamo liberalnih listova. Van s njima iz naših kuća, van iz naših čitaonica! Živio katolički pokret hrvatski!

— Petar Barbarić, hrvatski uzor-mladić po malo postaje uzor-mladićem i mladoži drugih naroda. Davno već je kadao njemački prijevod njegova života. Iznijeli posajtpješbe strunice iz njegova lista Čest u jednoj posebnoj knjižici, a Madžari u jednom časopisu. Sada je naš nečavno izakao i krasan prijevod na talijanskom jeziku*). A kako se dojmitje naš hrvatski uzor-mladić Talijana, koji imaju toliko svojih Svetaca i Blaženika? Čuvani list »La Civiltà Cattolica« (quaderno 1809, pag. 87.) izražuje se ovako: »Petar Barbarić . . . ovaj svijet s Balkana . . . velikim je koracima hrlio po kamenitim i strmim stazama, dok nije stigao do blaženoga cilja, odakle se obraća k ostalim mladićima, te im dovikuje: »Evo puta! . . . Oh, da bi samo svi talijanski pisci, koji nam uzmu pripovijedali život jednoga sluge Božjega, znali onako zanimivo pisati! Čitajte uvod i prvo poglavlje, pa onda, ako možete, pročitate knjigu na stranu, a da je ne pročitate do kraja!« — Evo, mila mladoži hrvatska, gdje se drugi narođi dive pričama i krjepostima vojska uzor-mladića! Evo, gdje njegov životopis pohlepno čitaju! A ti? Je li već svaki od vas pročitao tu biser knjigu? Je li se već svaki od vas ugledao u primjer ove dake svoje? Ako nijesi, uzmi, čitaj! (Evo opet naslova knjige: »Petar Barbarić, hrvatski uzor-mladić. Napisaó Ante Puntigam D. I. Sa slikama. Zagreb, Tisk i naklada Antuna Scholza, 1900. Cijena ovezanoj 1 kruna.)

*) Un fiore dei Balcani, ossia Pietro Barbarić. Vita di un giovane studente fatto secondo il Cuore di Gesù, scritta dal Padre Antonio Puntigam d. C. d. G. e tradotta da M. A. Religiosa Orsolina. Modena, tip. Pontificia, 1901. 16°, 308 p. L. 180.

GLASNIK PRESV. SRCA ISUSOVA.

Broj 5. Svibanj 1905. God. XIV

Izdaci mjesečno. Cijena 48 fl. — S poštom 1—10 listišaka po 80 fl.,
10—50 po 70 fl., 50 i više po 60 fl. Za inozemstvo 1 K 20 fl.

Namjena molitava i dobrih djela u svibnju.

(Blagoslovena od sv. Oca pape Pija X.)

Marijine kongregacije.

Kralj Garzas od Navare utemeljio već godine 1048. viteški red pod imenom: »Naša Gospa od ljljjan«. Vitezi ovoga reda nošahu na prsima srebren ljljjan-cvijet. Glavna im dužnost bijaše, da štuzu Blaženu Gospu.

Dragi štioče! I danas opstoji sličan viteški red: to ti je kongregacija Marijina (zbor Marijin).

Prva je kongregacija Marijina utemeljena u Rimu god. 1563. od Isusovca Ivana Leonis a. Rimske su je pape odobrile i mnogim oprostima obdarile. Do danas se ovoj rimskoj kongregaciji pridražilo 27.506 kongregacija Marijinih po svom svijetu. U

naše su dakle vrijeme kongregacije Marijine ogromna vojska, koja pod zastavom pročiste Djevice u prvim redovima vojuju proti neprijateljima Božjim i Crkve Kristove. Svaki kongreganista nosi poput onih vitezova ljljjan, ne na prsima, nego u srcu: to je osobita, vanredna ljubav prema Blaženoj Gospi, koju svaki zbornik drži svojom prvom dužnošću, i koju on očituje, ne samo molitvom i zborom, nego još mnogo više

uzornim, kršćanskim životom. Ali time pravi zbornik još nije zadovoljan: on je vojnik, koji pod lijer stijegom nebeske Kraljice bez straha ljudskog nastoji, da i druge promakne u dobru i raširi kraljevstvo Božje na zemlji.

Iz toga već se vid, da kongregacija Marijina ne može primiti svakoga, nego samo ponajbolje svakoga staleža. Svaki stalež ima svoje posebne kongregacije. Kongregacije Marijine obuhvataju djeke cvijet ljudskoga društva.

Za to je i ova dobro uređjena vojska Marijina tako silna i pobjedonosna. Gdje se god dan danas obnavlja katolički duh i život, tamo cvata sigurno kongregacije Marijine. Tko je učinio Beč prvim katoličkim velegrađom? Poglavito kongregacije Marijine. Ima ih u Beču oko 50.

Sveti Otac Pijo X. izdao je lozinku: „Sve obnoviti u Kristu!“ Hrvatska je čula riječ Namjesnika Kristova, pa se svuda nastoji, da se iz mrtvila probudi katolički život. Jedno od najboljih sredstava za ovu uzvišenu svrhu jesu bez sumnje kongregacije Marijine. Knez-biskup ljubljanski dr. Jeglič osnovao je gotovo u svakoj župi svoje biskupije kongregaciju i za djevojke i za mladiće. Za posljednjih 6 godina povećalo je u Kranjskoj preko 250 kongregacija sa 30.000 članova. A knez-biskup piše o tom pun veselja i radosti: „Moje kongregacije razvijaju upravo reformatorcu djelataost. O svote li vojske, divnih li pobjeda pod zastavom Bl. Gospe!“

Ugleasjmo se u braću Slovence i uvedimo i mi kongregacije Marijine, gdje se samo može. Kako se pri tome postupa, može se vidjeti iz knjižice: „Marijina kongregacija“.

Od nove godine imaju kongregacije Marijine u Hrvatskoj i svoje malo glasilo. „Marijin Cvjetnjak“ u Zagrebu posvetio se naimo i ovoj krasnoj zadaći. Toplo preporučamo svim zbornicima, da bi „Cvjetnjak Marijin“ držali svojim listom, te ga iskitili mnogom miomirisnom ružicom iz vrta svojih kongregacija!

Kad je Petar Barbarić bio na umoru, obećao je, da će u nebu moliti za raširenje kongregacija Marijinih u Hrvatskoj. Njegova je molitva regbi uslišana. Kad je Barbarić umro, bilo je u cijeloj Hrvatskoj samo 7 kongregacija, a danas ih ima već 43. Dobri Petre, ne prestani moliti, dok ne bude u svakom gradu i u svakoj župi kongregacija Marijina!

(P.)

Mali bosanski Lurd.

(Po raznim dopisima. Vidi naše slike.)

ilo je g. 1858. U jednom zabitom mjestu južne Francuske siromašna djevojka brala suho granje, da im mati nakupi vatra za ručak. Tražeći šumom, došla i pred jednu oveliku špilju (peću): Tamo se na jedan put kao okamenila od čuda. Pred njom stvorila se jedna prekrasna svijetla prikaza. Jedna gospa nadzemaljske ljepote, sva u bjelini, s medrim pojasom, ukazala se u jednoj izdubini visoko u špilji. Govorila nije ništa. Djevojka ugleda tu gospu po više puta, te bi ju često molila, neka joj kaže svoje ime. Jednoga dana doista joj gospa ispuni želju, te izjavi: „*Ja sam Bezgrješno Zateće.*“

Bila je dakle ova prikaza sama Bl. Djevojica, bez grijeha začeta, Kraljica neba i zemlje. To je Bog bezbrojnim, nepobitno dokazanim čudesima potvrdio. Danas se po čitavom svijetu znade za ovo ukazanje Bl. Gospe u Lurdu; znade se za onu sretnu djevojku Bernardicu, koja je g. 1879. na glasu svetosti kao redovnica umrla; znade se za ona silna čudesa, koja se danomice u Lurdu događaju. Na hiljade naroda iz svih krajeva svijeta tekom cijele godine onamo na proštenje.

Nu ne može svaki. Stoga se na mnogim mjestima — pod vedrim nebom ili u crkvi — gradile umjetne špilje s kipom Lurdske Gospe, ne bi li se vjerna djeca Marijina bar tako mogla duhom prenijeti u Lurd.

Takovu špilju dao je u pr. podiel Leon XIII. u Vatikanskom privoju, a blagoslovio ju Pije X.

*

I u Bosni, u biskupiji banjalučkoj, u župi Prijedorskoj, blizu grada Kozarca, lani se otvorila takova lurdska špilja, u spomen pedesete godišnjice, što se je slankom vjere proglasilo Bezgrješno Zateće Bl. Djevice Marije.

Bog sam, rekao bi čovjek, prije hiljadu i hiljadu godina priredio je to mjesto, da bude jednoš mali bosanski Lurd. U gorskoj dolini stoji mali humac, što ga amfiteatralno (u polukrugu) okružuju kozaračke gore i planine. To ubavo brdašće kao da je stvoreno od Boga za crkvicu, koja bi se na daleko vidjela. Na podnožju brežuljka jedna naravna špilja kao da je označila mjesto, kamo je Bog odredio, da se postavi spomenik Lurdske Gospe. A bistra

gorska rijeka, koja kraj humca žubori, kao da te sjeda rijeke Gave u francuskom Lurdu i onoga čudesnog izvora u samoj Lurdskoj špilji.

Nu kada će se ta vječna Božja osnova ostvariti?

Četiri sto godina stenjaio je onaj nekada kršćanski kraj pod jarmom polumjeseca. Starodrevna katolička crkva sv. Martina biskupa bude razorena, katolička župa uništena. Bijedni katolici budu jedni poubijani, drugi se razbjegli; a nekoji se i poturčili, osobito oni, koji su bili zaraženi patarenskim krivovjerjem. Napokom prije tridesetak godina preostalo u onom kraju samo pet katoličkih porodica, kao uboga turska raja.

*

U ono vrijeme, prije 24 godine, proputovala Bosnom dva pobožna Slovenca (sr. Glasnik 1903. str. 147). Došli i u ovaj pusti kraj. Zaustave kola, otvore ormarić, u kojem su čuvali svoje svetinje, izlože na samotnom mjestu mali kip bez grijeha začete Djevice Marije. Taj kip bio je blagosloven od samoga Pija IX preblage uspomene. Bila je vjerna prilika onoga kipa, koji u R'mu stoji na španjolskom trgu na visokom stupu, kao spomenik svečanoga proglašenja dogme o Bezgrješnom Začecu Majke Božje.

Ona dva Slovenca pokleknu i vruće se Bogu mole, da bi se i ovdje nanovo začela katolička crkva i općina.

I njihova se pobožna želja doista ispanila, brže i bolje, no što su se i nadali. U onom se kraju tekom zadnjih 25 godina pomalo naselilo mnogo vjernih katolika. No daleko im je do župne crkve u Prijedor, kakovih tri do pet sati. Stoga su na onom brežuljku g. 1903. podigli bijelu crkvicu, pod naslovom „Naše drage Gospe i uvijek pomoćnice.“ Odsada se brdašce zove „Marijin humac“. Dne 8. rujna 1903. na malu Gospu, bude crkvica blagoslovena, te se u njoj prvi put držala služba Božja.

Sada se stalo živo raditi o tom, da se naravna špilja na podnožju brešćina priuđesi u Lurdsku špilju. To će biti spomenik na pedesetu obljetnicu, što se svijetu proglasila dogma o Bezgrješnom Začecu Majke Božje.

U Marijinu mjesecu lajnske godine počelo se s radnjama. Špilja se lijepo pročistila i uredila te kamenjem dogradila. U samoj se špilji sazidao oltar, a nad njim u izdubini priredilo se mjesto za kip Lurdske Gospe. Špilja se zatvara velikim dvokrilnim vratima.

Napokon osvanu žugjeni dan, kada će se svečano otvoriti Lurdska špilja, dan Velike Gospe. Pobožni su mlađići svu ravnicu pred špiljom zastavama uredili, a nad

Crkvena i Lurdska špilja kod Kozarca.

samom špiljom u jutarnjem povjetarcu lepršala bijela zastava s imenom „Marija“ u velikim plavim slovima.

Sa sviju strana iz šitave okolice dobrlio vjerni katolički narod, te se skupio blizu grada Kozarca, kod Markove kuće, gdje je mali ostatak siromašnih katolika nekadašnje kozaračke župe. Tamo se podigao lijepi slavoluk, a u dvorištu pokraj ceste zelenila se prijazna sjenica iz granja i lišća, cvijetnim vijencima ukrašena. U sjenici stajala je krasna nosiljka s novim kipom Lurdske Gospe.

Došavši svećenik, obukao se u crkvenu opravu, narod se poredao, mladići lijepo narodno kao svatovi nakićeni, dignuli nosiljku s Marijinim kipom na ramena, i voličanstvena, svečana procesija krenula prema Marijinu huncu. Narod putem na glas molio kronicu, iza svake desetice ispjevala se jedna kitica Lurdske himne (pjesme), zatim su svirači istu pjesmu svirali, mužari su grurali, od gora i planina voličanstveno je odjekivalo:

Ave, ave, ave Maria!
Zdravo, zdravo, zdravo Marijo!

Došla procesija pred spomen-špilju. Narod se rasporedao po prostranoj ravnicu. Na uzvišenom mjestu pred zatvorenom špiljom progovorio je prirodno slovo vlč. o. fra. Antun Babić, župnik i dekan. Govorio je o uznesenju Bl. Djevice Marije na nebo, o bezgrješnom začecu njezinu, o ovogodišnjem Marijinu jubileju, o ukazanju Bl. Djevice u Lurdu i o ovdašnjoj Marijinoj proslavi i spomeniku. Govorio je tako krasno, zanimivo, zanosno i ganutljivo, da su i tvrdim muškarcima ronile suze iz očiju. Pri koncu govora, kada je propovjednik baš spominjao ovaj novi Marijin spomenik, špilja se na jednom otvori, a u njoj se ugledao krasni, milovidni kip bez grijeha začete Djevice Marije, Lurdske Gospe, gdje stoji visoko u špilji, ama baš kao u Lurdu. Špilja bila je ukusno evijeoćem urešena, a mnogim svjetiljkama i svijeoćama rasvijetljena. Pobožni narod, ko da mu "o Bl. Gospa glavom ukazala, od miline i gansća stao na glas uzdičati i Mariju pozdravljati. Suze radosnice mnogima orosile lica. Pjevački zbor oduševljeno zapjevao jednu kiticu Lurdske pjesme.

Po tom je, ovlašeoća od pretvijećtologa biskupa banjalučkoga, svečano blagoslovio novi spomenik i kip vlč. o. Josip Schmutzer iz društva Presv. Otkupitelja (Ligorijevac), koji je napose za to došao iz Bavarke amo, gdje se mu roditelji naseljeni.

Sada se prvi put na oltaru u špilji odložila svečana sv. misa. Otpjevao ju o. Josip uz asistenciju dvojice sinova sv. Franje Asiškoga. Divan i dirljiv je to bio prizor, gdje

Lurdska špilja kod Kozarca,

je toliki narod pod vedrim nebom, pred novom Lurđskom špiljom, otkrite glave pebožne molio, uzdisao, plakao. Tu

uz Bosnaca kleči Slovenac, uz Mađara Hrvat, uz Talijanca Nijemac, uz Poljaka Rutenac istočnoga obreda: svi ko braća jedne zajedničke Majke nebeske. Pred očima ti se ispuhilo proročanstvo Bl. Gospe, kad no je Elizabeti govorila: „Gle odsada blaženom će me nazivati svi narasta ji“ (Luk. 1, 48). Bio je prisutan i jedan od one dvojice Slovenaca, koji su se prije 24 godine ovuda vozili i pred svojim kipom Bezgrješnog Začeca molili. I inovjerci su došli i s velikim se poštanjem ponašali, čudeći se ljepoti ovoga doista katoličkoga slavlja.

Napokon se svršila nezaboravna svečanost. Teško se je narod ovaj dan rastao s novim svetištem Majke Božje. Opet se i opet vraćali k špilji, ter iskreno pozdravljali, častili i molili bez grijaha začetu Djevicu, te se preporučali njezinu zagovoru i zaštiti.

I tako, hvale Presv. Srcu kojemu smo se pune godine ka te molili, imamo odsada ukred mile Bosne jedan rvali Lurdu, koji je doista u mnogo čem sličan francuskomu Lurdu. Amo će se — nema sumnje — odsada u nevoljama svojim utjecati Bl. Gospi dobri katolički narod, koji živo rastrkano megju inovjercima.

U dostojao se d bri Bog, te ovo novo svetište skoro prošlavo mnogim milostima i velikim blagodatima po zagovoru bez grijaha začete Blažene Djevice Marije!

Zahvalnice Majci Božjoj.

Zahvalnice treba da su potpisane potpunim imenom i adresom: inače ih ne možemo nikako vratiti. (Ureda.)

Pomoć Majke Božje Lurdske.

— Sa ovata sam trinaest godina — pripovijeda jedna k sestra milosrdnica u Zagrebu. — K toj nesreći pridruži se i druga. Pađoh naime sa vratne visine. Belest mi se pogorla, krevet me morao nositi dvije i pol godine. Premda me je nataraja hol grezno molila, ipak mi je najmužeje bilo, što nijesam mogla hodati, kućali koješta — misliti i na operaciju, ali meni se nije dalo. Molila sam devetnaicu za devetnaicu sad ovomu sad onomu Svecu, nu osobito ufanje stavljala sam u Presv. Srcu i preslatko Srcu Marijino. Sve sa mnom molilo, sve me sašaljivalo, ali nitko mi ne mogao pomoći. U to se došjetih, da zamolim Majku Božju, da mi bar noge isliječi. Pa jer se lani (1904.) baš slavila pedeseta godišnjica Bezgrješnog Začeca, odmah se na devetnaicu od deset mjeseci na čast Bl. Djevice. I eto, tek drugi mjesec progje — bilo 24. svibnja, dan »Marije pomoćnice« — a

moje posuđanje porašao, misleći, to je dan, kad će mi Majka Božja zaista pomoći. Isti još dan silno boli na me navale. Prođe dan: ništa bolje. Nasta noć, već se dvanaeseta bliži: »O Majko Božja, zar ne ćeš pomoći?« — Natsrem noge posebno Lurdskom vodom. — Nu što je to? — Mojim nogama struji novi život. Prije me noge zabolele, kad sam ih se samo dotakla: sada me ništa ne boli. Meni je bilo, da gipim iz postelje. No drugurice spavaju — drkaj, to ne bi Majci Božjoj bilo, da ih budim. Jedva dočekah treću uru. To me već menja ustrpljivost. Sjedeću dakle na postelju, kušam, nose li me noge? Ana, brate, ide, stojim čvrsto! »Oj Majko Božja, hvala ti po sto puta! Tko se u te uzda, ne će se postidjeti!« Opet se vraćam pošto u postelju. Najviše me veseli, kad će doći moja sestrica (holandska), koja me je dvorila i ugravo ovaj put nije je bilo neodržano djelo. Kada dođe, ništa ja o tome ne pripovijedam, niti njoj niti drugaricama, samo ju zamolim, da mi izvaši cipele i odijelo. Ona razrognči oči veliči: »Ta, kud ćete? Sad još se idemo nikuda« (jer ona me znala kadgod u kolicima izvesti). No ja samo odtažno zahitjevam svoja uniformu. Što će dakle, nego da mi željici udovolji. A ja odmah na posao. Pomalo se spremim, stanem na junačke noge, sve se u me razglabalo, kriknule od zabavljenja i veselja, a ja im ponosno govorim: »Ej, nije šala: tko ima takovu zagorenicu, onaj se može pouzdati!« — — — I doista, od onoga dana — već je tomu skoro godinu dana — ja slobodno hodam, noge me krjepko nose, le me nikad više nijesu zabolele. No i nutarnje boli znatno su popustile. Hvala i slava Presvetom Sreću Isosova i preslatkom Sreću Marijine za tolika milost!

— Na ispitu. Slovenci. Marijino sam se pripravila bila za ispit. Ali nijesam svemu dospjela. Ojaha sam se osobito za jedan predmet. U svojoj lezi molila sam često na čast Majci Božjoj Lurdskoj onu krasnu molitvu: »Bogorodice, Djevo, Majko moja« itd. Na dan ispita uzešam kod kuće još jednomo knjigu u ruku, otvorim onako jednu stranicu i pročitam ju. Ali začu se haam šitati, već hvjdo na ispit! Dođe red na ovaj predmet. Dok druge govore, ja istih molim svoju molitvu: »Bogorodice, Djevo, Majko moja . . .« Red na meni, — pa što me zaplate? Baš ono isto, što sam pročitala u radnji čas kod kuće, na onoj strani, koju sam otvorila. Pročuh na ispitu sa veoma dobrim uspjehom. Hvala, čast i čika Gospi Lurdskoj!

Naša prošieništa.

— Pomod Majke Božje Trsatke. Prapat-ič (Hrv.). Teško sam eboljela i mnogi novaca potrošila na liječnika i lijekove, ali uzalud svi liječnici, liječnik izjavi, da tu može pomoći samo velika operacija. Grozno mi je bilo pri sreću, misleći na operaciju. U toj zdvojnosti (na-jući pred očima propetoga Spasitelja, a u sreću Majku Božju Trsatku, puna zasađanja zavapim: »Majko premila, uvijek na pomoć mi budi!« I tako se brzo umirim, te podnesom operaciju bez tuge i straha, kao da je najmanja stvar. I sretno je uspjela. Hvala i slava Majci Božjoj Trsatkoj, koja me je tako tješila i hrabrila!

— Pomod Majke Božje Ajmaške. Tordisci (Slav). Pene tri godine mučila me strašna glavobolja, koja je osobito u zadnje vrijeme tako mah prestela, da me je glava neprestano dan i noć boljela, te sam već mislila, da ću poludjeti. Tražila sam kroz te godine teškoj svojoj bolji pomoć kod četiri liječnika, nu uzalud. Umjesto da me

bol u glavi mine, postajala je sve gora i žešća. Napokon se sjetih Majke Božje Aljmaške, te se zavjetovah, da ću k njoj ići na proštenje. Raš na blagdan Imena Marijina (1904.) uputih se u Aljmaš. Obavih tamo svoju pobožnost, ispovjedih se i pričestih, pa gle čuda! od onoga dana prestahu glavobolja, pa se je od onda samo vrlo rijetko poračila, i to od prehlade. Čast i slava Majci Božjoj Aljmaškoj!

Naša draga Gospa i uvijek pomoćnica.

— Pomoć Kraljice sv. Krunice. Bedekovićina (Hrv.). Obojela naša trogodišnja djevojčica. Pozvamo liječnika, nu taj ne mogao ni bolest upoznati, već mi reče, da neka budem pripravna na smrt. U toj velikoj žalosti utekoh se Kraljici sv. Krunice, i 'gle, za koji dan dječica mi ozdravi. Slava Kraljici sv. Krunice!

— Pomoć Majke Božje Karmelsk. Miletović (Istra). Moja tetka, koja me još malenu k sebi uzela i upravo majčinom brigom odgojila, bolovala više vremena. Mišljamo, da je bolest na bolje krenula, kad al' jedne večeri silno joj pozlilo. Na moju viku sakupili se svi akučani i susjedi oko bolnice, ali ona kô da nikoga i ne vidi. Bilo joj je strašno, što se padala neprestano u nevijest. Uvidjemo da joj se približuje završna ura, pa jedan od prisutnih potra po svećenika, da joj donese sv. popudbinu. Svećenika još ne bijaše, a ona se posve izgubila i bila maine mrtva. U tom odlučnom času skinuh, s mojeg vrata škapular Majke Božje Karmelske, i stavih ga joj oko vrata, na zavapoh: »Marijo, Majkonošo, daj da hazem live, dok dobije sv. popudbinu! O Srce Isusovo, uslišaj me, javit ću u tvojem Glasniku!« I doista, na veliko čudo svih prisutnih, moja se tetka razabrala, dočekala svećenika, koji je ispovjedi i pričesti, te još u njegovoj prisutnosti izdahne. Svi prisutni rekoše: »Majka je Božja čudo učinila!« Nekoliko od prisutnih upisaše se na to u bratovštinu Majke Božje Karmelske. Dao Bog, da bi se i drugi ugledali u ovaj primjer!

Zadnji pastirski cjelov.

(Crtica iz životva. Zabilježio jedan dalmatinski šepnik.)

ljep je osvanuo dan, ama sunce već za rana živo pripicalo — kô ljeto!

Tu i tamo poljem i po obroncima bilo rasijano po štogod blaga, inače mrtvo.

Gđjekad se digni pred nama ptičica, pa zavrkutni regbi slagje no obično: valja da je u počast onomu, koga gologlav privijah mladim svećeničkim grudima . . .

U toj Božjoj prirodi čustvenije i pobožnije šaptah hvalospjeve; skoro se i ne sjetih, da jur ostavismo za sobom vidni Miholjk rst. Izvi još časom kroz one dubove cgrade, i eto ti nas pred Gjurinim stanom. Kad šta? — pred

kolibom, uza sid, isprekrižali u gusto nešto branja po pritkama, a pod tom strehom naš bolesnik blijed i propao.

— Hvaljen Isus! Kako je, Gjuro?

— Vazda budi! Istom živ, gosparu — odgovori milagano, teško nadimljući prsi.

— Dat će Bog pomoć!

Dalje ne odeh govoro:om radi časti Presv. Sakramenta. Ispovjedih ga i pričestih, zatim metnuh sv. ulje i podijelih mu papirski blagoslov. Sve je pobožno pratio, uza sve muke. Zabolio me taj čovjek u dno duše. Odavna on boluje teškom pijehnjem, koja mu ne da ni preko praga. Slabo što može u se primati; spava podnimljen na koljenima. Čuješ iz daleka, kako stenje i uzdiše. Njega osobitim načinom proorušivah preko svete mise, vapeći Presv. Srca, da ga ne bi zaduha od časa na čas zadušila, bez namirenja svete vjere.

I prije amo zalazih i s Bogom ga smirivah, al' nikad tako bolna srca kó ono jutro: bit će možda stoga, što do koji dan imagjah ostavljati svoju prvu župu, prvu suzu s oka mega . . . Ah! to bijaše i popudbina i oproštaj!

Vjeruj, brate, teško mi se bilo dijeliti od tog samotnog boravišta. Utjeđih nemoćnika riječima nadnaravne utjebe, dadeh mu poljubiti raspelo i — prignuv se, utisnuh mu vrući ojelev na sumrtve usne. . . .

Ganulo ga i zaplakò, a suza kanula niz lice meni i nazočnima.

Dobri Bože! U taj čas, kó nikad prije, duboko oćutjeh, da sam svećenik onoga, koji na križu i svoje Srce pušti probosti za ljubav i spasenje bijednog čovječanstva. . . .

— S Bogom! Gjuro -- deviknuh još jednom i odeh sav smuđen, da više nigda ne zaboravim uzviđenost toga rastanka.

*

— Što je od onog bolesnog Gjuro? Je li još u životu?
— upitao ću kasnije jednom neku svoju prijašnju župljanku.

— Taman ga, gosparu, ovih dana zakopaše.

Zakopaše! — E, mekoštrpni moj Gjuro, Bog ti dao duži lako, kó i hoće!

Svega po malo.

— **•Majka dobrog savjeta•** i **Pižo X.** — Kod zadnjega izbora pape, razdijelile se mogu kardinalima sličice **•Majke od dobrog savjeta•**, a prije, nego bi se kardinali latili izbora, sakupili su se u paulinškoj kapelici, gdje je na oltaru krasno iskričena slika **•naše mile Gospe od dobrog savjeta•**. Pa nije li doista **Majka Božja** kardinalima dala predohar savjet, te su svetomu Petru izabrali tako vrijednoga nasljednika u osobi kardinala Sarto, sadašnjega **Piža X.?** — Ušćimo se i mi u svakoj dvojici i napričli **•Majci dobrog savjeta•**!

— **Ipak smo braća!** — Bilo nas je više Hrvata, koji smo u čisto mađarskom kraju radili na novoj željezničkoj prugi. Jedne večeri gospodarica viđe, da neka letimo napolje. Pa bilo i šta svjetli. Čitava jedna procesija, do 500 duša, svaki s gorućom svijećom u ruci i s više zastava, vrđu se te ne znam kojega prošteništa **Majke Božje**. Mođeli i pjevajući umilano u kapelu crkve, gdje se otmah delala večernjica. Onda se razilicili kućama svojim. Jođ se mi Hrvati uz put razgovaramo o toj krasnoj pobožnosti, kad mi jedan između nas reče: **•Hajđ' mo da zapjevamo i mi pjesmu Majci Božjoj? Koje omo?•** Kažem ja: **•Marijo, o mi! glas!•** I zapjevamo. Bragi bože, kad mi zapjevamo, skupi se mnoštvo svijeta oko nas, pa svi se propinju, jedan drugoga diže, da vidi, što to pjeva. Najedanput stanu i oni s nama pjevati. Pjevali istu pjesmu **kô i mi**: oni po svoje, a mi po svoje. Najgor isti smo što oni pjevaju mađarski, a mi hrvatski. Stare žene plakale od radosti, a i drugim je ljudima naše pjevanje bilo tako drago, da su jedva otišli. Nešto nam viđe i govore, ali mi ne razumijemo ništa, šta kažu. Nu to nam sreće kaže; ako nas i razdvaja jezik i kojekšta drugo; ipak imamo jednu **Majku**, nebesko, nju ljubimo i štujemo: po njoj smo braća! (M. P. radnik.)

— **Novigrad Podravski** (Hrv.). Dne 15. siječna svečano se uvela **bratovština Svca Isusova** uz sudjelovanje sve mjesne gospode. (Sr. **•Kat. List•** str. 83.)

— Novi oprost od 300 dana može se dobiti jutrom i večerom, pa i namijeniti dušama u distilatu, ako se izmoli tri puta **•Zdravo Marijo•**, čodavši svakoj: **•Po tvojem bezgrješnom Začetku, Marijo, učini čisto tijelo moje i srce moje. (Pižo X., 8. prosinca 1904.)•**

— Novi **•Kalendar Svca Isusova i Marijina•** za g. 1906. iznizet će, na radost svim Hrvateljima prediete Djevice, sliki i kratku povijest od desetak hrvatskih svetišta **Majke Božje**. **•Kraljice Hrvata•**. Izmegju mnogih krasnih pripovijesti, što će ih doici taj novi

Kalendar Svca Isusova i Marijina

istihemo **•ispovijesti jednog umika•**. Tu će vaši jedan obraćeni, sročinac koji je tek lanske godine mjeseca sribnja umro, iskreno i zanimivo ispričati sav svoj tužni život, na opomenu lakoumnoj mladosti, a i onim roditeljima, koji svoje djeca ne uzgajaju u strahu Božjem.

Hrvatska omladina pod zastavom Sreca Isusova.

Po knjizi: „Sreca Marijino“ obraćena.

(Pripovijeda jedan Riješki kapucin s izričnim dopuštanjem dotične djevojke.)

Oj divna li si, providnosti Boga našega! Koli su šudne tvoje namjere, koli šudne tvoje staze! Tuguje i žali srce moje za onima, koji te ne će da priznaju ni da veličaju, jer ne promišljaju one, po kojoj se ti najvećma slaviš i po kojoj Ti izlijevaš svoje milosti na nesretnu djecu Evinu!

Oj mamo Marijo, pozdravljam te. Ti si puna milosti! Ave, gratia plena! Pa tobi je drago, kad se ufamo u pomoć tvoju i zazivamo te. Ti izlijevaš iz majčinog Sreca milosti na nas siromašne grješnike!

Dogodilo se to nazad četiri godine mjeseca listopada. Bilo to jedne večeri oko 5 sati i po, kad pozvoni na samostanskim vratima. Na to pogjoh ja, da vidim, tko zvoni. Eto ti preda mnom jedne mlade djevojke, po vidu tašte i ohole, i pozdravi me sa „Hvaljen Isus!“ a ja na to: „Na vijekje. Amen“. Ja ću joj: „Što biste rado?“ A ona meni: „Naputila me Katica Tuktan, da imate lijepih knjiga „Sreca Marijino“, i molim za jednu.“ Ja joj donesem jednu, a ona plati i otide. Eto sutra dan oko podne spomenu te Katica Tuktan i upita me, da li je došla kupiti jučer na vođer jedna mlada djevojka knjigu „Sreca Marijino“. Ja kažem, da jest. Na što ona počne, da mi pripovijeda o njezinu pokvarenom životu. Ja ću je presjeći pa reći: „Nastojte, da je obratite! Molite za nju! Slušajte koju svetu misu za nju“ i t. d. A ona meni: „Naputila sam ju k Vama, da imate lijepu knjižicu „Sreca Marijino“, i mislila sam, da ćete joj štogod kazati o vječnosti“. A ja ću joj: „Kad bih joj bio čitao na čelu, kako ona živi, možda bih joj bio rekao par riječi, da se čuva grijeha. Ali pošto nijesam ništa opazio na čelu, za to joj nijesam ništa rekao.“

Frogje iza toga mjesec dana, kad eto ti opet iste djevojke na samostanskim vratima, ali ne više onako tašte i ohole, nego šudne i ponizne, s ornim rupcem na glavi, regbi da će joj oči od plača iscuriti. Opet pozdravlja „Hvaljen

Isusi! A ja: „Vazda budi.“ Na to će mi ponizno: „Imate li još knjiga: Srce Marijino?“ Ja kažem: da. — „Molim Vas, dajte mi jednu za moju drugaricu, da bi se možda i ona obratila po toj knjizi, kao i ja.“ Ja ću joj na to: „Molim Vas, kako ste se obratili?“ Ona mi odgovori: „Evo ovom knjigom, čitajući primjere, što se u njoj nalaze.“ Ja ređem: „Pa što je to s Vama bilo?“ — „Vrlo me sram“, odgovori mi, „to kazivati.“ — „Ta znate“, kažem joj, „da Vas ne poznam. A inače, šta bi Vas bilo sram kazivati, kad Vas ne pitam iz radoznalosti, nego iz saučešća. Kažete, da Vas je ta knjiga obratila, i hoćete, da njom obratite još svoju drugaricu. Pripovijedajte mi, kako je to bilo?“ Sad ona poče da pripovijeda:

*

„Ja sam velika grješnica i sirota bez oca i majke. Bilo mi je deset godina, kad sam počela služiti po tagjim kućama. Istina, bila sam dobro odgojena u kući svojih roditelja. Ali kad mi roditelji umriješe, potucajući se po tugjim kućama, dala sam se prevariti od lakoumnog mladića, koji mi je obećavao, da će me uzeti za vjerenicu i učiniti sretnom. Ali to ne bi dosta. Ja zaboravih prijašnje, pa se dadeh opet od drugog prevariti. Tako sve dublje padah i lutah kao izgubljena ovca, zaboravivši posvema na opomene svoje dobre pokojne majke. Živjela sam u grijehu 8 godina 3 mjeseca i 25 dana. Za to vrijeme ugrezoh u sve moguće opačine i nijesam nigda pomislila, da bih još kada mogla doći pod ovaj crkveni krov. Megjutim kad me bio ostavio moj zaručnik, potrativši prije sve svoju s mukom zasluzenu stečevinu, oboljeh i pogjoh u bolnicu, gdje sam ostala puna tri mjeseca i osam dana.

Dok sam boravila u bolnici, pohagjao me svaki dan, kao i sve druge bolesnike, tadašnji bolnički dušobrižnik o. Bernardin (kapucin), koji bi mi više puta pružio koju sličicu i nagovarao me, danas sutra da se ispovjedim. A ja sve tvrdokorno odvrćala: kad ozdravim. Megjutim i doista ozdravih, ali na ispovjed zaboravih.

*

Tad se na svoju sreću upoznah s dobrom i pobožnom Katicom, koja mi svjetova, da kupim kod Vas knjžicu „Srce Marijino“. Ja ju kupih i počeh čitati one primjere. Tad uvidjeh svoju bijedu i revolju, i da me samo Bog

može usređiti. Od srca počeh mrziti na svoj dosadašnji život. To bijaše početak moga obraćenja.

Jednog dana, kad su „Marijine kćeri“ imale mjesečnu skupštinu, dogjem po napatku Katice u crkvu. Propovijedao je „Kćerima Marijinim“ njihov ravnatelj o. Bernardin, kako da se čuvaju lakoumna i raskalašena života, jer sva slava

ovoga svijeta brzo prolazi, a jedini ostaje u zemljoj u pomeni čist naraštaj, što ga Bog i ljudi cijene. S toga neka čuvaju ljljan svoje čistoće i budu čiste kao prave zarađnice Isusove. Čistoća da vrijedi više nego sve blago ovoga svijeta, jer ništa se s njom ne može usporediti, dapače ona urđže donekle čovjeka nad Angjele. Jer budući da Angjeli nemaju tijela, nije toliko čudo, da su čisti, koliko za čovjeka, kad živi u ovom raspadljivom tijelu tako, kao da nema tijela.

Propovijed se svršila. Činilo mi se, kao da je svaka riječ bila upravljena na mene. Tada me najednom nešto u srcu potrese, i otidem sva kao izvan sebe kući. Cijele one noći nijesam mogla spavati od silnih misli, koje su me salijetale. Netom svane, pogjem odmah u crkvu, gdje se bacim pred oltar prebl. Djevice Lurdske i kroz plač zavapim: „Marijo! Marijo! Ti si me ovamo pozvala, pomzi mi!“ I pomože mi. Sad se malo razaberem i pomislim, komu ću otkriti grđno breme svojih grijeha. Tad otidem k oeu Bernardinu, sve u strahu, misleći sama sobom, da će me sigurno protjerati, pa eto još veće sramote za mene!

Ali dogodi se sasvim protivno. Blagi otac primi me kao janje, veselo i ljubezno. Na što ja više plačući nego govoreći otvorim mu zanfano svu svoju dušu i tako se izmirim s dragim Bogom, koga sam tako jako vrijegjala. U isti čas osvoji me ljubav prema svećenicima, na koje sam dosada mrzila.

Ja sam sad pod zaštitom prebl. Djevice Marije i ćutim se sretnija i zadovoljnija nego igda prije. Jest, ja ljubim onu, koja me privla k svojemuu Sisu, ja ljubim Mariju! Vidite, poslije svog obraćenja ćutim se vrlo slaba i bolesna. Kad me jednog dana mećila moja bolest više nego obično, tako te sam morala leći u krevet, pohodite me neke prijateljice, pa me našavši slabu i boleću u kukavnoj postelji, a uza sve to vesela lica, rekoše mi: „Bolest te meći,

u velikoj si oskudici, pa si ipak tako vesela?“ — „Jest, ja sam ipak posred sve te nevolje sretnija i veselija nego igda prije“, odgovorim, „jer sam sve svoje ufanje postavila u Majku Mariju“. —

Sad se raskrstih posvema s prijašnjim prijateljicama, a priljubih se još više pobožnoj Katici. Ona me nagovori, da se upišem u „Društvo kćeri Marijinih“, na što umolih o. Bernardina, da me primi, što se i zbi poslije mjesec dana. Pol godine za tim stupim u III. Red sv. Oca Franje. Sad počeh moje prijašnje prijateljice da mi se rugaju, govoreći, da ližem oltare, da sam koludrica, kapucinka, i koješta bi mi predbacivale. Ali ja sam mučala na sve to. Sad se molim za njih Bogu, da se i one obrate kao što i ja Živjela Marija, po kojoj sam se približila svome Bogu, a pokoj udijelio Bog dobroj Katici, koja se od onda preselila u vječnost! — —*)

*) Gdje i po što se dobiva krasna knjiga „Srca Marijino“, vidi na zadnjoj strani omota. (Op. uređn.)

Duhovno hodočašće u Lurd.

Krapina (Hrv.). Ah, Lurd, Lurd! Uzdah taj češće se vinuo iz dječjih grudi, kad im se pripovijedalo o sreći Bernardice u špilji Lurdskoj. Mnoga su djeca kod sv. potvrde iz štovanja prema sretnoj Bernardici uzela ime: Bernard i Bernardica. Kako bi rado u ovoj jubilarnoj godini Bezgrešnog Začeta (1904.) hodočastili u sam francuski Lurd! Ali im ne da siromaštvo. S toga prirediše nekakovo duhovno hodočašće u Lurd. Nastavi se krasno iskličem album, u kojem se upisalo blizu hiljadu ne samo djece, nego i svećenika, učitelja i građana. Uz potpis mnogi su napisali i koju kratku molitvicu, uzdah ili preporuku Majci Božjoj Lurdskoj. Dne 8. lipnja uputi se g. kapelan Franjo Horvat s tim albumom u sam Lurd, te ga položi na oltar u svećištu Majke Božje Lurdške. Tu se en pomoli Bl. Djevici, da uslika i uzme u posebnu zaštitu one, koji su ovako barem duhovnim načinom s njim hodočastili u Lurd. Taj album krapinskih liličana beše po tom spremljen u muzej crkve Lurdške. U samoj Krapini odzvučjala se megličim često preko godinu pjesma posvetnica „Kraljici Hrvata“, ne samo u crkvi, nego i po bregovima i poljanama ove okoline. Dan 8. prosinca bio je najsveteljanije proslavljen. Citav grad iskličem trobojnicama. U procesiji pod zastavom Srca Isusova i Marijina stupalo 33 što učenika što učenica s umjetnim liličanima u ruci. Školska mladež, a s njom i sva župa posvetila se Bezgrešnoj Djevici. (Sr. •Kat. List• 1904. br. 51.)

GLASNIK PRESV. SRCA ISUSOVA.

Broj 6. Lipanj 1905. God XIV.

Izlazni mjesečno. Cijena 48 f. — S poštom 1—10 listića po 80 f.,
10—50 po 70 f., 50 i više po 60 f. Za inozemstvo † K 20 f

A šta voli nadbiskup zagrebački?

nte li, dragi čitatelji, komu je naš mali Glasnik trn u oku! — Zdravom oku nije, nego slijepomu oku liberalca i slobodnih zidara. Premda oni dobro znadu, kolika bijeda tišti naš siromašni i nevoljni narod, ipak im je mrsko, što ga Glasnik upućuje na molitvu Bogu, koji nam jedini može pomoći, te ga potiče na pouzdanje u Presv. Srce Isusovo. Ova gospoda nesmiljena srca voljela bi, da narod makar i propane, nego da pomoći zatraži u Srca onoga, koji je rekao: „*Hodite k meni svi, koji ste umorni i opterećeni, i ja ću vas okrijepiti*“ (Mat.

11, 28) Oni ne vjeruju u svečano obećanje Isusovo: „*Zaista, zaista vam kažem, ako štogod zaštetite Oca u ime moje, dat će vam*“ (Iv. 16, 23). Oni ne će da razumiju, da je Isus sam preporučio javnu zahvalu za primljena od njega dobročinstva. Jer kada je od deset gubavaca, što ih je on izliječio, samo jedan javno njemu zahvalio žalosna se je Srca Isus potužio: „*Ne očistite li se desetorica? a gdje su desetorica? Kako se ne nagje, koji bi se vratio i Bogu čast iskazao, nego ovaj tuginac?*“ (Luk. 17, 17.)

Sve je ovo stanovitim ljudima samo praznovjerje i glupost!

Koje čudo, što takovi ljudi ne mogu Glasnika Srca Isusova gledati lijepim okom? Ta, oni se podragivaju svemu, što je kršćanskome srcu milo i sveto, pa kako ne će i Glasniku?

I doista su prije nekoliko mjeseci u svojim novinama digli pravu hajku na hrvatski Glasnik Srca Isusova.*)

Mi smo na to sve do sada šutjeli.

Ali nije šutio preuzvišeni g. nadbiskup zagrebački, dr. Juraj Posilović.

Ta, Glasnik Srca Isusova izlazi u njegovu Zagrebu, izlazi pod njegovim očima, izlazi s njegovim visokim dopuštenjem. Čuvši dakle preuzv. gospodin, što liberalni listovi proti Glasniku pišu, ustao i on, da rekne svoju. A što će on reći? Ta, njegova je odlučna! Na njegova usta govori najviša crkvena oblast hrvatska. Odobri li on Glasnik, tad ćemo znati, da je na pravom putu.

I preuzvišeni gospodin ustade. On vlastitom rukom napisa, što on misli o hrvatskom Glasniku Srca Isusova. On to dađe objelodaniti u „Katoličkom Listu“ 1905. u broju 10., na strani 117.

Evo, slušajte, što nadbiskup veli:

„Glasnik Presvetoga Srca Isusova.“

„Srcu Isusa, Sina Božjega, je izvor njegove Božanske ljubavi naprama ljudskom rodu. Štjuđei dakle njegovu „Srcu, štjuđemo njegovu neizmjernu ljubav, čim se onda u „našem siromašnom srcu potiče ljubav prema njemu kao „Bogu i Spasitelju našemu.

„Za poticanje te spasnosne ljubavi može dobro služiti „Glasnik Presvetoga Srca Isusova“, koji već od „godine 1892. izlazi u Zagrebu u tiskarni Antuna Scholza „(Gajeva ulica br. 7.) svaki mjesec jedanput u malenoj „osmini na 16 do 20 stranica, a stoji jedan primjerak u „Zagrebu samo 48 šilira na godinu, a poštom kad se šalje „1—10 primjeraka po 80 šilira svaki, 10—50 primjeraka „po 70 šilira svaki, a od 50 primjeraka i više, stoji svaki

* „Pokret“ (vrlo često), „Novi List“ (br. 11. 1904), „Jedinstvo“ (18. XII. 1903, br. 7. 1904), „Narodna Obrana“ (mjes. prola. 1904). Narode, čuvaj se takovih listova ko guje otrovnice!

„60 šilira. Po tom se preporuča pretplatiti što veći broj primjeraka. Neka časno svećenstvo vjernike uputi na ovaj Glasnik „Presvetoga Srca Isusova“.

„U Zagrebu 9. ožujka 1905.

Juraj,
nadbiskup.“

Jesi li čuo, kršćanski narode, što veli nadbiskup zagrebački o Glasniku našem, kako ga odebrava i preporuča?

Radosna i zahvalna srca bilježimo njegovu visoku preporuku uz ostale preporuke hrvatskih biskupa i nadbiskupa, uz preporuku nadbiskupa Stadlera, Dvornika i pokojnoga Rajčevića, uz preporuku biskupa Mahnića, Markovića, Maurovića i pokojnoga Strossmayera*).

Hrvatski narode! Sada komu da vjeruješ: podrugivanju bezbožnih novinara — ili preporukama devetorice svojih biskupa i nadbiskupa?

Š pozdravom u Presvetom Srecu

Uredništvo.

*) Vidi Glasnik 1901, str. 129; 1904, str. 41.

Namjena molitava i dobrih djela za lipanj.

(Blagoslovena od sv. Oca pape Pija X.)

Mjesec Srca Isusova.

jednoga su Francuza optužili, da je izdajica svoje domovine, te potajno radi proti Francuskoj, a za Engleze. Sada će on na svaki način nastojati, e dokaže, kako svom dušom ljubi Francusku. Ali sve bježe uzalud. Ne će da mu vjeruju. Na to će okrivljeni Francuz stupiti pred svoje razjarene zemljake, on razgali prsa svoja, te usklikne: „Probodite mi srce, pa vidite, da li ono ljubi Francusku ili ne!“ Nastade silno povla-gljivanje: svi su bili uvjereni, da on nije izdajica, već vjeran sin svoje domovine Francuske.

Na sličan način i Božanski Spasitelj često puta uvjeravao ljude, da ih ljubi svim žarom svojega Presv. Srca. Ali grješni ljudi ne će da mu vjeruju. A što on napokon radi, da ih uvjeri o ljubavi svojoj? On dopusti, da mu probodu Srce. I ljudi ga probodoše. Pa što se u njem našlo?

Posljednja mu kapljica krvi kao dokaz, da ih Božansko Srce Isusovo ljubi, neizmjereno ljubi, budući da je za njih dalo sve, sve do zadnje kapljice krvi.

Nu hoće li ljudi barem sada vjerovati, da ih Isus ljubi? Ah, mnog; kao da toga li sada ne vjeruju. Vjeruješ li barem ti, da te Isus u istinu ljubi? — — —

Dragi čitatelju! Srce Isusovo nije drago nego zrcalo Isusove ljubavi prema nama i naše zahvalnosti prema njemu. Duboka rana Presv. Srca jednako nam zbori, koliko nas Isus ljubio i sveđilj ljubi, a ujedno nam pripovijeda, kako mu svijet vraća ovu ljubav — nezahvalnošću i sve novim uvredama. Zato i jest ova rana uvijek otvorena, uvijek krvava, nijedno vrijeme ne može, da je iscijeli.

Ali što mogu pravi štovatelji Srca Isusova učiniti? Što Presveto Srce od tebe išto? — Isus to sam reče: *„Onaj je, koji me ljubi, koji drži zapovijedi moje.“* Hoćeš li da budeš pravi štovatelj Srca Isusova, onda ga prije svega ne smiješ uvrijediti barem teškim grijesima. To je prvo. Jer kako može onaj kazati, da ljubi i štaje Presv. Srec, koji ga neprestano teškim grijesima regbi probada? Zato ni jedan psovač nije pravi štovatelj Srca Isusova. Jest, psovka, kletva i proklinjanje: previelike su te uvrede Presvetoga Srca Isusova. O slušaj kako ti Isus veli:

Srce moje koji štaju:
Niti kuno niti psuj!

Hoćeš li dakle, da budeš pravi štovatelj Srca Isusova, a ti sada za uvijek odluči: Srecu Isusovu za ljubav ne ću za pomć Božju nikada više psovati, kleti i proklinjati! To u ovom mjesecu lipnju, koji je na osobiti način posvećen Srecu Isusovu, neka bude tvoja pobožnost prema njemu. Ona je za cijelo njemu najmilija, a tebi najkorisnija.

A ti, koji i onako ne psuješ i ne proklinješ, što ćeš ti ovog mjeseca učiniti, da dokažeš Srecu Isusovu svoju ljubav? — Nastoj, što bolje možeš, da se u nas ovi grijesi iskorijene; najpaće u tvojoj kući. Baš u tu svrhu ustrojila se „Vojska Srca Isusova proti psovki, kletvi i proklinjanju“. Gledaj, da se ova „Vojska“ uvede i kod nas. Ne miruj, dok ti kuća ne bude „kuća Srca Isusova“, dok u tvojoj općini ne zamakne bogumrska psovka i kletva.

U Dubrovniku, u Spiljetu i u Makarskoj mnogi su se ugledni gregjani složili, da zajedničkim silama na put stana ovim grijesima. Što ne bi toga moglo učiniti svako selo,

Preaveto Sreca Isusovo.

svaka župa, svaki grad, kako to preporuča „Vojska Srca Isusova“¹⁾? O kada ćemo hrvatski štiti Srca Isusova ugledati u svakoj kući hrvatskoj u znak, da je taj „kuća Srca Isusova“, da se taj ne kune i ne psuje, da u njoj stanuju pravi štovatelji Srca Isusova²⁾? P.

¹⁾ „Vojska Srca Isusova protiv psovki, kletvi i proklinjanju.“ A. Scholz, Zagreb, Gajeva ulica 7. Cijena 90 f. s poštom 25 f.

²⁾ Prekrusno bi bilo, kad bi se kuće i izvana okitile ovredim štitom od kima. Kad bismo znali, da će ih mnogi naručiti, dali bismo takovih štitova napraviti. Javite se dakle Uredništva!

„Pozor! Nikola dolazi! . . .“⁴⁾

(Istinita crtica iz Evvota.)

Nema ti u bijelom Sarajevu čudo željezničara. S jednim se baš dobro poznam. Duša je to od čovjeka, pravi Hrvat s mekanim srcem. Ali on može i planuti i žestoko se razljutiti. Da, da, jest nešto, što on nikako trpjeti ne može, a to je — psovka! Za to znaju i dragovi mu, te se oni čuvaju, da ne bi pred njim izlasku koju gadnu. Uh, izružio bi ih pošteno! Netom se on približi kojemu draštvu, već jedan će drugomu: „Pozor! Nikola dolazi! Samo nemojte psovati, da ne bude galame!“

Mogao je dohri Nikola biti već davno promaknut za konduktera, jer je čestit i vjieran, pa za to i cijenjen od svojih poglavara. Ne kad su ga nudili ovom višom službom, on se odmah zahvalio.

„A ma za što Vi to ne čete?“ upita ga predstojnik; „ta to je lijepa služba biti kondukterom, a imat ćete od sada ne samo lakšu službu nego i bolju plaću. Dobit ćete kao kondukter mjesečno —“

„Hvala,“ prekine ga Nikola, „nijesam željan za novcima, a vidim, da će biti neprimliko, kad ja budem kondukterom!“

„Kakvih neprimlika?“ u čudu će predstojnik.

„Eto, kazat ću Vam, ako baš želite. Vidite, gospodine, ja ne mogu nikako čuti psovke, a kondukter mora i megju najveće prostake u IV. razredu. Tamo bi se moglo trešiti (dogoditi), da koji štogod opsuje, a ja bih mu možda priljepio koju!“

„Čudno,“ reče ljutito predstojaik; „a kakvu ćemo ti onda službu dati?“

„Ostavite me, molim, na dosadašnjem mjestu kao zapirača (bremzera), pa ću biti zadovoljan. Kod ove službe mogu biti sam, i nitko mi ne smeta!“

* * *

Ovomu dobromu čovjeku posadio sam nedavno knjigu „Vojska Srca Isusova.“ Eh, bila je to voda na njegov mlin! Na jedan je dušak knjižicu pročitao i svaku riječ zapamtio od početka do kraja. Odmah si kupi i sam jedan primjerak, a kad se gdje namjeri na kojega velikoga psovača, on mu tu knjižicu ponudi, te ga lijepo i prijazno zamoli, neka bi tu „Vojsku“ pročitao. „Jako će Vam koristiti; vidite, to je upravo za Vas!“ Pa kad i kad ima uspjeha, a! nerijetko dobije i grubih odgovora.

Tako se nedavno iza svršene službe vozi natrag iz Konjice u Sarajevo. On stupi u kupa III. razreda, a tamo već sjede jedan željezničar i jedan turčin. Željezničar bi po svom običaju opsovao sad mater sad oca, netom mu malenkost ne bude prava.

Naš ga Nikola najprije blago opomene: „Kako smijete Vi ono, što je čovjeku najdraže, rojennu majku, opsovati?“

Na to mu otpovrne onaj — valjda ga je bilo stid od turčina — „I ferštè nit krovatiš!“ (To je njemački, a znači: „Ja ne razumijem hrvatski.“)

„Zar tako? I materinskog se jezika stidite?! Znam ja, tko ste i otkle ste. Stid Vas bilo! A k tomu još p.u-jete!“

„A tko mi to može zabraniti!“

„Tko Vam to može zabraniti?“ plane Nikola. „No Bog može, pa Vam i strogo zabranjuje svaku psovku!“

Ali Nikola kô Nikola odmah se umiri, te uze svojemu grješniku pripovijedati iz one knjižice „Vojska Srca Isusova.“ On mu spomenu i društvo, što se pod ovim imenom eto sada širi po hrvatskim zemljama. — Bila to, ne duga propovijed, no vatrena i iz srca, te bi se mogla srca i hvatati. Ali Nikolina psovač doskora ostavi slobodan svoga opominjača. Jedva je čekao, da dogje koja stanica, te se brže pokupi u druga kola.

* * *

„A ma si ga gurnuo u rebra!“ zapoše turčin. „Baš Vam hvala! Da, znajte, ja nikad ne psujem, te mi je mrsko samo i štiti psovku! Eto nijesam ni znao, da ima i takovih katolika, kakav ste Vi! A šta ste spomenuli ono društvo: bih li mu i ja mogao pristupiti?“

„Oprostite,“ reče Nikola, „budać da ste Vi turske vjere, ne možete baš stupiti u „Vojsku Sreca Isusova“, ali mi je vrlo drago, da sam jednoga našao i od vašega zakona, koji ne psuje, i kojemu je psovka nesnosljiva kao i meni!“

„Vjeruj, rodo moj,“ na to će muhamedovac, „za turskog vaktā (doba) nijesi čuo takovih psovaka, kao što ih imamo sada svaki čas čuti! Tko je za turskog vaktā opsovao Boga, taj je dopao tamnice. Ebi, to ti ja još pamtim. A znaš, šta naši stari pripovijedaju, kako je bilo za staro tursko doba? Još gore, i kako ne bi! Biva, kad je tko opsovao Boga, doveli su ga na čaršiju (trg), pa onamo po telala (glasniku) sarvali sve ljude; onda bi rastalili olove i nevoljniku nalili silom u bogumrska usta, baš da je dušu pustio! To bi si, brate, i drugi ljudi upamtili, te se još više čevali psovke. — Pa i to je velika stvar: opsovati oca i mater!“

Ovako su ta dvojica raspravljala o psovki, dok ne stigoše u šehar Sarajevo.

„Nikad Vas ne ću zaboraviti!“ uvjeri na rastanku turčin Nikolu.

„Ne ću ni ja Vas!“ obeća Nikola turčinu.

Turčin krene kući si, a Nikola k meni, te mi sve po tanko ispriповјeđi, kako je opet neumorno vojevao za Presveto Sreće naproti psovki.

„Znam ja,“ dovrši Nikola, „da ću morati još i što šta trpjeti, jer je vragu mrsko, kad tko na put stane psovki, baš kako mu je drago, kad tko psuje! Ali ništa za to! Ja se ne bojim trpjeti za svog Isusa! Pa baš ću si i zabilježiti, što mi se bude dogodilo neugodno i teško!“

„Dā dā,“ odvrati mu ja još na rastanku, „i Bog će te sve zabilježiti u knjigu života, a Tebi jednom debela plata! Živio!“

Nikola ode, a ja se namah latih pera, da to napišem za Glasnik¹⁾.

(H)

¹⁾ Evala ma! Neka se i drugi ugledaju te nam takove krasne crtiце napišu za „Glasnik“ ili za „Kalendar Sreca Isusova i Marijina“ (Op. Uredn.)

Zahvalnice.

Zahvalnice treba da su potpisane potpunim imenom adresom, inače ih ne možemo nikako vratiti. Uredn.

Kako se moramo moliti Srecu Isusovu?

Kako se još moramo moliti Srecu Isusovu? Moramo moliti:

4. Bogu odano.

Ne boj se, dragi čitatelju! Sreću Isusovu uvijek će te uslišati, ili ovako ili onako, ili namah ili kasnije. Ali opet ne zaboravi, da je ono i neizmjereno mudrije od tebe. Ti često ne znaš, hoće li to, što želiš i moliš, doista biti njemu na čast i duši tvojoj na spas. Treba dakle, da njemu prepustiš na volju, kada i kak' će te uslišati. Evo, to će reći, moliti se Bogu odano. Hoćeš li primjera? Evo ih.

Jedan Dalmatinac iz Doša na Braču pripovijeda: Teško sam obolio. Izmijenilo se kod mene pet liječnika, ali liječnici i lijekovi nijesu mi ništa pomogli. Sami liječnici rekoše: „Za te lijeka više nema, van da bi te dragi Bog čudom ozdravio.“ Primim dakle sv. sakramente. Žaželio sam i sliku Sreća Isusova, i odmah smo je uzeli. Sreća je moja bila, što sam kod sebe imao Glasnik Sreća Isusova. U njem sam čitao mnoge lijepe zahvalnice. To me potaklo, da se i ja utečem Presv. Srecu svemogućega Liječnika, obećah devetnicu i jednu sv. misu, da me ozdravi, ako je njegova sveta volja. I evo, odmah je bolest krenula na bolje, te sam sada zdrav i veseo.

A župnik u Opuzenu (Dalm.) pripovijeda: Oboljela mi jedna rođakinja. Došao jedan pa i dragi liječnik, ali pomoći nikakove. Već 12 dana nije mogla primiti sama nikakove hrane, osim po komadić leđa. U četvrtak 7. siječnja 1904. nije više mogla ni riječi da proslavi, ni kapi vode da proguta. Pobjojo sam se, da ne će dočekati ni sutrašnjega dana, u koji je bila odredila primiti sv. popudbinu. Sada joj prišaptah, neka se zavjetuje Bož. Srecu Isusovu, da će učiniti njemu na čast devetnicu, a milost objelodaniti u Glasniku, povratiti li joj zdravlje. Ali sve uz taj uvjet, da to ne bi škodilo njezinoj duši. Ona kimne glavom, da hoće. U taj čas pokaza Presv. Sreću svoju moć i dobrotu: odmah joj se stao povraćati život, počela već po malo uzimati jelu. U jutro je već sama sjedjela na postelji i govorila dosta jakim glasom. U pratnji od

60 članica društva djevojaka za naknadnu sv. pričest dogje k :joj Bož. Spasitelj, ali ne zadnji put, kako je tu dan prije bila očekivala. Od tada se sve to bolje oporavljala, te danas radi svoje poslove kô i prije.

Jedan dnevničar iz *Fojnice u Bosni* zahvalna srca piše: Naglo mi obolje trogodišnji sinčić od ogađa i grčeva, te već bijaše na umoru. Pozovem liječnika, pozovem i svećenika, koji se je nad djetetom Bogu molio. Sa svojom obitelji pako obratih se vraćom molitvom Presv. Srecu Isusovu, da mi ozdravi Ignacija, a i u protivnom slučaju podvrgavajući se volji Božjoj. Igle, djetetu odmah poče bol iščezavati. Četvrti dan bijaše sasvim zdravo.

Evo jedne majke iz *Savobora* (Hrv.). U naručaju joj smiješi vam se jedno mило nevinašce. A majka pripovijeda ovo: Nesrećom pađe mi dijete iz kolijevke na pod sobe, i to tako jako, da je odmah pomodriło i počelo neobično preokretati očima i trzati se, kano da će sada ispustiti dušicu svoju. U velikome strahu utečem se Presv. Srecu ovako: „Presveto Srce, koje si uvijek svakome i svagdje bilo u pomoći, te koje možeš i hoćeš pomoći, molim te, povrati ovomu djetetu zdravlje, ako je to volja tvoja. Ja ću ti, kao neznan dio zahvale, dati prikazati jednu sv. misu na čast tvogoga dobroga Sreca i objelodaniti u tvomem Glasniku.“ Na to se dijete umiri i zaspi. Za kratko vrijeme probudi se moje čedo i počne se smijati. Meni od radosti i zahvalnosti prema Presv. Srecu poteku suze, i namah se zahvalim Presv. Srecu.

„Poslušajte, braćo, i mene mladoga *Susovca!* Prije novađenja, tkogod me je vidio, rekao je gotovo svaki, da ću biti uzet u vojnike. A meni je bilo žao. No nijesam želio, što bih morao ostaviti svoje roditelje, nego me je bilo strah, ako dogjem među ljude pokvarena srca, da se ne bi i moje još zore pokvarilo. A ja što ću? Utekoh se deveticom Srecu Bož. nam Spasitelja, da ako je volja njegova, budem oslobođen od vojništva. I gle, Srce me je Isusovo uslišalo! Hvala mu i slava na sve vijeke vijekova.“

Napokon treba da molimo Srecu Isusovu:

5. Postojano.

Kada te Srce Isusovo ne usliša namah, a ti ne prestani moliti, pak ćeš konačno biti uslišan i utješten.

Tako piše jedan *Hrvat*: Mili Glasniče, ovo ti nekoliko

riješi, kojima hoću da ispunim svoj zavjet. Jedan ljuti neprijatelj strašno je progonio mojega oca sa tri parnice. Bojeći se golemih sudbenih troškova, pao sam u toliku

Oltar Sreća Isusova u Vrbanji.

žalost, da nijesam mogao ni mirno spavati. Uvijek su mi bile nesretne parnice na pameti. Što ću, već se svaki dan

i u crkvi i doma molim Srcu Isusovu, a platim i jednu sv. misu njemu na čast. Parnice su dugo trajale, nu ja ne prestadoh moliti. A predobro Srcu Isusovo napokon me usliša. Protivnik naš, ne samo da je bio pobijegjen, nego je morao i sve troškove povratiti. Hvala Presv. Srcu!

I jedna udovica u Bosni imala je veliku parnicu. Nije imala djece, i tako, kada joj je umro muž, ostala je kao drvo osječešće. A protivnici htjeli da joj još i ugrabe ostavštinu muža. Izgubi li parnicu, morat će ostaviti kuću i kućište, te se potucati od nemila do nebraga. Parnica je trajala punih šest godina. „Za sve ovo dugo vrijeme, molila sam“, tako ona samo pripovijeda. „Presvetome Srcu Isusovu, ovoj zadnjoj pomoći udovica i sirota. Prije svake rasprave molila sam 9 dana po 9 oče naša, i svaki od ovih dana slušaj sv. misu, a tri čara posti pa ako je moguće, primi i sv. pričest. I evo, Bože, mi je zecce pomoglo, te sam konačno zadobila svoje pravo. Bit ću mu do smrti zahvalna.“

Iz Zagreba javlja jedan svećenik: Već pune tri duge godine tražih od Srca Isusova jednu veliku milost i ne bijah uslišan. Zadnje sam godine svaki dan molio krunicu Presv. Srca, i još se na obzjerju ne pokaza zvijezda spasa. Ipak ne klonem duhom, nego još pouzdanije utešom Presv. Srcu. Ja sam upravo ju čao na Presv. Srcu i onaj, koji reče: „Kucajte i otvorit će vam se“, nagradi moju ustrajnost, udijelivši mi napokon tako žugjenu milost.

Poslušajte još jednoga čca u Hrvata: Imao sam velikog neprijatelja. Nепrestano svojim prijateljima o tom radio, da me istisne iz i ga lijepoga položaja. I Bog je dopastio, da mu je to i do za rukom, a još mi je u drugim stvarima nanio goleme štete. Ja i moja supruga izmolismo jednu devetaicu Srcu Isusovu, ali nam nije bila uslišana. Onda ja i moja supruga i moja djeca molili smo dvije godine Srcu Isusovu, i sreća nam se opet povratila. No neprijatelj, videći to, nije mirovao, dok nas nije opet upropastio. Što ću, nego stanem se opet moliti Srcu Isusovu. Ovaj put stavio je dragi Bog ustrajnost na još veću kušnju. Molili smo punih pet godina, a tek u šestoj godini sreća je opet sinula pred naša vrata. Hvala Presv. Srcu Isusovu, koje nas je kušalo, ali i opet uslišalo. Zavjetovao sam se, ako budem uslišan, da ću to objelodaniti u Glasniku i da ću ga držati, dok budem živ.

Martinšćica na otoku Cresu (Istra).

 od ovih strana čitatelji Glasnika Presv. Sreca rijetko čuju glase, a ipak i u našoj maloj župi imade Glasnik lijepi broj čitalaca, a Božansko Sreće Isusovo oduševljenih štovatelja. Kako toplu i žarku ljubav pokazuje pučanstvo ove župe spram Presvetog Sreca, pokazalo je to u više prilika, ali na osobit način svečanošću, koju smo imali na I. nedelju ove korizme, kada smo obavili posvetu kipa Sreca Isusova.

Već sama činjenica, što je siromašni ovaj puk nabavio si kip Presv. Sreca, jasan je dokaz njegove velike odatnosti i ljubavi spram Presvetog Isusova Sreca. — Poznata je stvar, da ovdajšnji narod, otkad mu je nemila šloksera poharala vinograde i uništila lozu, živi veoma siromašno, da, upravo nevoljno, jer ovdje nemamo plodovitih polja i ravnica kako po drugim krajevima hrvatske nam domovine, već većinom tvrdi krš, gdje je mogla ipak krasno se razvijati i roditi vinova loza. Ta je i bila do nedavno najveća privreda ovoga puka. — Kada mu se loza iznevjerila, puku ovomu valjalo je ili teško kaburiti ili ostaviti dragi svoj zavičaj, pa se dati u daleke krajeve, na težak i nesiguran posao, da prehrani sebe i svoje kod kuće. I tako je do malo upravo svijet muškog pučanstva našega našao se u dalekoj Americi, gdje ipak ne zabravlja na milu, ako i siromašnu domovinu svoju. — Milina je upravo čitati listove ovih ljudi, što ih pišu iz dalekih krajeva svijeta kod kuće: u njima odsijeva ona topla i žarka ljubav milokrvnog našeg naroda za svoju vjeru, mili svoj zavičaj i za domaće svoje.

Imademo malenu i siromašnu crkvu. U njoj je, istina, bila već slika Presv. Sreca, pred kojom su vjernici izlivali pobožna čuvstva sreca svoga i duševne svoje potrebe — ali nije im to bilo dosta, već su nekoji zamislili, da valja, te si pribavimo kip Božanskog Sreca, čija će nas prilika još bolje potaknuti na razmišljanje o njegovoj ljubavi spram nas, i tako u nama užgati još veću ljubav spram njegovoga Sreca. Ali otkuda novaca, kada smo siromasi? I tu se je najbolje pokazala požrtvovna ljubav naših ljudi. Valjalo je samo našim „Amerikancima“ to dojaviti, a oni ti u tili čas sabraše od svojega siromaštva i teških truda toliko, da se je moglo nabaviti kip. A čitati pismo, kojim

su popratili tu svoju žrtvu na oltar Presv. Sreca! Tu ti je na dlanu njihovo meko i toplo srce, puno ljubavi za svoju vjeru, dom i rod svoj.

Posveta kipa uspjela je lijepo, da ljepše nije mogla. Sam kip Presv. Sreca zadovoljava svakoga, jer ne možeš ga gledati, a da pred njim ne poklekneš, i da se odmah ne zahvališ za ljubav onoga, čije Srce predstavlja, a da odmah i ti ne obećaš vruću i trajnu ljubav.

Tkogod je taj dan samo mogo hoditi, došlo je na svečanost. Puk sav bio raznježen i opojen izvanrednim nekim nutrnjim zadovoljstvom i veseljem. — Iza posvete kipa, bila je svečana procesija sa kipom, što su ga nosila četiri mladića, dok članice društva djevojaka za pomirovnu sv. pričest, obučene sve u bjelinu, stupale dvije i dvije tik pred kipom, a pred njima je nosio zastavu njihova društva opet jedan mladić. To je bio, može se reći, najljepši uret svečanosti, jer se je svakoga najugodnije dojmilo, gdje ovajjet muškog i ženskog našeg svijeta na vidljiv način pokazuje toliku ljubav i štovanje spram Božanskog Sreca. A da pobožnost ta nije bila samo izvanjska, dosta ti je bilo pogledati na njihova lica, na kojima je počivalo neko ugodno veselje pomiješano sa kršćanskom skromnošću i pobožnošću. Poslije sv. mise narod se je pun svetog veselja i zadovoljstva vraćao svojim kućama, dajući si oduška u megjusobnom razgovoru o lijepoj toj svečanosti.

Božansko Srce Isusovo, daj da te ljubimo sve to više!

D. H.

Svega po malo

— Oltar Sreca Isusova u Vrbanji. (Slavonska Posavina. Uz našu sliku). U Vrbanji osnovala se g. 1894. bratovština Sreca Isusova, koja se je g. 1899. spojila sa rimskom prebratovštinom. G. 1903. podignut je krasan oltar Sreca Isusovu, što ga prikazuje naša slika. Pred njim diži se mjesecna pobožnost bratovštine, koja sada broji 462 člana.

— Najveća crkva Sreca Isusova na svijetu nalazi se u Parizu, na Gori Mučeničkoj. (Vidi našu sliku.) Duga je 80, a široka 60 metara. Gradija se je počela g. 1873, u ime narodnoga zavjeta, pa je danas, osim jednoga zvonika i unutarnjega ureta, posve dovršena ima u crkvi 27 kapelica, što nad zemljom, a što pod zemljom u »kripti«. Do sada se potrošilo više od 37 milijuna franaka (naših 34 milijuna kruna), sve od dragovoljnih prinosa bogataša i siromaka. Na svakoga katoličkoga Francuza popriješno dolazi oko jedne kruno. Trebat će još

5—4 milijuna. Svaki dan stika novi darovi. A mi? — Sjetimo se i mi svojega narodnoga svetišta Srca Isusova u bijelom Zagrebu! (Darovi se šalju na adresu: »Veleč. starješinstvo isusovačkoga samostana, Zagreb, Palmotićeva ulica 33.«)

— **Kat proti psovki!** — Lijepi primjer, što ga je dao uljudni Dubrovnik, brzo je za sobom pritegnuo i Špijet i Makarsku. I njihovo je čestito građanstvo izdalo proglase, pozivajući na sveti rat proti psovki, koja nas sramoti pred Bogom i izobraženim svijetom. Proglas grada Špijeta potpisan je od gradskoga načelnika i 112 građana. Tu se među ostalim veli: »Ovaj strašni bič (psovka) slobodno i bez obzira širi se među nama, tako da nam Bog šalje često svakojaka pokaranja, bolest, glad, siromaštvo i druge nevolje duševne i tjelesne, jer povjest svih

Crkva Srca Isusova u Pariza.

vjekova i iskustvo uči nas, da grijesi sine nesretno narode.« I sami »pogani strašno bi kaznili sve one, koji bi njihove lažne bogove psovali.« Negju središnjima, kojima da se na put stane bogumrskoj psovki, odražuje se: »Ukoriti zgodno ili opomeniti ljubežno brata svoga na svijetlje za tri puta, ako ne bi se svidio, rabiti one stroge mjere, koje zakon državni daje.« — Sličan je i proglas grada Makarske, potpisan od 112 građana. Tu se sa žalošću ističe, kako već i »maloljubna djeca« znadu psovati, te su »potpisani građani teško zabrinuti za moralni i vjerski odgoj ovoga pučanstva.« Negju odlukama nalaze se i ove: »Svojim potpisom obećajemo, . . . da ne ćemo u svojoj službi držati bogumrsko psovaće; da ćemo pri primanju službe prije svega zahtijevati, da ne smije Boga huliti.« — Dao Bog, ugledali se u krasni

primjer Dubrovnika, Spjela i Makarske i svi ostali gradovi, varoši i sela, te se svi uhvatili u ovo sveto kolo, da se što prije učini kraj nesretnomu pevanju, koje tako ljuto vrijeđa Presv. Srca Isusova! (Sr. »Dan« hr. 11.)

— **Biskop senjski i modruški, presvij. g. Antun Maurović** izdao je posebnu naredbu o »Vojski Srca Isusova proti kletvi i proklinjanju«. U njoj veli: »Vruće želimo, da gg. dušobrižnici u svojim šupama uvedu »Vojsku Srca Isusova«, da se tako u naredu, navlastito u svakoj pojedinoj obitelji, iskorijeni prvok kletva i proklinjanje. Neka uz pomoć Božju biskupija Senjska i Modruška postane dom Srca Isusova.« U istoj naredbi imenuje presvij. g. biskup za tu »Vojsku« dijecezanskoga povjerenika i dva odhonička. Župni povjerenici svake će godine u mjesecu lipnju izvodjavati dijecezanskoga povjerenika, koliko je osoba stupilo u »Vojsku Srca Isusova«, i koliko se je kuća pretvorilo u »kuće Srca Isusova«. (K. L. br. 12.)

— **Kutjevo** (Slav.) Dne 26. veljače svečano se blagosloвила krasna zastava Srca Isusova i Marijina. Stajala je 500 kruna. Sva je od avila, u hrzatkim bojama, a slike prikazuju čitava poprija

— **Vojni K-lž** (Hrv.) Dne 5. ožujka uz lijepu svečanost blagoslovio se krasni kip Srca Isusova za župnu crkvu.

— **Granešina** (Hrv.) Prigodom sv. poslanstva vried, oci misionari dne 16. ožujka blagosloviše kip Srca Isusova i osnovale bratovštinu Presv. Srca. (K. L. br. 12.)

— **Sv. Antun pomaže.** Gosse. Velika nesreća zadesi kuću moga oca. Otac našim posumnja, da mu se je majka iznerjerila. I tako nastade u kući veliki nered i svagja, i veđ je došlo do tuđojvine. I ja u toj velikoj nevoji, što je našla moje roditelje pod stare dane, utekoh se sv. Antunu Padovanskom u velikom čudotvorcu; plašim jednu mislu, da se čita na poštenje sv. Ante, da postavi mir među moje roditelje. I ja se ne prevarih. Za nekoliko dana moj se otac uvjeri, da se mama nije njemu sramotno iznerjerila. Bvala i slava Boga dragomu, koji nas selišava po razgovoru sv. Ante. Sveti Ante, molj za nas!

— **Na mnoga znatiteljna pitanja o »Kalendaru Srca Isusova i Marijina«, evo u kratko odgovora: Hoće li biti lijepa omlota slika? — Lijepa i prelijepa, sva u živim bojama. — Hoće li biti i dragih slika u Kalendaru? — Bit će preko 40 izvornih risarija, pa i mnogo drugih slika. — Hoće li biti i pjesama? — Hoće! — I lijepih pripovijesti? — Hoće! — I potulica? — Hoće! — I »Svega po malo«! — Hoće! — Od kojih će svetilja Srca Isusova i Bl. Gospe »Kalendar« iznijeti slike i porješt? — Opširno o katedralci Srca Isusova u Sarajevu i o prošteništu Majke Božje Jeruzalemske na Trskom vrhu u Kraini; a kratko, u svaki mjesec, ob ovima: 1. Majka Božja Bistrička, 2. Mali Lard kod Kezarca u Bosni, 3. Gospa od Poisana, 4. Crkva Srca Isusova u Neviggianama, 5. Majka Božja Trsatka, 6. Crkva Srca Is sora na Štrijevu, 7. Gospa od Karavagja u Tjesnom, 8. Tokijska Gospa kraj Petrovaradina, 9. Aljmaška Gospa, 10. Majka Božja Gorška, 11. Gospa od Kaštele u Zadru, 12. Gospa od Škrpieta. —**

Hrvatska omladina pod zastavom Srca Isusovz.

Kad se kolju pilići . . .

Zobar dan kolega! — pozdravi veleučeni gospodin prijatelja. Obadva su profesori na jednoj hrvatskoj gimnaziji

— Bog ti dobro dao! Pa šta ima nova?

— Ništa nego dosadni ispiti pred vratima.

— A hoće li puno propasti od tvojih učenika?

— Sva je prilika! Premda se gdjekoji otimlju kao pilići, kada ih moja kuharica hoće da ulovi za ražanj. Ja sam to baš neki dan s mojega prozora gledao. Kada su oćutjeli pilići, da im kuharica o glavi radi, da ne će biti kukuruza, već oštrog noža, tada da si ih vidio! Stade ih pijukanje a i prodirljiva krika, kô da im je već nož u grlu; mašu zdvojno krilima, trče po dvorištu kao muhe bez glave, skrivaju se za koji panj ili u koje prazno bure . . . Kuharica ne budi lijen, za njim leta, leta, puše ko bez duše, znoji se debelim kô grah kapljicama . . . Čekajte samo, ne ćete mi uteći! . . . Komu je sugjeno, sugjeno mu je! Morao sam se baš od srca nazmijati! . . . Sjetio sam se tada nekih svojih učenika . . . Dobra su to djeca, marljiva su, ali šta ćeš, kada ih je priroda kao mađuha odbarila. Pamet im je nešto slaba . . . Drugi bi imali dobru glavicu, ali kad su bili u nižim razredima, kô lakoumana djeca, zanemarili su nauku. Sada im je žao, ali je sada teško nadoknaditi . . . Tu nema druge: bit će strašan pokolj tih pilića! . . . Nu oni se ne daj i ne daj . . . Udri, uči, bubaj, razbijaj si glava, uz to pe malo plači i pomagaj . . . E, kad im je dogorjelo do nokata! . . . A drugi opet rad bi ulovili odliku, pa im se nekako ne da . . . Hramlju tko u ovom, tko u onom predmetu, a ponajviše u matematič. I ovi pritisli učiti dan i noć, da su im već lice upala i bljeda, a nesan im se vidi na očima . . . Nego čuj, kolega, pa se čudi, čemu su se još domislili moji učenici, da umole neumoljivu sudbinu!

— Pa čemu?

— Oni čine nekakve devetnice Srcu Isusovu, ha, ha, haj!

— E, prijatelju, tomu se nemoj smijati, to nije baš najloše! To je već mnogima pomoglo, kako možeš čitati u „Glasniku Srca Isusova“.

— Šta, zar i ti čitaš „Glasnik Srca Isusova“?

— Otkada me Srce Isusovo ozdravilo od moje zudnje teške bolesti, držim i čitam ovaj mali, ali lijepi listić.

— Pa ti, onako učen čovjek, vjeruješ u kojekakve devetnice i zahvalnice? Zar nijesi čitao, što piše „Pokret“?

— Štiti mi o bezbožnom „Pokretu“. Baš sam ja njemu na inat pretplatio na „Glasnik“. — Razumije se, da ja kao kršćanin ne moram baš vjerovati svaki slučaj, što ga „Glasnik“ pripovijeda, ali da Sree Isusovo često pomaže, o tom sam ja kao kršćanin posve uvjeren. Bogu hvala! i ja sam to već više puta iskusio!

— Oprosti, kolega, ali ja nijesam mislio, da si ti tako praznovjieran!

— Šta?? — ja praznovjieran? Zar je to praznovjerie, kada ja vjerujem svetomu evanđelju? Onda ne bih ni bio kršćanin! A ne piše li u evanđelju, kako je Isus svečano obećao, da će Bog uslišati svaku molitvu, osobito ako ga zamolimo u ime Isusovo? To ti zoveš praznovjeriejem?

— Vidi ga, vidi, bit će još prodike!

— Pa šta mi ti priljepljuješ, da sam praznovjieran?

— Umiri se, prijatelju! — Nego reci i sam, kako je to samo moguće, da slabi učenik progje ili da se dokopa odlike, ako izmoli koju devetaicu? Ili učenik zna, što se pita, ili ne zna. Tu ne pomaže ništa!

— Pravo veliš, kolega, ili učenik zna ili ne zna. Ali šta, ako se gjak kod ispita uplaš i pomuti? Ne će se onda sjetiti niti onomu, što je posve dobro naučio; ne će znati zamucati ama niti cigle dvije pametne riječi od straha i uzrujanosti. Ko iko se to puta već dogodilo! Jedan ti inače daroviti i dobri učenik nije znao kod mature ni o Napoleonu što god reći. Propao je jadani! . . . Nu ne može li zar Bog dati, da kod ispita bude učenik posve miran i sabran, pa će ti onda ljepše odgovarati nego ikada preko godine, da mu se svaki čudi? — Nadalje, svaki učenik nešto znade, a nešto ne znade; nešto zna bolje, a nešto slabije. . . . A Bog zar ne može učiniti, da on prije ispita baš ono bolje nauči, što će se upitati, ili da ga profesor upita baš ono, što on bolje znade? Ljudi to zovu slučajem: ali kod Boga slučajja nema. — A još nešto, ne zamjeri! Ne može li Bog malo umekćati tvoje sree, da ti ne zakolješ toliko piladi, nego da kod valjanih i pobožnih učenika malko gledaš kroz prste? Ta, srea su ljudska u Božjim rukama.

— Šta to veliš? nijesam ni ja okrutna srea. I mene je čao učenika kad propanu, pa i njihovih roditelja. A što

se tvoje lijepe prošike tiče, nijesam ni ja poganin ili bezvjerac, kô što ti misliš. Ali ja ipak ne držim, da Bog svaki čas čini čudesa.

— Kakovih čudesa? Tu ne treba nikakova čuda! Kada učenik pristupa k ispitu mirne duše i lijepo sabran, to ti još nije čudo. Ili kadâ 'ti upitaš baš ovo, a ne ono, to ti opet nije čudo. To ti je posve naravna pomoć Božja, a bez Božje pomoći čovjek i onako ne može ništa.

— Ali, prijatelju, ti si ipak profesor, pa za cijelo želiš, da ti učenici marljivo uče, pa zar ne vidiš, da se takovim naukama učenici potiču na lijenost? „Ne trebaš se učiti, samo izmoli devetnicu Sreu Isusovu, pa ćeš proći!“

— Počekaj malo, prijatelju! Ta, tko tako i govori?

— E. tko drugi nego tvoj „Glasnik Srea Isusova!“

— Varaš se, prijatelju! Vidim, da ga samo poznâ iz lažnoga „Pokreta“. Baš sam prije malo vremena u samom „Glasniku“ čitao, gdje veli: „Istina, Bog ne pomaže lijenčini, ali on pomaže nevojnomu, mukotrpnomu gjaku, koji je izvršio svoju dužnost, te se pouzdano Boga obraća za pomoć“. Tako je! Svaki kršćanin dobro znade, da Bog ne pomaže one, koji se u njega preuzetno ufaju: znade, da čovjek mora učiniti svoje, ako hoće da zavrijedi pomoć Božju. Nu da Bog ne bi pomogao one, koji su zavjesno izvršili svoju dužnost, pa ga pouzdano mole za pomoć, to se ne da ni pomisliti. Zar će ga čovjek utjerati u laž, kada je on toliko puta obećao: „Molite, i dat će vam se“? — Moguće, da komu nije na spas duše, ako ima uspjeh u naukama. Ta, toliko ih izgubi vjeru i dušu, koji bi u skromnijem staležu ostali dobri kršćani.

— Ti možda na mene šibaš?

— Ne dao Bog! Našam se, da si i ti dobar kršćanin. Nego čuj me dalje! Kada Bog unaprijed vidi, da komu nije korisno, da progje sa željenim uspjehom, dobro. Bog će mu molitvu na drugi način nagraditi. Pusti ih, neka samo mole: molitva ne škodi nikomu, a uvijek je korisna i spasonosna! Nu komu je na spas duše, tomu će Bog i pomoći kod ispita; hoće, hoće, ako ga za to molj, nčiziviti na priliku devetnicu Sreu Isusovu.

*) „Glasnik“ 1903, str. 118. — Sr. 1902, str. 112 i 1904, str. 118, i sl., gdje se svagdje ističe, da se oni gjaci marljivo učili. (Op. Uredn.)

— Dosta, dosta! ne govori mi dalje o tom! Vidim već, da ti marljivo ideš na propovijed!

— A se bi ni tebi škodilo, kada bi išao; jer si, kako vidim, zaboravio, što svako kršćansko dijete znađe, pa onda „Pokreta“ više vjeruješ nego li evanđelju.

— Pusti me na miru! S Bogom! Idem, vrijeme je —

— Ideš pilica klati? Bog pomogao sve tvoje učenike, koji su se molili Srcu Isusovu! S Bogom!

Gjačke zahvalnice.

— Košljun (Dalm.) Bijah u petom razredu gimnazije. Matematika mi je bila poput tvrde kosti. Dva mjeseca imadijah slabu ocjenu Tuhan ne znadijah, što da učinim. Nekoga dana dođe mi „Glasnik“ u ruke, uzeš ga, da ga pročitam, jer sam često puta u njem našao velike utjehe. Oh, kako se obradovah, kad opazih toliko zahvalnica nevoljnih kô ja učenika! Odlučih učiniti devetnicu na čast Srcu Isusovu, Majci Mariji i sv. Anji. I doista, njihovom pomoću usmekšala se ona tvrda kost, dok ju sretno ne pregrizoh! Prošao sam iz matematike! Hvala mojim nebeskim pomoćnicima!

— Pazin (Dstra). Bijah na propasti iz fizike. Uz veliku marljivost opetovah čitavu fiziku. Na na ispitu se smetoh, te dobih slabu ocjenu. Šta će sada, već se devetnicom utekoh Srcu Isusovu. Još ne bijahu minula tri dana, te sam opet bio ispitani i sretno progjah.

— Štridovo (Megjmurje). Za čitavog osmoga razreda bio sam bolestan. S toga sam jako zasno u naukama, te sam bio uvjeren, da ne mogu proći kod ispita zrelosti. To gore po me, što sam već u godinama poodmakao. Tada se sjetih Srca Isusova, utekoh se njemu s velikim poerdanjem, i progjah, da i e možeh bojje.

— Zagreb. Sa strahom očekivah dan, kad će morati stupiti k ispitu zrelosti (na kr. učiteljskoj školi). Jednoga dana čitam u Glasniku Srca Isusova javne zahvale. Namah mi sinu sretna misao, da se i ja utečem zaštititi Prev. Srca. Odmah počeh moliti devetnicu i obećah javnu zahvalu — i ne prevarih se: sretno sam prošao!

— Zagreb. Premda sam bio dosta dobar gjak u gimnaziji, izak se strahao bojah ispita zrelosti, jer sam se više puta znao posre s muštri, kad bi me profesor pitao. rtao sam, da bi mi se to vrlo lako moglo dogoditi i na maturi. Nu ja sam lunoio devetnicu na čast Srcu Isusovu, a hvala mu i slava, kod ispita bio sam taku neobično sahran, da sam te mogno pripisati jedino pomoći Božjoj.

— Dubrovnik (Dalm.) Priobitavao se ispit zrelosti. Groza me hvatala, jer sam bio slab u mnogo predmeta. Kad god sam upravo i očajavao. Ali najposlije odvažih se, prepoređih se Prev. Srcu Isusovu i Marijini. te sam na ispitu sretno uspio.

— Sarajvo. Bio sam prilično slab gjak, te sam se kod mature bojah popravka. Za to sam se utekao Srcu Isusovu devetnicama, te sam prošao neočekivanim uspjehom.

GLASNIK PRESV. SRCA ISUSOVA.

Broj 7. Srpanj 1905 God. XIV

Izlazi mjesečno. Cijena 48 fl. — S poštom 1—16 listića po 80 fl.,
19—50 po 70 fl., 50 i više po 60 fl. Za inozemstvo 1 K 20 fl.

Namjena molitava i dobrih djela za srpanj.

(Blagoslovena od sv. Oca pape Pija X.)

Duhovne vježbe.

Vojvoda Mantovanski u Italiji jednoga je dana sv. Karla Bornejskoga s ponosom pokazivao svoja krasna i bogata knjižnica. Čitave dvorane nabrane dragocjenica i ljepo uvezanim knjigama. Svetac je sve to tiho i zamišljeno gledao. Na rastanku ređi će on vojvodi: „Prejagni gospođine, imam vam i ja jednu knjižnicu. Ogromna je, nu sva stegnuta u jednu maljušnu knjižnicu. Iz nje može čovjek više toga naučiti nego iz svih ostalih knjiga skupa.“ U čudu će vojvoda upitati Sveca, koja je to knjiga? A Svetac mu smiješeći se odvrati: „To je knjižica o duhovnim vježbama!“

Za istu je knjižnicu tvrdio sv. Franjo Saleški, da je ona više duša obratila, nego što u njoj ima slova.

Tu je zlatnu knjižnicu osobitim nadahnućem Božjim prije kakovih 350 godina napisao sv. Ignacije Lojoiški, utemeljitelj Družbe Isusove. Pape su je često pitali u velike pohvalile i vjernicima preporučile.

Nu nije to takova knjižica, te bi samo trebalo sjesti, pa je slavno čitati. Ne, to ti je naputak, kako i kojim ćeš redom razmatrati istine vječne. „Duhovne vježbe“ ne valja čitati, nego činiti!

Da se to olakša, obično se više vjernika sastaje u jednoj kući ili crkvi, te im jedan svećenik „drži“ duhovne vježbe, to jest, on im više dana, svaki dan po više puta, po naputku one knjižice razlaže razmatranja. Oni ga slušaju i sami dalje razmišljaju.

Pa jesu li takove „duhovne vježbe“ samo za svećenike i redovnike? O ne! Drže ih i pobožni svjetovnjaci, kao učitelji i učiteljice, učenici i učenice, paše i žasnici, činovnici, zanatlije, radnici, pa i sami seljaci. (Vidi niže na strani 107, krasan primjer iz Dalmacije.)

Nu obično se za narod drže „duhovne vježbe“ kao tako zvane „sv. mislje“ ili „sv. poslanstva“. Na poziv župnika ili po naredbi biskupa dolaze dva ili tri revna svećenika, „misionara“, u župu, te kroz 8—14 dana drže svaki dan po više propovijedi po naputku one bogoduhe knjižice.

„Ta, zar smo mi pogani, da k nama trebaju doći „misionari?“ — Tako se kadikad čuje gdje govore.

Ne, nijeste pogani, pa ove »sv. mislje« doista i nijesu za pogane, nego upravo za kršćane.

Jest, vi ste kršćani. Ali jeste li u svakom pogledu i dobri kršćani, koji žive, kako Bog zapovijeda? Nije li u gđjekojim krajevima i naše mile domovine čudoregije baš duboko palo? . . . Pa ima li tomu lijeka?

Ima, ta Bog „je narode okrugla zemaljskoga učinio isljediv“ (Mudr. 1, 14). A koji je najuspješniji lijek? — To su ti »sv. mislje« ili „sv. poslanstva“!

Evo, došli su misionari, zvana svečano zvone, narod makar iz znatiželjnosti grno u crkvu. I malo po malo, slušajući revne misionare, umekša mu se srce, milost ga Božja silno gane. Vjernici se stide svojih grijeha, skruše se i poprave. Tu primaju sv. sakramente i oni, koji su im se već duge godine uklanjali kao vrag tamjanu; drugi velikom isповijegju poprave nevaljane ispovijedi; možda od mnogih godina; otet se vrati, šteta se nadoknadi, neprijatelji se izmire, sablaznima učini se kraj, pijanice se okane pića, djevojke se odreknu prekomjerne gixde i nedopuštenih poznanstva, memci i ljudi se odluče na bolji život, bogumrako psovke i proklinjanja umaknu, u svačijem se srcu probadi uspav-

kana vjera i pobožnost. Čitavo se lice župe u malo dana
kanoti preobrazi, na radost i utjehu duhovnoga pastira i
samoga Presv. Srca Isusova.

Nu da sv. misije poprave čitav jedan narod ili
kraj, trebale bi ih držati u svakoj župi, i to ne samo jedan
put, nego najmanje svake sedme godine. Kamo sreće, kada
bi za to opstojala posebna zaklada! Korisnija zadužbina
ne bi se mogla ni pomisliti!

Pa i tamo, gdje narod nije iskvaren, svite su misije
uvijek od prevelike koristi, a od vremena do vremena
upravo potrebite. Jer u svakoj pšenici ima kukolja, pa i
najbolji kršćani trebaju kad i kad veće pobude, da se uz-
drže u revnosti i krjeposti, da napreduju u pobožnosti i lju-
bavi Božjoj.

Molite se dakle Srcu Isusovu, da potakne srce onih,
koji su za to odrečjeni, da vam pribave priliku duhovnih
vježba ili sv. misija. A kad vam se pruži prilika, slušajte
se njom revno i duševno!

Duhovne vježbe za puk.

Nedan verni dalmatinski župnik piše nam ovo: Nema moćnijeg
sredstva, da se lko posveti, no što su duhovne vježbe. To
sam i ja lakusio u svojoj župi. Videći naime, gdje mi sveće-
nici duhovne vježbe činimo na drugi način, nego li pok za
svetih misija, pomislih, da bi moralo i poku biti veća korist,
kada bi ih ovako učinio, kao što mi svećenici. Nego kako ću
to urediti? Ja proglaših puku, da ću im četiri puta držati duhovne
vježbe, kako bi se svi u obitelji mogli izmijeniti, i svaki naći prigode,
da ih učini. Svaki ću put držati duhovne vježbe za tri dana, i to svaki
put samo za jedan stasek. Od 10.—12. kolovoza za majke, od 17.—19.
kolovoza za kćeri, od 26.—27. listopada za oce i od 27.—29. prosinca
za sinove. I nijesam se prevario u nadi. Narod se je radošno odazvao
pozivu i revno činio duhovne vježbe. Evo reda kojega sam se držao:
U 6 sati u jutro sv. misa i 1. razmatranje («Štogod, Duhovna razma-
tranja»). Od 9—10 sati 2. razmatranje. U 11 sati zlatna kronica i du-
hovno čtivo («Duhovni dnevnik», o pobožnosti, usprjivosti itd.) U
1. 5 po podne sv. kronica i duhovno čitanje (Prigovori i odgovori).
Od 3—4 i od 5—6 sati 3. i 4. razmatranje. Držao sam i po koju kate-
kesu o grijesima ječke, o smutnji, o duhovnosti roditelja itd. Citali
smo i iz knjige: «Nasljeduj Krista». U velike sam im preporučio, da za
duhovnih vježba, koliko je moguće, po vas dan čite, da drže parov
sahranu i da razmišljaju o svom dosadašnjem življenju. Na svaku vježbu
dao sam tri puta kucnuti u dva zvana, da se svi sakupe, a radi boljšeg
reda naložio sam, da svaki stoji na istom mjestu, što ga je prvi put

uhvatio bio istom treći dan pripustio sam ih ispovijedi, da prije čuju razmatranja. Četvrti dan držao sam im raznim jutrom jedno razmatranje, a za svote misa bila je opća sv. pričest. Poslije sv. mise bio je zaključni govor, blagoslov s Presvetim i »Tebe Boga hvalimo«. — Bilo je na prolasku u mojoj Zupi putnika, kojima su se te duhovne vježbe vrlo svigjale, te su me pitali: »A hoće li, gospodine, i kod nas biti ovako?« Ja im odgovorih: »Kucajte, i otvorit će vam se! Molite svojega g. župnika, pa će vam i on držati duhovne vježbe!« (J. S.)

Zahvalnice.

 Zahvalnice treba da su potpisane potpunim imenom i adresom: inače ih ne možemo nikako uzeti. (Urednik.)

Kako dugo ću se moliti?

Sreće Isusovo veoma je dobro. Kido bi nam svaku molbu namah uslišalo. No Sreće je Isusovo i premudro, pa znade, kako nam je molitva korisna za spas duše. To je jedan izmegju ostalih razloga, zašto eno kadikud oteže s pomoću. Ono želi, da više i dalje molimo i kucamo i tražimo, te se tako dostanemo još obilnijih milosti. Ako te dakle snagje koja nevolja, a ti se namah pomoli Sreću Isusovu, i ako te namah ne usliša, a ti se opet i opet njemu moli. Sam se je Božanski Sostitelj na maslinskoj gori tri puta istom molitvom molio Ocu nebeskomu. Tako se i ti možeš moliti tri puta, učinivši na priliku trodnevnicu na čast Sreću Isusovu. Apostoli devet su se dana molili, dok im je Isus poslao obećanoga Duha Svetoga. To je bila prva devet dnevna pobožnost ili „devetnica“. Od samih dakle Apostola naučili su kršćani činiti devetnice. Kadikud će te Sreće Isusovo uslišati već prije svršene devetnice. Na šta, ne pokaže li se željena pomoć ni iza svršene devetnice? Onda ti učini i drugu i treću, pa makar još koju devetnicu. Mnoge se milosti zadobiju istom iza duge, ustrajne molitve. Gdje koji xunda činiti i veliku devetnicu, primajući sv. sakramente svakoga prvoga petka slijedom za devet mjeseci. To je duga, nu prekorisna pobožnost.

Evo ti sada redom primjera za sve ovo, što ti je Glasnik sada rekao.

Kratka uspješna molitva.

Jedan oražnički postajorogja u Bozni pripovijeda: Služim već više godina kao oražnik, a nijesam mogao

postići nikakova promaknuća. Napokon se odlučim položiti jedan ispit. Učilo sam, što sam mogao, a u ostalom se usdao

Oltar Sreća Isusova u uršulinskom samostanu u Varaždinu.

u pomoć Presv. Sreća. Izmolih njemu na čast nekoliko očenaša, i gle, među jedanaest nas, koji smo polagali ispit, ja najbolje progjah.

Evo jedne majke iz *Gjurgjevca* (Hrv.). Vesela pokazuje nam svojega zdravoga sinčića, te pripovijeda: Naš mali Vitomir bješe vrlo opasno obolio. Liječnik izjavi, da mu nema više pomoći, i nije ga htio više ni gledati. Svi stajamo oko njegove postelje molćći i plačući. U to se ja sjetih, da imademo još jednoga Liječnika na nebu. Odem u drugu sobu, bacim se na koljena, vruće se pomolim i zagovorim ga Srcu Isusovu. I gle! ono mi se smilova, a mali Vitomir za par dana posve ozdravi.

A jedan čovjek iz *Pirakovca* (Hrv.) piše: Mili moj Glasniče, daj i meni malo prostora, da se mogu zahvaliti Presv. Srcu Isusovu! Moj mali sinko Franjo vrlo je teško obolio. Previjao se grčevito, te smo mislili, da će dušu ispustiti. Držeći ga u naručaju, preporučim ga vrućom molitvicom Srcu Isusovu. Na to mi je mali na rukama jecajući zaspao, a skoro i ozdravio.

Baš je veselo čitati, što nam pripovijeda jedan *Hercegovac*, zapirač („bremzer“) kod željeznice: Prije malo dana dogodi mi se neuređa, da sam ja ostao na jednoj stanici, a vlak ne čeka, to se zna, već ode. Šta ću ja, već put pod noge i žurim se za vlakom, da bih ga dostigao na drugoj stanici. Ali kako bih ga mogao dostići? Nije moguće! A vlak ne smije čekati na me. Bit će dakle zlo po me, bit će kažnjen! U to sjetim se Sreca Isusova, te onako ko bez duše žureći se za vlakom, izmolim njemu na čas 3 oćenaša, da mi se smiluje, da dostignem vlak, te ne budem kažnjen. Kada ja sav u znoju zasopljen stignem k stanici, imam šta i vidjeti: vlak još čeka! Pokvarilo se nešto na parovozu („lokomotivi, mašini“), pa su to namah morali popraviti. Tamao ja došao, a oni gotovi s poslom. Sjednem u vlak, mašina zazviždi, ej, vesela mi majka! odosmo, a ja progjem bez kazno. Hvala Presv. Srcu Isusovu!

Trodnevnicu.

Cujte i nas, dragi čitatelji! Mi smo rodom iz *Karlova* (Hrv.), a služimo kod željeznice u *Hercegovini*. Moj suprag iza teške bolesti povratio se kući. Oh, kako se obradovasmo! Nu eto brige nove: služba teška, a on slab od bolesti. Šta da radim? Utečem se Srcu Isusova trodnevnicom. I gle, drugoga dana dogđu k nama dva gospodina iz visoke obitelji, te ga pitaju, šta on želi: promještanje ili polakšicu u službi? On odgovori: polakšicu. I eto, za

osam dana dobio je, što je želio. Draga po Bogu braćo i sestre, utecite se u svakoj nevolji Sreću Isusovu, i bit će vam pomoženo!

Jedan svećenik u *Sarajevu* pripovijeda: Ima ovdje neki siromah postolar slaba zdravlja, te ne može alatom, da prehrani sebe i svoje. Tražio drugu zasluzbu, ali nigdje ništa. Tada se njegova žena, dobra kršćanska duša, uteče trodnevnicom Presv. Sreću Isusovu. Čitala je naime u Glasniku, da je to drugima pomoglo. I gle, prije nego svršši, dođe podvornik iz beledije i javi postolaru, da mu se je našla služba kod gradskog poglavarstva.

Devetnica.

Najbolji Liječnik.

Lanjske godine dobio je Glasnik ništa manje nego 250 zahvalnica za povraćeno zdravlje. Većina zahvalitelja pripisuje svoje ozdravljenje devetnici, što su je učinili na čast Sreću Isusovu. Evo najzanimivijih primjera.

Jedan hrvatski radnik u dalekoj Americi (Columbus, Ohio) obolio od žestokoga reumatizma, te je morao napustiti rad. Liječnik mu je dao lijekova, ali nije bilo ništa bolje. „Tada mi je u mojoj dugotrajnoj bolesti pao na um ljubazni Glasnik, te sam počeo devetnicu Sreću Isusovu. I upravo sam je svršio, pa već sam i ozdravio i opet počeo na rad, kô da nije ništa bilo. Hvala i slava Bož. Sreću Isusovu po stotine i stotine puta!“

Jedna ž. s. milosrdnica u *Zagrebu* tako je oboljela na očima, te joj je liječnik rekao, da će trebati godinu dana, dok se izliječi. „Prestrašena od te poruke,“ piše ona sama, „obratih se devetnicom Presv. Sreću Isusovu, i za čudo, već drugi dan izjavi liječnik, da je bolest znatno kramela na bolje, ali da ću ipak trebati još dva mjeseca liječenja. A kad osmi dan opet dođoh pred liječnika, on mi sav u čudu kaže, da su mi oči zdrave. Hvala Liječniku nebeskomu i njegovu Presv. Sreću!“

Evo bijele knjige iz *Šibenika* (Dalm.). Piše ju jedan mladi franjevac, slušatelj bogoslovlja. „Moja sestra poslije prvoga rođenja bijaše zadobila vrlo tešku, a nepoznatu bolest. Mučila ju po cijelom tijelu, a osobito u kostima tako, da se je sva kao srp zgrčila i jedva se po kući vnećila. Bolest je dugo trajala i svegurno se pogoršavala, dok ju nije posve kurnoj zemlji skućila. Mnogo je

puta k liječnicima vobjena, a u zadnje doba svako petnaest dana. Svake su joj se ljekar je propisivale -- nu sve uzalud. Zadnjeg puta, kad ju je liječnik pregledao i neku joj ljekovitu prepisao, reče još i ovu: „Sami joj Bog može zdravlje dati!“ Ja tad uvidjeh, da ni otkud nema pomoći, nego da se obratim k najboljemu i najpouzdanijemu liječniku: Presv. Srcu Isusovu. Odmah počeh devetnicu njemu za zdravlje sestr. i obećah javnu zahvalu. I ovo, moja prošnja ne bi uzalud. Nekako iza svršene devetnice bi mi javljeno: „Sestra se sada nalazi u potpunom zdravlju, hvaleći Bogu dragomu!“

Svega po malo.

— Oltar Srca Isusova u Varaždinu. (Uz našu sliku.) G. 1904 podignut je u crkvi osušinskoj novi krasni oltar Srca Isusova, što ga slika naša prikazuje u lipanjskom nakitu.

— Varažd. n. Proslava Bezgrj. Začeta Bl. Dj. Marije. (Uz našu sliku.) Dne 8. prosinca lanjske godine djeca Marijina u samostanu urušlinka privedla Bjepu srećanost. Evo na slici predstavljadit pred kipom bez grjeba začeta Djevice. Arkangjeo Gavrjel započeo razgovor s jednim djetetom Marijinim, te u Bjepom dijalozi (razgovoru) razlagao zašćenje 12 zvijezda, što reše glavu bezgrješne Djevice, sokoleći djecu Marijina, neka živu po primjeru svoje Majke. Ostali Angjei predstavljali Angjele čuvare djece Marijine, te su takogjer pozvali svoje Mišćenice, neka ostanu uvijek vjerne Mariji, onda će im nebo biti nagrada vječnog ušivanja. Na koncu djeca Marijina padaše na koljena, te puzi dobrih odluka darivahu mladennčka svoja srca bezgrješnoj Djevici, svojoj Majci nebeskoj. (D. K.)

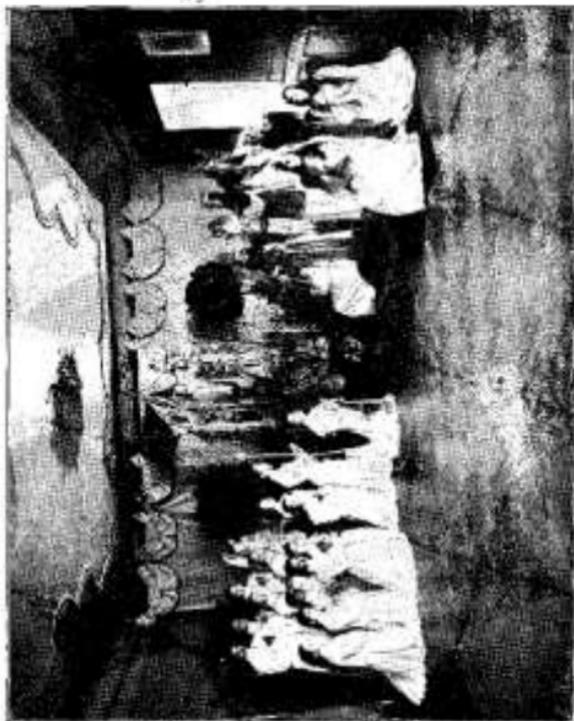
— Novinae (Hrv.). Na dan sv. Lazara, koji je ovaj dan velikog prošćenja, blagoslovlili se novi krasni kipovi Srca Isusova i Marijina. (K. L. str. 296.)

— Selca na Braču. Utemeljilo se mnogobrojno društvo proti prosti. Društvo djevojaka krasno uspjeva.

— Iz Fraznica i Pucišća (na Braču) dvanaest je djevojaka stupilo u „Služavke Maloga Isusa“ u Sarajevu.

— Francuska slobodna zidarja bojejni proti pobožnosti k Srcu Isusovu. Evo samo dva tri primjera. — Godine 1901. izdao neki Gustav Féry (izg. Feri) čitavu knjigu pod naslovom „Les Cardiacques“ („Štovatelj srca“), u kojoj upravo prostakim načinom udara na ovu pobožnost i njezine branitelje. On ih objezuje, da si provajaju svu vlast i tako da postaju pogibeljni republik (slobodnoj državi). Crkva da je škroz proniknuta tom pobožnosti, te stoga pogibeljna po državu i javno šću dorogje (?) — Dne 20. prosinca iste godine obratio se isti pisac pismeno na ministra predsjednika Waldeck Rousseaua (izg. Valdek-Ruso-a) u kojem ga upozoruje, da se u Parlan na brijegu Mont-Marie (izg. Mon-Marie) pokazuju vrlo pogibeljne pukotine. Za to ga poziva,

da bi taj krijeg što prije oslobodio od najvećeg tereta — crkve Sveta Isusova. Poznato je, da su tu crkvu katolički Francuzi sa više od trideset milijuna kruna podigli kao narodno svetišće. Kako mora da je ozbiljna ona tobožnja pogibeš, da će se krijeg pod teretom crkve Sveta Isusova odroniti, vidi se otale, što su slobodni zidari malo poslije

Proslava 8. prosinca 1904. u uršulinskom samostanu u Varaždinu.

promijenili svoj prijedlog, zahtijevajući, da se ona crkva pretvori u kazalište, u plesnu dvoranu ili u skladište za robu. — Dne 9. ožujka 1909. bila slobodnozidarska svečanost. Govornik M. Brisson završio riječima: «Ne dopustimo, da u dvadesetom stoljeću sjena Sveta Isusova osjenjuje Francusku jednoga Voltaira i jednoga Viktora Huga» (dvojice znamenitih bezbožaca). — God. 1901. neke su katoličke novine prego-

ručile katolicima, da na blagdan Sreca Isusova izvjesu narodne zastave. Sraznari francusunska francuska vlada za tu strašnu pogibao za opata mak države, bezjavno naloti svim oblastima, neka pamno pa, da ne bi na kojoj zastavi bila — slica Sreca Isusova, te ako se gdje opazi, neka se s mjestu skinu. I doista se našao odlučan katolik u Valempou Bères-u (izg. Valempulér u) u Jarama, koji se nije obaxirao na tu smiješku zabranu. S toga ga oglobiše s jednim frankom, a kada on ne htjede globe priznati i uplatiti, uspeliše ga oružnici i u pò bijela dana svezana odvedoše u zatvor. Razumije se, da je taj put za njega bio pot pravoga slavlja, jer mu sa svih strana klicahu. Sutradan si iz molio, da smije u uzsičkoj kapelici doiriti kod sv. mise, i sluđaj htjede, te je dvorio svećeniku Konstatinu Monot u, koji je i sam zbog istoga razloga dopao tamnice. — Iz svega toga vidimo, da rat proti Presv. Srcu ni danas ne prestaje, samo što se dandanas neprijatelji lako dađu raspoznati, i što im je danas sav trud uzaludan jer su ustajali proti ovoj pobožnosti i sami neupuceni vjernici: danas samo nevjernici i "čisti bezvjerci, a to je svakako bolje, jer barem znamo, s kim imamo posla. (Fr. »Glasnik biskupija bosanske i srijemske«, 1906. str. 20.)

— »Glasnik biskupija bosanske i srijemske« već od preklanjske godine iznosi u svakom gotovo broju opširnih citica iz po vjesti pobožnosti k Presv. Srcu.

— Teško onom, koji vjerom kr-če! — U nekom mjestu hrčke biskupije držabe se svele misije. Bož. Srce sipalo na pobožni puk i obračuna duše blago svojih milosti, a te mislioti stvarale dušama ljubavi i revnosti. No dvije osobe živjele u neprijateljstvu: jedna je spremna, da se pomiri, ali druga ništa. K njoj pođe misionar, da joj dirne u otvrdnuto srce, i činilo se, da je doista nešto i postigao. Ali nije bilo tako. »Ne znam ja za pomirenje, a jesam li Bogod misionaru obećala, bilo je samo za to, da ga se riješim.« Ovakvo je jedna buncala. Kad joj je pako dobra osoba kazala, neka pazi na obećanje, što ga je Presvetomu Srcu Isusovu učinila da će se pomiriti, izusti ove bezbožne riječi: »Ono što sam obećala, isopjechavam.« Ove iste riječi opetova i misionaru, kad je opet pokušao, da je obrati. Tad će joj veličasni otac: »Ti si se rugala Srcu Isusovu: šalim te, jer ne znam, što će biti od tebe. Pazi samo, s kim si kula zbijala. Do godine vrati će se u ovo mjesto, a molim Boga, da ti ravrijetli žamet.« Kad se sljedeće godine vrati misionar i zapita, što je s onom nesretnicom, sazna, da je umrta pred nekoliko mjeseci. Smrt ova i okolnosti, što je popratilo, toliki dojam učinile u onom mjestu, da se ne će tako lako zaboraviti. Tupa Srce Isusova, čeka i zove . . . ali teško onomu, koji vjerom krče! (M. S.)

— Znamo, kako mnogi već teško čekaju, kada će izaci novi Kalendar Sreca Isusova i Marijina. Račosna im srca javljamo, da je

Kalendar Sreca Isusova i Marijina

(za godinu 1906.) već dotiskan, te se već može naručiti. Cijenu vidi na omotu ovoga Glasnika. U dodatku ovomu broju donosimo uvodni članak Kalendara i sliku njegova prekrasnoga, u živim bojama izvedenoga omota, da biste novi Kalendar na prvi pogled prepoznali, kao da vam je stari znanac. Složite se, pa će jedan od vas za sve u mjestu naručiti »Kalendar«, jer je jeftiniji, kada se više istisaka na jedan put naruči.

Hrvatska omladina pod zastavom Sreca Isusova.

Praznici!

Skola je. Eno tamo sjedi jedan gjak i bulji u zrak. Na njegovim usnicama od vremena do vremena titra blaženi smiješak. Odjednom leću se, kô da je grom udario kraj njega. Trgnuo ga iz njegovih sanjarija strogi glas g. profesora: „Dalje!“ Gjak probljedi: ni riječi ne zamuća. A profesor ubilježi u svoj „notes“ jednu situ „Kraljevićevu sablju“. (Tako kod nas gjaci zovu šesticu, poradi sličnosti, što ima broj 6 sa sabljom.)

Šta je gjakovu maštu tako zanijelo, te je zaboravio, da je u školi? — Ej, misao na blizu velike praznike! Brojio je nedjelje, brojio dane, brojio sate, što ga još postavljaju od žegjenih zlatnih praznika!

Ta, koji se gjak ne će veseliti praznicima? Pa i eka im! Samo, dragi gjaci, nemojte u praznicima zaboraviti na dragoga Boga! U njegovoj službi nema praznika! Molite i za praznika svoje običajne molitve, slušajte sv. misu, ako je moguće, svaki dan, čuvajte se grijeha, čuvajte se zlih ili pogibeljnih društava, zlih knjiga i novina, i primite koji put pobožno sv. sakramente!

Što više, učinite u praznicima štogod i na slavu Sreca Isusova! Budite mali apostoli!

„Hoćemo, hoćemo! Nu šta da činimo?“

U ime odgovora iznijet će vam evo Glasnik lijepih primjera vaših kolega, sve od hrvatskih učenika i učenica, sve od lajskih i preklanjskih praznika.

Mladi apostoli Sreca Isusova.

Evo, što nam veselo pripovijedaju naši mladi apostoli: „Nagovarao sam ljude, da se upišu u Apostolstvo molitve.“ — „A ja sam ih upisivao u bratovštinu Sreca Isusova, njih 9.“ — „Ja njih 40!“ — „Ja do jedne stotine!“

„Nagovorio sam jednoga, da se pretplati na Glasnik Sreca Isusova, koji nije prije ni čuo za Glasnik.“ — „I ja sam širio Glasnik, pa mu našao i revnoga povjerenika.“

„Čitao sam više puta kroz tjedan Glasnik Sreca Isusova svojim roditeljima, a u nedjelje i drugome svijetu.“

Čuje i jednoga mladoga bogoslovca: „Desio sam se jedan put u nekom selu i sjedio sam u sobi seoskoga

kneza, svojega znanca. Bilo je oko mene dosta ljudi, jer u kući seoskoga kneza i radnim i svečanim danima obično ima svijeta na razgovor. Izvadim upisnice bratovštine Sreća Isusova i stanem im kazivati veliku vrijednost njezinu i stalnu korist njenih članova. Nijesam dobro ni dorekao, a već su me molili, da li bi ih mogao upisati, kako u bratovštinu, tako i u Apostolstvo molitve. Drage volje pristanem, i u čas ih je lijep broj bio upisan. Zanimivo, a ujedno potrebno za me bilo je gledati dva seljaka, što su došli upravo u čas, kad sam pisao nekoja imena. Kotarski ured bio je naime raspisao čitavom selu, da naspe put, što vodi kroz njihov kraj. Ova dva čovjeka nijesu imali volova ni konja, osim nešto kravice i nejake dječice. Došli su u knezovu kuću, da vide, ako ima tamo tko, da bi im pozajmio volove ili konje. I vidite, ti ljudi, netom opaziše, da se tuj nešto govori o pomoći Božjoj, koja je stalna i pouzdana, zaboraviše, za što su došli, i stadoše pitati susjeda, da im razjasne malko stvar. Kad doznaše pitanje, zamoliše: „Čuješ, bi li ti i nas upisat?“ Drage volje ih upišem i dam im slike. „To je bar lako ufiniti“, kažu. „Kad idem na rad, mogu izmeliti onu molitvicu: Bežansko Sreće . . . i one očenske, pa zdravomarije. Kad mogu u besposlicu trošit vrijeme, zašto da ne mogu u to?“ Evo, kako je naš narod kraj sve materijalne svoje nezgode priklon Presv. Sreću Isusovu . . . .“

Vojaska Sreća Isusova.

Najviše su prošlih praznika gjaci, kako ih je Glasnik i ponukao, revnovali oko „Vojske Sreća Isusova.“

Prva im je briga naravno bila očinska kuća. „Nastojao sam.“ pripovjeda jedan, „da u mojoj kući ne bude psovke i kletve. Čitao sam knjigu: „Nemoj psovati niti proklinjati!“ svojim roditeljima, a i drugim ljudima, osobito psovačima.“ Drugi nas uvjerava: „U svojoj obitelji postigao sam, da se gotovo nikada više ne psuje i ne kune.“ Treći piše: „Nastojao sam kroz cijele praznike, da iskorijenim iz očinske kuće svaku psovku. Svakoga psovača opominjao sam u ime Božje, da se toga progje. S početka nije mi pošlo za rukom. Istina, kada sam koga opomenuo, on bi se zarumenio, te mi nije odgovorio ni bijele ni crne: nu kad tamo, opet bi psovao. Ali ja nijesam prestao opominjati, te na moje veselje iza nekoliko vremena ne đuh više ružne riječi i psovke u svojoj kući.“

Našim mladim apostolima nije bilo dosta, da samo u svojoj kući rade proti psovki, nego bi i u susjedstvu i svakom zgodom o tom nastojali. „Događam ja kući na praznike. Svijet se okupio oko mene. Raspirem kufer (kovčeg), te se srećem namjerim na knjigu: Vojska Srca Isusova. Počnem ja to tumačiti ljudima, i mnogi se javiše, da žele imati kuću Srca Isusova.“

„U mojega susjeda već i omanja djeca znala psovati. Ja sam ih lijepo opomenuo, da se toga čuvaju, pa ako bi koje psovalo, kaznio bih ga malo, dočim sam onima, koji nijesu psovali, davao šećera i drugih malih nagrada.“

„U mom mjestancu bijaše jedan moj zračnik, koji je rado psovao. Ja sam ga odvraćao od toga i molio se za njega. Iz početka je još mnogo psovao, nu pomalo se je popravio.“

„Jedan moj drug strašno je psovao. Ja sam mu spomenuo Srce Isusovo i rekuo mu, neka se njemu za ljubav prođe psovke. On mi odgovori, da ne može. Na to mu savjetujem, neka se preporuči Bl. Gospi i on učini tako. I doista se je skoro odučio od psovanja. Pače, kada je on čuo drugoga, gdje psuje, namah ga je opomenuo, da to ne valja.“

„Jedan mladić veoma je mnogo psovao. Meni ga je bilo žao, što tako grdi mnoge svetinje naše vjere. A i u rodu mi je blizu. Imao sam prilike opći i s njim svaki dan. Ja odlučih, da ću mu o tom govoriti. Jednoga dana, kad smo se opet sastali, ja mu uzmem priča, kako je psovka gadan grijeh, a od nje nema koristi, nego samo štetu. Zašto se dakle toga ne okani? „Kako ću?“ pitao me je on. „Lako!“ odvratio mu ja. „Svako jutro, kad ustaneš, odluči: Danas ne ću psovati! A svako večer, kad ideš spavati, pitaj se: Jesam li danas štogod opsovao?“ Za kratko vrijeme opazih, da veoma malo psuje.“

„Neka žena, koju sam već više puta opomenuo, da ne psuje, upita me: Hoću li opsovati „kost“ mjesto „post“ ili „neca“ mjesto „sveta“? A kada joj razjašnjah, da ni to ne valja, ona se je i takovih izraza čuvala.“ Drugi gjaci preporučivali bi psovačima, kako je to već u gdje kojim krajevima od v. o. franjevac uvedeno, da mjesto svake psovke i kletve samo govore: „Jesam mu rekao!“

Evo opet jednoga mladoga revnitelja. Oči mu se krijese od radosti, dok nam pripovijeda o svojim pobj-

dama: „U tri sam kuće uveo „Vojsku Sreća Isusova“ i popravio od svoje rodbine trojicu!“ A jedan nam drugi veselo priča: „Nagovarao sam ukućane jedne susjedne obitelji, da se upišu u Vojsku Sreća Isusova, pošto sam im rastumačio, šta je to. „E“, rekoše žene, mi bi htjele, ali ne će naš stari i momci. Momci ne psuju baš velikih psovki, ali stari!“ Na to ću ja: „Znate šta? Vaš je stari veliki duhandžija. Recite vi njemu, da kad god opsuje, neka si nakratki po jedan sat ili dva ćuhana.“ — „Da bi on htio?“ — „Samo vi njemu recite, a ako ne će pokušati ovo sredstvo, da se okani psovke, pokušajte drugo. Neka naime mjesto psovke izgovori kakvu drugu riječ, koja nije grijeh.“ — „E pa dobro,“ rekoše, „pokušat ćemo!“ Iza nekoliko dana dogjoh opet u onu kuću. „Nu kako je?“ upitam. „Jeste li govorile sa starim?“ — „Jesmo, i od onda se već bolje ćuva psovke,“ rekoše. „E pa dobro, samo ako bi još psovao, nemojte umah navaliti na njega oštrim riječima. Lijepo ga opomenite, pa ćete vidjeti, da će se ćuvati i malih kletvi. Namah se ne će okaniti najmanje psovke. Malo po malo sve će ići.“ Na koscu praznika već je stari manje psovao, a i momci su se toga okanili, te si je tako Prosv. Sreće osvojilo jednu kuću, u kojoj je gospodar najviše psovao.“

Mlada revniteljica.

Osobito su revnovale za Vojsku Sreća Isusova djevojčice jedne samostanske škole u *Hrvatskoj*. Širile su u praznicima knjižicu: „Vojska Sreća Isusova“. Tako jedna pripovijeda: „Ja sam raspačala mnogo tih knjižica. Seljaci ih rado čitaju. I mojemu se ocu veoma svidjela. Ja mu svake večeri moram na glasoviru svirati onu pjesmu proti psovki, koja se u knjižici nalazi, pa je sva obitelj pjeva.“ O drugoj nam učiteljica pripovijeda ovo: Jednoga dana dogje u njezinu kuću jedna žena, koja je bila u njihovoj službi. Na jednom se čestoke rasrdi, pa počne veoma ružno kleti u prisutnosti te djevojčice. Ona će joj na to: „Ej, kumo, to nije lijepo od vas, da vi tako psujete dragoga Boga! Zar ne znate, da sam od njega sve dolazi? Znate šta? Vi se možete odučiti toga grijeha, samo mi obećajte, da ćete čitati knjižicu, što ću vam ja dati.“ Žena obeća, uzme knjižicu: „Vojska Sreća Isusova“ i ode. Iza nekoliko dana dogje u kuću kćerka one žene. Naša mlada revniteljica upitast će

ju: „Cuješ, mala, kaži mi, kako je tvoja mama?“ Ona odgovori: „Joj, gospodična, od kako je zadnji put kod vas bila, čisto se je promijenila: niti se jadi niti kune. Ja ne znam, otkale je to.“ Tako sada veseliji od mlade revniteljice Srea Isusova?

Različni primjeri naših mladih apostola.

Na koncu evo još kite evijeda raznoga čimrisa apostolske revnosti naših mladih prijatelja.

„Ja sam omanju djecu učio razne molitvice.“

„Postigao sam, da mi roditelji više mole, nego što su dosada običavali.“

„Promicao sam po mogućnosti škapular Majke Božje.“

„Citao sam ukućanima razne pobožne knjige.“

„Gledao sam davati dobar primjer u pobožnosti i u drugim stvarima.“

„Odvrađao sam ljude od praznovjerja.“

„Jedan je čovjek prije mislio, da je svaka vjera dobra, nu ja sam ga od te misli odvratio.“

„U susjedstvu bio jedan pijanac. „Bi li se i ti želio upisati u Vojsku Srea Isusova?“ — „Biš, dragi brate!“ Odele, kad bi mu došlo, da se napije, metnuo je u rakuju pola sođe. Tim se oduči pijanstva, a zajedno i psovke.“

„Kad sam išao jedaput na šetnju za slugom Ivom, u razgovoru dogjosmo na to, kako je slabu godina, jer nema kiše.“ Kakvi smo mi ljudi, pravo je!“ rekoh, i pođesmo ozbiljno. Govorio sam mu o tom, kako je ovaj život kratak i prolazan, a nebo je vjoečno, pa ipak se ljudi malo ili baš nimalo ne trude, da bi ga stekli. Savjetovao sam mu, neka svaki čin odredi Bogu na slavu, neka se čuva grijeha, koliko je moguće, neka molj po koji očenaš i zdravomarije svetomu Josipu, da sretno umre. I za devetnicu sv. Franji Ksaveriju kazah mu, Ivo na svaku riječ pazio i pitao je, kad ne bi što razumio.“

* * *

Evo vam, dragi mladi prijatelji, primjerâ svake ruke. Mislite malo, što biste i vi ovih praznika mogli činiti na slavu Srea Isusovu, a na koncu praznika javite uredništvu, što ste činili, ne bi li to opet drugima bilo na pobudu.

Dodatak.

Novi Kalendar Srca Isusova i Marijina citatelju!

Vo ti danas prvi put kucam na vrata i čedno, kako dolikuje novomu prijatelju, stupam pred tebe i pozdravljam te najljepšim pozdravom:

„Hvaljen Isus i Marija!“

Ti me u čudu gledaš, kô da me pitaš: „A tko si ti, neznana delijo, i tko te je poslao, kad te nije nitko pozvao?“

Ti me dakle ne poznaš? — Ništa zato! Samo se malko strpi, dok ti sve redom ne ispričam.

Ti svakako poznaš mojega dobrog oca i moju milu majku i mojega vjernoga brata. Moj je otac dragi naš Spasitelj Isus Krist: iz njegova sam Presvetoga Srca ispio kao sjajna kapljica rumen-krvce. Moja premila i preslatka je majka preblažena Djevica Marija: iz njezina sam presvetoga Srca iznikô kao ružin pučoljak iz ružina grma.

— A tvoj brat?

— Moj je brat: „Glasnik Presvetoga Srca Isusova.“ Zar ne, on ti je dobro poznat?

Evo, mojemu je bratu već četrnaest godina. Videći on, kako se drugi ponose dobrom braćom, zaželio je i on već odavna, da bi imao vjernoga brata, koji bi mu pomagao hvaliti i slaviti Srce Isusovo i Marijino.

I dugo se je molio Bogu dragome: daj mi braca, koji će sa mnom širiti slavu Presvetoga Srca Isusova i njezine preblažene Majke!

I dragi je Bog uslišao vruću molbu njegovu . . .

Evo, ja ugledah svjetlo Božje

Ja se radujem životu, te bih od veselja pjevao dan i noć: „Hvaljen Isus i Marija!“

Nu da me još bolje upoznaš, kazat ću ti još više:!

Moj brat, „Glasnik Srca Isusova“, dolazi ti svaki mjesec u pohode, a ja ću samo jedan put na godinu. Nu ja ću ti zato čitavu godinu mirno ležati u kojem god kutiću tvoje kuće, kô dijete u kolijevci. Ali ne ću ko dijete plakati i dječati, pa te na nestrpljivost izazivati, nego ću se čutke i tiho skrivati u svoj kutić, pa ću te samo onda razgovarati, kada ti bude po volji. Svaki će ti dan kazivati

koi se Svetac štuje; svaki mjesec reći ću ti, komu je osobito posvećen; uz to pripovijedat ću ti mnoge lijepe priče i pripovijest o svojem i tvojem Ocu, o svojoj i tvojoj Majci: o Isusu i Mariji, pa kada vidim, da se je tvoje čelo od briga nabralo, a lice ti se naurušilo, onda ću te i šalama razvedriti i razveseliti.

Pa i mnogih lijepih slika imam. Ala će se veseliti staro i mlado, kada ih vidi!

A ti, oče, i ti, majko, ne trebaš se bojati, možeš mene mirne duše dati u ruke i nevinoj svojoj djeci: ne će u mene, kô u gđjekojim mojim drugovima, naći nepristojnih slika, nečednih šala, sab užojzjivih pripovijesti i oglasa nevaljalih knjiga . . .

Daleko iz tvoje kuće bili takovi kalendari!

A bez kalendara ne možeš biti, je li? Kupi si dakle dobrih kršćanskih kalendara, kupi sebi i svojoj djeci, ako ti je po volji, i mene, najmlagljji „Kalendar Srca Isusova i Marijina“.

I kada sam ti možda ušao u volju, pokazuj me, deder i dragima u susjedstvu, pa im reci koju dobru u moju prepruku . . .

* * *

Najmlagljji često je i najmiliji.

Ja sam najmlagljji bevratski kalendar. Hoću li ti, narode, biti i najmiliji? Hoću, ako ti je najmilije na svijetu: Isus i Marija, jer mi je poglavito o njima razgovor.

I doista mnogi, kad je samo čuo, da ću ja skoro izaći na svijet, već me je unaprijed radosno pozdravio i jedva dočekao.

* * *

U staro vrijeme bio amo i tamo običaj, kada se je rodilo dijete, da su došli prijatelji i znanci, te su pristapili kolijevci, i svaki bi novorogjenčetu zašolio koje dobro ili mu nagagjao budućnost.

Tako se dogodilo i meni, novome kalendaru.

Evo ti samo jednoga ili drugoga primjera.

Pristupio jedan pobožni Dalmatinac k mojoj kolijevci, te progovorio ovako: »S velikom sam radošću primio vijest, da ćeš ti, mili Kalendaru Srca Isusova i Marijina, skoro ugledati bijeli dan. Razdraganim i veselim srcem jedva te dočekah, ušitno te evo pozdravljam, pa uzdi-

gnutim k nebu rukama i očima, a i srcem, molim Boga, da blagoslovi tvoje pute i trude, koji smjeraju na proslavu Srca Isusova i Marijina. Ta, ova dva Srca presveta u ovoj su nam dolini suza kao dva krila ptice, da se uzvinemo put neba. Srce Isusovo i Marijino neka se slave od svakoga stvora, neka kraljuju i žive u svatijem srcu, a najpaše u srcu kršćana, u srcu pravih i gorljivih štovatelja Božanskog Srca Isusova i prečistoga Srca Marijina. Ja ću te u čitavom kraju tople preporučiti i raširiti. Živio!”

Evo i iz Bosne prijatelj: kratka mu je besjeda, ali regbi proročanska: „Budi, mili Kalendaru, koliko više možeš, zanimiv, hrvatski i dušobudan; propovijedaj proti psovanju, pijanstvu, bludnasti; predečuj narodu živom rijeđu i lijepim slikama blagodatí pobožnosti k Presv. Srcu Marijinu: pa ćeš izvesti velikih djela! Čovjek ne bi vjerovao, koliko može koristiti jedan dobru kalendar: ljudi ga čitaju i opet čitaju, a mnogi ga čitaju. U to ime cvao i cvjetao! Bog te blagoslovio!”

A jedan drugi Dalmatinac kliče: „Ja sam se silno obradovao na vijest, da će izaći novi Kalendar Srca Isusova i Marijina. Baš prije malo vremena odlučio sam bio pisati uredništvu Glasnika Srca Isusova, kako bi dobro bilo, kada bi se ono latilo izdavanja jednog Kalendara Srca Isusova. A kad tamo, proteče me radosna vijest da ćeš se ti doista skero otisnuti u bijeli svijet. Bože moj, kako baš isto mislismo! — U sto dobrih časa!”

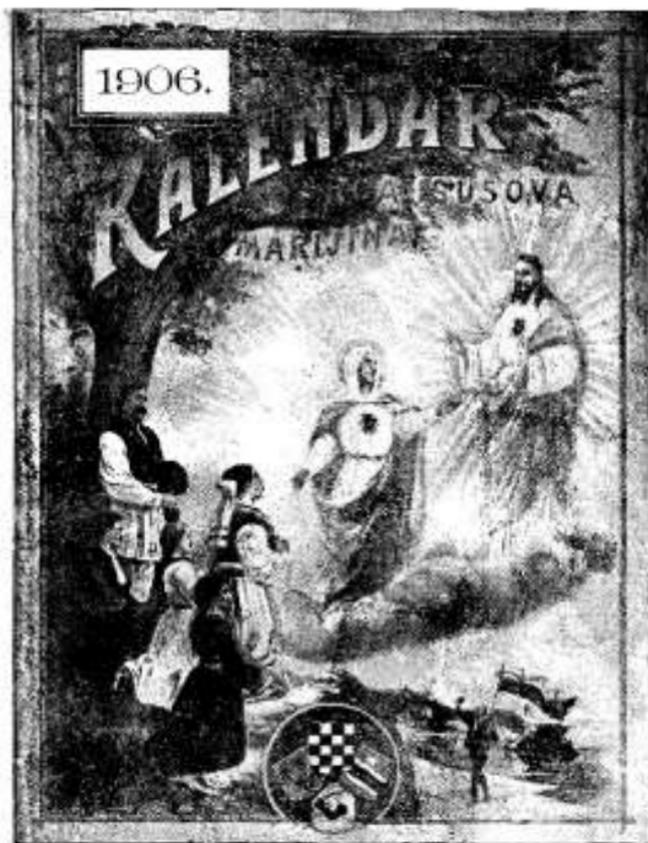
* * *

Nu kako svaka nova stvar, pa bila?i najplemenitijoj, najsvetijoj svrzi posvećena, imat će i novi „Kalendar Srca Isusova i Marijina“ svojih protivnika.

I oni će, makar i nepozvani, pristupiti njegovoj kolijevoj: ali mjesto da ga pozdrave, mjesto da mu čestitaju, namrknut će se i šutjeti, ili ga možda još i opasipati ne baš medenim riječima.

„Ta, čemu još i tebe trebamo, kad i onako imamo silu kalendara?!”

Odgovaramo: istina, ima mnogo kalendara, ali ih ima malo, koji su doista od prve do zadnje stranice posve dobri i čestiti. Gledajte, ili bolje ne gledajte njihovih slika, šala i oglasa! Jedna zla riječ ili slika može često više naškoditi, nego čitava dobra knjiga koristiti.

Ukazanja o motni slika novoga „Kalendara Srca Isusova i Marijina“.

Baš ono silno mnoštvo kalendara najbolji je dokaz koliko narod voli kalendare, koliko oni dakle mogu i koristiti i škoditi. Mi trebamo za kršćanski narod dobrih kalendara.

I Boga hvala! imamo i dobrih kalendara, kao što su n. pr. „Danica“, „Marjan“ i drugi.

Nego što nas je upravo sililo, te se latismo izdavanja ovoga novoga kalendara, to je ovo: „Glasnik Sreca Isusova“ premalen je, a gradivo, što nam ga neprestano nuzjaju dobri prijatelji, ne može ni s daleka stati u njega. Čitavo se hrpe krasnoga gradiva nagomilale kod uredništva. Morali smo odastati i od drugih lijepih osnova, n. pr. da po male objelodanimo crtice o raznim hrvatskim svetilištima Sreca Isusova i Bl. Gospe.

Šta da činimo? Povećati Glasnik, kako su nam mnogi već prijatelji svjetovali?

Ali onda mora postati i skuplji, pa bi se naravno umanjio broj pretplatnika, na štetu pobožnosti k Sreca Isusovu, kojoj je on jedino posvećen.

Ne, to počinipšto ne smije biti!

S toga smo trebali, kud bismo tiskali, što ne može stati u Glasnik. A nikamo bolje nego u jedan Kalendar.

Nu i tomu će kalendaru biti istu serha, kao i Glasniku, bit će kao brat bratu, s toga ma i nadjenusmo slično ime, dišno ime: „Kalendar Sreca Isusova i Marijina.“

* * *

Evo ti dakle, mihi naredo, novorogjenčeta, novoga „Kalendara Sreca Isusova i Marijina“.

I ti sada stojš kod kolijevke njegove.

Šta ćeš mu kazati? Hoćeš li ga hvaliti ili kuditi? Hoćeš li mu podpirati prve nesigurne korake? H ćeš li mu dati mjestacea pod svojim krovom ili ćeš ga oditi?

Bilo što bilo: on ti samo dobro želi.

On se uzda u psmoć Božju i u blagoslov Sreca Isusova i Marijina, kojima je posvećen, kojima slavu hoće da širi. On te, bilo prvi, bilo zadnji put, lijepo pozdravlja:

„Hvaljen Isus i Marija!“

GLASNIK PRESV. SRCA ISUSOVA.

Broj 9. Kolovoz 1905. God XIV.

Izlazi mjesečno. Cijena 48 f. — S poštom 1—10 istisaka po 80 f.,
10—50 po 70 f., 50 i više po 60 f. Za inozemstvo i K 20 f.

Namjena molitava i dobrih djela za kolovoz.

(Blagoslovena od sv. Oca pape Pija X.)

Kršćanska dobrota.

veti Franjo Saleski bio je od naravi vrlo žestoke čudi, lako bi se razljutio. No nije on govorio, kao mnogi što govore: „Šta ću ja? Takova mi je narav, ne mogu ja drukčije!“ — već se je Bogu za ljubav svladao, te je postao pravi uzor blagosti i dobrote. Srdačnim riječima i smiljatim vladanjem znao je ljude predobiti najprije za se, a onda za dragoga Boga. Na hiljade je krivovjerača obratio, ne toliko silom rječitosti, koliko blagoću i dobrotom. Ovu

dobrotu, koja ga je toliko ljubeznim činila, preporučivao je i drugima kao osobito milosnu kršćansku krepost. Običavao je kazati: „Jednom kapljicom meda uhvatit ćeš više muha nego čitavim loncem octa.“

Nego od koga je sv. Franjo Saleski naučio ovu takomilu i privlačivu dobrotu?

Od koga drugoga, nego od dragoga Spasitelja, kojino je rekao: „*Učite se od mene, jer sam ja blaga i ponizna Srca*“ (Mat. 11. 29).

Isus nam je dao novu, veliku zapovijed rekavši: „*Ovo*

je zapovijest moja, da imate ljubav megju sobom, kao što ja imadoh k vama" (Iv. 15, 12).

A kakova treba da je ova ljubav? — Lijepo nam na to odgovara apostol Isusov, sv. Pavao: „*Ljubav je strpljiva, milokrena, ljubav ne zavidi, ne veliča se, ne nadima se, nije željna časti, ne traži svoje, ne srđi se, ne misli o zlu, ne raduje se nepravedi, a raduje se istini; sve snosi, sve vjeruje, svemu se nada, sve trpi*" (I. Kor. 13, 4—8).

Evo, to ti je prava kršćanska ljubav i dobrota.

Budi strpljiv spram tuđih mana, sudi blago o njima, rado svakomu praštaj, svakomu pokazuj iskrenu ljubav u riječima i u vladanju; je li tko veselo, raduj se s njim, je li tko žalostan, žalosti se s njim. Svjetuj, sažaljuj, tješ, bodri, upućuj na dobro, koga god i kada god možeš.

Budi dobar osobito spram siromaha, bolesnika i nevoljnika, ta to su ljubimeci Sreca Isusova!

* * *

Roditelji! budite dobri spram svoje djece, kao Isus, najbolji prijatelj malenih. Ne karajte ih bez potrebe, ne kaznite ih u ljutini, a najmanje ih proklinjajte, ako Boga znate! Pa ako ih i kadšto treba karati i kazniti, činite to tako, da im pri tom ipak pokažete i svoju iskrenu ljubav, a dok im srce ranjavate, ujedno pustite u ranu i po koju kapljicu blagoga melema.

Ljubav je kao ruža. Hoćeš li koga ponuditi ružom, izabrat ćeš u vrtu ružu mirisavu, a trnje ćeš ili sakriti lišćem ili ćeš ga sasvijem odstraniti. Ljubav bez dobrote jest kao ruža bez mirisa, koja još uz to svojim ostrim trnjem bude i ranjava.

* * *

O kako bi lijepo bilo, kada bi svi kršćani imali pravu ljubav, pravu kršćansku dobrotu! Mi bismo se šetali svijetom kao kakovim ružičnjakom, kao u raju!

Gledaj, da barem tvoja ljubav bude mirisavom ružom, kao što je bila ljubav Sreca Isusova! Gledaj i nastoj, da barem tvoja kuća bude malim ružičnjakom, gdje vlada prava kršćanska dobrota!

Neka vam uvijek bude na pameti Sreca Isusovo, ovo more dobrote! Od njega se naučite, od njega si izmolite pravu, milu i lijepu kršćansku dobrotu!

Hrvatski vojnik po Srcu Isusovu.

 Bogjem jednoga dana na pjevalištu naše crkve — pišu nam jedan svećenik — a imam što vidjeti. Dolje u crkvi pred Gospinim oltarom kleči vojnik i moli pobožno krunicu. Kad dogjem opet iza pol sata, još on tamo kleči, a to ne samo onaj dan nego više dana.

Nije dugo potrajalo, te smo se nas dvojica upoznali. Pozdravi me gjačkim jezikom: „Landetar Iesus Christus!“ (Hvaljen Isus!)

— Otkud ste vi? — upitam ga.

— Ja sam Bunjevac iz S.

— A jeste li zar prije učili gimnaziju?

— Jesam dva razreda.

— No onda ne će dugo potrajati, dok koju zvjezdicu dobijete.

— Želio bih to samo za to, da što češće mogu u crkvu doći. Tko ima šaržu (časť podčasnika) smije slobodno izaći iz vojarnje, a infanterist (momak) to ne smije.

— A zašto vi tako vruće želite u crkvu doći? Možda bi vas brzo prošla ta želja a vi bi onda nekamo u šetnju?

— Ne bih. velečasni. Vidíte, ja sam iz dobre kršćanske obitelji. I kod kuće mi molitva bijaše veselje, a sada mi je pogotovo jedina utjeha. U jutro me uroć vuče, da izmolim Gospine litanije, a ne mogu u vojarni naći mirnog mjestanca niti u zajedničkoj sobi niti na hodniku, niti na dvorištu. Često sam se već povukao u koji zakutak, te sam ih tamo izmolio. Onda mi odtahne, kao da sam veliki dug isplatio.

I doista, takav je bio moj Jozo — zlatna duša, pobožan kao djevojka, a pri tom značajan, pravi muž bez ljudskog obzira. Najviše mu bile žao, što ne može kod vojništva ni svake nedjelje k sv. misi, nego samo mjesečno po jedan put, kad ga zapane red.

* * *

Bilo to u nedjelju iza Tijelova, gdje se čita evanđjelje o velikoj večeri, kad eto naš Jozo sa cijelom regimentom svojom smio u crkvu. Pred njima je svirala glazba, a vojnici su veselo koracali. U crkvi je vojnički kapelan krasno propovijedao o velikoj večeri. „Bio neki čovjek, reče,

koji zgotovi veliku večeru i pozva mnoge. I kad bi vrijeme večeri, posla slugu svojega, da kaže uzovnicima: Dogjite, jer je već sve gotovo. A ovi se počеше izgovarati. Prvi mu reče: kupih zaselak; drugi: kupih pet jarama volova; treći: oženih se, i zato ne mogu doći.“ Sad primjeni to svećenik, kako nama Gospod Bog pripravio krasnu i sjajnu večeru u nebeskim dvorovima, večeru, koja se ne će nikad svršiti, večeru, kojom ćemo uživati samog Boga za sve vječnosti. No ljudi preziru taj poziv, ne će, da dogđu: jedni, jer imaju puno briga za ovaj zemni, prolazni život; drugi iz oholosti: treći iz putenosti itd.

Ova se propovijed dojmila našega vojnika izvanredno, nije čuo niti glazbe, a niti je vidio svijeta, kad su se na kon svršene sv. mise kući vraćali. I u vojarni samo misli o ovoj propovijedi, a u njem plamsala samo jedna želja, da još i drugu propovijed o ovom krasnom evanđelju sluša. Znao je naime, da će kod pučke mise još jedna propovijed biti. Ali kako sad izaći iz vojarnе? Bez dopuštenja? To ne će, to mu ne da savjest. Stoga lijepo moli stražmeštra svog, da bi mu dopustio u grad izaći.

— Ne može to biti, veli ovaj, mogao bi g. pukovnik doći, i teško meni, kad koga ne nagje kod kuće.

— Ali g. stražmeštre, barem mi dopustite, da si u gradu kupim salmijaka, da očistim mrlje od svoje monture (baljine).

— Neka bude — reče stražmeštar — no da ste mi brzo opet natrag.

Tko sad sretniji od našeg Jose! Hrli u grad, kupuje si salmijaka, a već su zvona zazvonila, da počne pučka misa. On hiti tamo, da sluša drugu propovijed. Netom stupi u crkvu, popne se upravo građski župnik, propovjednik na glasu, na propovijedaonicu, te razlaže opet tako lijepo o velikoj večeri, da se duša našeg vojnika sve rastapa od rajske miline. Vratio se Jezo kući, a kroz nekoliko dana sve njegove misli samo kod velike večere. Odrediše ga, da je morao po noći pred zatvorom stražu stražiti. Oči svoje podigne k zvijezdama, a pred dušom lebdi mu ona velika večera, koja nas tamo gore čeka, i zna mu je onih uznika, koji tude unutra zvekeću lancima svojim, a ne će, da se odazovu onomu nebeskome poziva. Misli i na toliko bogataše i velikane ovoga svijeta, koji ne će okusiti večero ove — jer je mnogo zvanih, a malo odabranih.

Voloder, Zupna crkva sv. Antuan.

Ove dvije propovijedi o velikoj večeri napisao si je naš dobri Jozo, u koliko ih je zapamtio, pače nosio je ovaj spis uvijek na prsima, te ga je katkada i drugim vojnicima pročitao. Neki su slušajući ga posve ganuti bili, a jedan će umoli Jozu, da bi ove krasne misli i njemu prepisao, što ovaj s veseljem učinil.

Ele ne bi za dugo, te je tako točan i revan vojnik pozornost svojih poglavara na se svratio. Jozo, koji si je uvijek želio barem jednu zvijezdu, da može u crkvu doći, dobije najednput dvije, a iza kratkog vremena i treća zvijezdu t. j. on postade vodnikom (zugführer) i malo za tim čak narednikom.

Spomena je vrijedan jedan događaj, koji se zbio, kad su ga izabrali za ovu službu. Kad su se naime napisala imena onih, koji zaslužuju, da budu predloženi za promaknuće, i kad se spomenulo Jozino ime, primijeti neki kalvinski podčasnik: „Toga ne ćemo, jer je donio krunica sa sobom“. Ali prisutni časnik odvrati: „Oh, ovi nijesu najgori“ — i zabilježi našeg Josipa.

I nijesu se prevarili; jer tko ispunja svoje dužnosti prema Bogu, taj i ne zaostaje u službi svojoj prema ljudima.

Neću, da ovdje crtam našeg mladog narednika kao uzor-podčasnika, koji je samo čekao na mig svojih starješina, da ga izvede kao najoštriju zapovijed, nego hoću da ovdje pokažem, kako je on svoj ugled kao podčasnik upotrebio na slavu Božju.

Jozo bio blage ćudi, ali bila je zgoda, gdje se znao jako razljutiti, gdje je pcrvenio kao rak; a to je bilo — kad je čuo koja psovka. Psovke nije nikako trpio kod svoje momčadi, i kad se tko zaboravio, on bi k njemu pristupio, pograbio ga ili kaznio, da se je psovanja prošao za uvijek. Jednoč, prigodom velikih vojničkih vježbi, morali su vojnici jurišati na goru, pa sve uzbrdo letjeti, da ih već sapa izdala. Tad počnu neki psovati (kleti), a Jozo se okrene te reče: „Ne budete li odmah prestali, pregledat će vam tamo gore puške“. Tad zašute odmah; jer nijesu imali ni čiste savjesti ni čistih pušaka.

Da utrne besramne besjede i pjesme, dađe naš Jozo u zajedničkoj sobi momcima svojim čitati dobre valjane knjige, osobito duhovne, a većinom im je sam čitao. Poznavao je u gradu više svećenika, koji su mu drage volje

zdravo i za vojnike prikladno štivo posudili. Ovo čitanje mnogo je koristilo momčadi, tako da u Jozinoj kumpaniji

Veloder, veliki oltar u župnoj crkvi.

malo po malo nastao sasvijem drugi duh, Mladići, koji se na žslost katkada posve iskvare kod vojništva, pod upravom.

se ovog svog vrllog podčasnika posve promijenili, pa će bolje i čudorednije su živjeli nego li kod kuće.

Jedan za drugim javi se za sv. ispovjed, a Jozina bila brige, da im zašto nabavi prigodu. Rano u jutro probudi, te odvede svoje ovčice po dva po tri nedjeljom oko 5 sati u crkvu. Dvostruko kucanje zvona na kućnim vratima samostana bio je zvak redovniku-ispovjedniku, da vojnici čekaju. Duhovni pastir požari se u crkvu, te ih ispovjedi, pod misom se pričeste, a kad trublja druge vojnike probudi, ovi su svaki na svom mjestu, uživajući neiskazanu utjehu, što su se jutros već ispovjedili, pričestili i slušali sv. misu.

Tako je naš revni apostol vojarne mnoge obratio, a najradije bi poticao na ispovjed one, za koje je došao, da se već mnogo godina nijesu ispovjedali. A ne samo sebi podložte nego i pretpostavljene gledao je predobiti za Isusa. Ovako je nagovarao i stražmeštra svoga, da se iza duge stanke opet ispovjedi, a taj je nakon sv. ispovjedi oćutio toliku utjehu, da je od radosti dao dvije krune milostinje za crkvu.

Ali nije naš Jozo istom kod vojništva naučio umjetnost predobiti duše za Boga, nego on je kao čovjek, kojemu gorjelo arce revnošću za slavom Božjom, tako već od rane mladosti radio. Kao dječak vozio se na kolima sa svojim rogjaskom na proštenje u Mariju Jud. Na putu mu oćituje stari čiča, da se već mnogo godina nije ispovjedio i da bi sada htio, samo ne zna, kako će početi, kako izbrojiti sve one grijeha od toliko godina. „Znate li šta,“ reče naš Jozo, „pristupite k ispovjedniku pa recite: Nijesam krao, nijesam ubio, ni palio, sve ostalo jesam.“ — Tako i učini dedo, a fratar je pitao svoje.

Nije čudo, da je proti takvom revnitelju i sotona ustala vidjevši, koliko mu duša ote iz ralja njegovih. Da je naš Jozo iza trogodišnje službe pošao kući, poput drugih vojnika, ne bi mu ništa bilo; ali kad vidje ona kalvinska rulja, da se odazivlje pozivu svojih starješina, te se obvezuje, da će još dvije godine dalje služiti, podiže se nad glavom Jozinom crna oluja. Kako mu u službi nijesu mogli ništa spoćitati, proglase ga tobože lagjacom; jer da nijedan zdrav i pametan vojnik ne može biti takav pobožnjak. A sad nastane za našeg Jozu vrijeme volike kušnje. Službe bude riješen, te je morao probaviti u vojničkoj bolnici crne

dane, tobože da se ispita njegova bolest. Možda bi bio i očajao tamo, da ga nije držala njegova vjera i pouzdanje u Boga.

Napokon avrše se i ove dvije godine, a on se vrati kući, ter sada vrši u domovini svojoj lijepu i časnu građansku službu. Nema sumnje, kad se sjeti svojih vojničkih godina, bit će mu to najmilija uspomena, da je toliko neumrlih duša priveo Presv. Sreću Bož. Spasitelja. A mnogi dragi vojnici, koji je nevin otišao iz oćinske kuće i pokvaren se povratio od vojničke službe, kakvih uspomena imade on? Kako ga teško grize savjest, kadgod još i na smrtnoj postelji!

H.

Zahvalnice.

Zahvalnice treba da su potpisane potpunim imenom i adresom, inače ih ne možemo nikako vratiti. Ured.

Devetnica.

Najbolji liječnik.

„Brat mi je ozdravio!“ radošno kliče jedna žena iz Zupanje u Slavoniji. A nije vam to žala, čujte samo! Moj je brat sa svojom ženom otišao u Otok. Kada su se vraćali, kola se izvrnu, te mojega brata i njegovu ženu poklopiše tako, te se je ona jedva ispod njih izvukla. Onda ona zamoli ljude, koji su onuda naišli, da isprave kola. Kad tamo, nagju mojega brata pod kolima skoro mrtva, da nije ništa znao za sebe. I tako je bolovao dvije nedjelje dana. Niti je jeo niti govorio niti ustajao, nego mu je glava bila, kao da je otrgnuta, i tkođod je došao i vidio, rekao je: Nije nade, da će preboljeti, nego će umrijeti. Napokon ja ću njemu: „Hajde, Ivo, hajde željo moja, da se molimo Presv. Sreću Isusovu devetnicom, i ona će te ozdraviti.“ On mi odgovori: „Pa hoću, a što ćemo moliti? A ja njemu kažem: „Pet očenaša, pet zdravomarija i jedno vjerovanje — na čast njegove preduboke rane, što ju je primio u svojem Sreću!“ Tako je bilo. Molio je on i ja i moja najstarija sestra, a kad već drugi dan naše devetnice, a moj brat ustao i hodao, a na koncu devetnice išli smo sve troje

završiti devetnicu sv. ispovijegju i pričesti. I sada je on posve zdrav.

Imam u Dalmaciji sestru — piše jedna učiteljica iz *Hrvatske*. — Da joj idem na ruku, uzela sam joj jedinca, sinčića od 6. godina, da polazi kod mene školu. Krasan je to dječarac, rumen kô jabuka, a lič i veseo kao proljetno sunce. Bio mi je u ovom pustom kraju sva radost i sreća. Najednom mi stane dijete poboljevati, a rumenilo s miloga ličca sve više iščezavalo. Neprestano tražila sam pomoći u liječnika, ali sve uzalud: jedna ga bolest ostavi, a druga još teža ga snagje. Bilo mi je, da svisnem od boli. Ovdje mi umire mili angjeo — jedina moja radost — a tamo daleko preko mora kukaju težni roditelji za svojim jedincom. U svojoj zdvojnosti utekoh se molitvom i devetnicom Presv. Sreću Isusovu. I ono mi se smilovalo — moj ljubimac stao se oporavljati, a kad je osvanulo proljeće, pohrlila sam i ja s njim u Dalmaciju, gdje danas veselo skače s ličcem rumenim kao ružica, sa svojim sestricama uz milu majčicu. Hvala za to iz dna duše Liječniku nad sve liječnike: Presv. Sreću Božanskoga Spasitelja!

U potrebi duševnoj.

Piše jedna *Slavonka*: Strašne sam napasti trpjela. Uvijek mi u ušima zuji: „Ti si prokleta; ti ćeš propasti!“ Nikad mira, ni danju ni noću. Niti moliti se nijesam mogla. To je trajalo punih šest mjeseci. Nigdje pomoći, dok nijesam učinila devetnicu Sreću Isusovu. I ovo, ja sam tih napasti oslobođjena, te sam opet sretna i zadovoljna.

Još jedna *Slavonka*! Moj najstariji brat, koji je već više godina oženjen, te početka življaše u lijepoj slozi i ljubavi sa svojom suprugom, najednom počeo stranputicom ići, svoju suprugu i djecu zanemarivati, piću se podavati, pa što više, i vjeru zapuštati. Ja i moja šogorica (bratova supruga) odlučismo moliti devetnicu na čast Sreću Isusovu. Doprčivši devetnicu pomislite čuda, koje samo Bož. Sreću učiniti može: moj brat povratio se na pravi put, prestao piti, svake nedjelje pobožno slušao sv. misu, svoju djecu ponovno objubio, te opet u slozi i ljubavi sa svojom ženom živio.

Treća *Slavonka*! (E, kad bi se samo sve Slavonke ugledale u nju!) Odlučila sam, da ću se jedne vrsti grijeha za uvijek ostaviti; ali napast uvijek radi kao crv za

korom, i hoće ma na koji način na grijeh navesti. Borila sam se duže vremena, ali opet i opet podlegoh. Napokon počnem moliti devetaica Presv. Sreću Isusovu, da me ono okrijepi i ojači, da svladam. I Presveto mi se Srce smilova, te njegovom pomoću sve svladah.

Kad smo slušali tri Slavonke, hajde da slušamo i tri Hrvatice! Prva *Hrvatice*: Ja bijah tako navikla na kletvu, na ovaj ružni grijeh, da mi je već u navadu prešao. Osjetih neki diševni nomir, da tako ne će dobro proći. Utekoh se devetnicom Presv. Sreću Isusovu, da me oslobodi toga zla. Istom što počeh devetnica, već se okrenulo na bolje, a kad dovrših, već ni traga kletvi. I eto, već je više mjeseci prošlo, a meni kletva ni na um ne pada!

Druga *Hrvatice*, učiteljica: Bila sam u silnoj, neprostantoj duševnoj i tjelesnoj boli. Sav mi je život obastirala tama, te mišljah, da me je ostavila svaka utjeha i svaki lijek. Tad se vrućom molbom i devet-dnevnom pobožnošću obratih k Presv. Sreću milog nam Isusa. I pomalo, već prvih dana, kao da je ulazio blagi mir kao melem u dušu moju, a i tijelo moje, ojačano dušom, ordavijavalo je, te sada zdrava i utješena kližem: Hvala i slava Bož. Sreću! U njem nam je lijek, u njem utjeha, u njem svijetlo, u njem nam je spas!

Treća *Hrvatice*, opet učiteljica: Akoprem sam češće išla k sv. ispovijedi, ipak nijesam imala onoga pravoga mira, uvijek mi je nešto govorilo, neka jedan put učinim općenitu sv. ispovijed, da svoju savjest sasvijem uradim. To sam si i željela, ali se nijesam mogla odlučiti ovdje u mjestu. I zato sam molila devetnicu na čast Presv. Sreću Isusovu, i bila sam uslišana: Presveto mi je Srce pomoglo, da sam učinila općenitu sv. ispovijed, i sada sam mirna i zadovoljna.

Čajmo još jednoga mladoga *Dalmatina*, seminarca. Spopala me, a ni za što, neka točka tuga i žalost. Bježao sam od svakoga društva, te uvijek tražio samoću. Neki moji drugovi, kad to opaze, često su dolazili, da me razvesele ili kakvim upitom ili kojom doskočicom. Ali to je samo povećalo moju zlovolju. Uvidjeh na kakav sam im teret, te se već počeh sam na se ljutiti. Tako se poremetilo i moje zdravlje, a i u naukama išlo je sve na gore. U to se tužan sjetih bezbrojnih Glasnikovih zahvalnica, pa na jednom uskliknem: „Našao sam (bjek)!” Odlučih moliti

izabran papom. • Više sv. Otac nije trebao kazati, Kugolisku odaslanstvo obori oči pred onim siromašnim župnikom, koji je kao papa Pijo X. k njima govorio. Oni se povratili kući, uvjereni, da Pijo X., dijeleći crkvene službe, ne gleda na plemićki rod i doktorske diplome, već jedino da želi dobrobit i korist povjerenog si stada Kristova.

— Rat proti psovki. Omiš (Dalm). I u Omišu 62 građanina najvjestila rat psovki. Na blagdan sv. Josipa sastali se na bratski razgovor i jednodušno odlučili, udružiti se •u svetu ligu proti ovoj strašnoj aždaji, proti psovki, koja na najprostiji način grabi čast Gospodinu Boga, dično ime kćerčina baba u najveće poniženje, a u očima pravovjernih svijeta diže mu svako uvaženje i cijenu. • Oni među ostalim odlučilo, da će se •po mogućnosti čuvati poslužbe, udruživanja, a najviše prijateljavanja sa hulteljima Imena Božjega, oda ih tako i na ovom svijetu stigne osuda ljudska, kao što ih čeka Božja, ako se ne poprave. • Krasna je i zadnja odluka: •Da čemo u spomen ovoga sretnog časa, kada se okupismo u ovo kolo sv. sveti boj protiva psovke, sakupljati svake godine na današnji dan (na blagdan sv. Josipa) u svrhu, da se o ovom predmetu bratski porazgovorimo, posavjetujemo i na što veći mar i rad potaknemo. •

— Trst (Her.) •Vojska Svca Isusova• uvedena je kod udruge trećeg reda sv. Franje u Bogorodičinom zborištu na Trstu.

— Praznice na Braču (Dalm.). Amo ima 283 člana upisana u društvo klanjalca, koji jedan rat na sedmicu pred Presvetim tola.

— Povje na Braču. Društvo saknađe sv. pričesti ima oko 200 članova, koji svaki mjesec pristupaju sv. sakramentima.

Molitva bolesnika.

(Spejvaso Budimir Podgrabički.)

Dobro mi doš, drveni križu,	Dobro mi doš, tvoja kruno,
Koji mi Gospod stavlja na pleća,	Koju mi Gospod na glavu meć!
Kojim me meko, krvavih rana	Dobro mi doš, lijevi, kojim
I gorke smeti Kristove sjeća!	Šiħa mi Gospod briħa i pleća.

U ovoj boli, •Čovječe boli,
Krvava slika pred licem svjeta,
Tobe sad prosim, daj da mi bude
Ta krvna slika utjeha sveta!

Hrvatska omladina pod zastavom Srca Isusova.

Petar Barbarić, hrvatski uzor-mladić

jeseca svibnja izašlo je novi prijevod životopisa našega hrvatskoga uzor-mladića — u mađarskom jeziku*). Priredili to izdanje bogoslovci u Pečuha. U predgovoru itačju ove misli:

„Bezvjerski i nečudoredni duh našega vijeka prijeti, da poput vrućega somuna (vjetra u pustinji Sahari) osuši i onaj dragi cvijet, za koji ne možeš reći, da dva puta niže: mladož . . . Stoga treba, da im se sjajnim primjerom pred oči stave one dvije misli koje ih jedino mogu spasti: Ljubav k vjeri i domovini . . . No hoće im se takova primjera, kojemu se ne će samo diviti, nego što će ga moći nasljeđovati . . . Takav primjer daje im hercegovački mladić Petar Barbarić, koji je doista angeeoski život sproveo. Njegove kreposti nikle su i razvile se pod ljiljan-zastavom Marijine kongregacije . . . Daj Bože, te ovaj krasni „cvijet kongregacije“ svojim miomirisom povukao za sobom mnoge, te mnoge, paše sve mađarske mladiće . . .“

Krasne su to misli! No zar one vrijede samo za mađarske mladiće? Hrvatska omladino! ugledaj se nada sve ti u primjer svoja dike, svojega uzor-mladića, svojega Petra Barbarića! Čitaj opet i opet njegovu krasno žižel

*) *A kongregáció virága. Iria Pautigam Antal S. I. Átdolgozta: a Pécsi hittudomány-hallgatók szent-Pál-társulata. 1905. Talca József könyvnyomdája Pécselt. • Stranā 208 u 8-imi, sa slikom Petra Barbarića. Cijena brošurnoj 1-40, uveznoj u platno K 240. Naručuje se uz adresu: Szent-Pál Társulat, Szeminarium, Pécs, Ugarska.

(Ako se možda ikogod još nije upoznao s ovom krasnom knjigom, evo joj opet naslova, da si ju možete naručiti: „Petar Barbarić, hrvatski uzor mladosti. Napisaó Ante Paníigam D. I. Sa slikama. Zagreb, 1.900. Tisak i naklada Antuna Scholza. Cijena uvezan-j 1 kruna.)

Mamo, idem vidjeti Angjele!

Bilo to prije malo godina u Dubrovniku (Dalm). Jedan dva do tri-godišnji mali dječarac, posve zdrav i veselo reče svojoj majci: „Mamo, idem vidjeti Angjele!“ Majka se nasmiješi, privine mališa na grudi, te ga poljubi. „Vidjet ćeš, sinko, Angjele, kad bude volja Božja!“ Nije se majka ničemu nadala. Nu eto sutradan mali teško oboli. Majka ga položi u posteljicu i dozove liječnika. Ali sve liječenje ostalo bezuspješno. Mališ ležao je žuteći u posteljici. Neprostanto mu je pogled bio uprt u nebo. Na licu mu se odrazivalo veliko veselje, a oči su mu od radosti treptjele kao dvije zvjezdice. Svi, koji bi ga pohodili, rekli bi: „Zaista da on nešto vidi.“ Tako je mališ ostao nekoliko dana, a onda mirno izdahnuo. Pošao da vidi Angjele. Vidio sam ga i ja (pripovijeda jedan o. Isusovac) jedno dva dana prije njegove smrti. I meni se je činilo čudo Božje. (D. P.)

Quo vadis, fili?*

(Spjevao Serafin Zvezdanov.)

Kad jadnik s prave krenem staze
I bludim tamom, što mi mlii,
U arcu mome nešto zaji
Quo vadis, fili?

Otkuda glas mi ovaj lita
Kó takih strana skladi mlii?
Otkuda čujem opomenu:
Quo vadis, fili?

Za kupom čara taštog svjeta
Kad pružim ruku, za čas žili
I tada mojim srcem jekne:
Quo vadis, fili?

To Majke moje rajski glas,
Što za momu gorke plače, cvili;
Kad bludim tamom, sapne ljupko:
Quo vadis, fili?

Kad sece moje s teške tuge
Kó malo čedo liho cvili
I zvejno klone — šujtkozhori:
Quo vadis, fili?

Ah, gdje bi mangi grješni ljudi
Po tami budaće nada-hili,
Kad ne bi, Majko, glas tvoj žuli:
Quo vadis, fili?

* Hrvatski: Kud ćeš, sinko?

GLASNIK PRESV. SRCA ISUSOVA.

Broj 9. Rujan 1905. God. XIV

Izlazi mjesечно. Cijena 48 fil. — S poštom 1—10 listiaka po 80 fil.,
10—50 po 70 fil., 50 i više po 60 fil. Za inozemstvo i K 20 fil.

Namjena molitava i dobrih djela za rujana.

(Blagoslovena od sv. Oca pape Pija X.)

Svećenstvo.

dje nas god ima Hrvata, često ćeš čuti, gdje se sa zanosom govori: „za narod!“ Gdjegod naš jezik odjekuje, svuda ćeš čuti, gdje se u društvima i na sastancima govori o bijednom našem narodu, svuda se raspravlja, kako bi se tom narodu moglo pomoći. Knjige naše, novine naše odišu tom ljubavlju spram naroda, pjesme naše svegjer ponavljaju, da nam srca „za narod biju“, a pjevajući svoju narodnu himnu potičemo Savu, Dunav i Dravu, neka svijetu rekne, „da svoj narod Hrvat ljubi.“

Pravo je tako, Bog hoće, da svoj narod ljubimo; on nam je u srce usadio, kako ljubav prema rodu, tako i prema narodu. A što je on u srce, u narav usadio, to vrhunaravna njegova milost ne zabire, već uzdiže, oplemenjuje.

Ali jedse se smijemo nigda smetnati s nima; ljubav k narodu ne sastoji se samo u riječima, nego prije svega

u djelima. Jest, malena je ili možda nikakova narodu korist od tvojih riječi, ako ne umiješ i ne ćeš za nj nešto i učiniti, za nj i trpjeti, pregarati.

Znam za cijelo, da bi i ti, mili štićoče, rado nešto učinio za domovinu, za narod; jer ti ljubiš Srce Isusovo, pa zato ljubiš prema njegovoj zapovijedi i bližnjega svoga pravom i svetom ljubavlju, dakako najvećma ljubiš, što ti je najbliže: svoj rod, svoj narod.

Pa evo, ti možeš veoma mnogo raditi za domovinu, ma i ne bio bogat i učen i ugledan. Znaš kako? Moli se svaki dan dragomu Bogu i prikazuj mu sva svoja djela i sve patnje svoje u tu svrhu, da našem narodu dadne mnogo dobrih svećenika.

Gle, to je namjena, u koju se moli ovoga mjeseca rujna preko dvadeset milijuna katolika, naime svi članovi Apostolata molitve, a sâm sv. Otac u Rimu blagoslivlja ove molitve i preporučuje ih Presv. Srcu Isusovu, da budu uslišane. A dragi će Isus ove molitve razcijelo uslišati, jer je sâm rekao: *„Žetva je velika, ali poslenika je malo; molite dakle gospodara žetve, da pošalje poslenike u žetvu svoju“* (Mat. 7, 37. 38).

* * *

Ako ti, dragi štićoče, svojim molitvama i dobrim djelima postigneš, da Bog dragi dadne narodu mnogo dobrih svećenika, onda si zaista nešto veliko, nešto znamenito postigao; jer od ovoga blaga nema narodu našem većega. Jedan erkveni sabor izrekao je: „Ako Bog hoće, da koji narod obilate blagoslovi, dat će mu mnogo dobrih svećenika; ako pak Bog hoće, da koji narod strašno kazni, daje mu malo ili zlih svećenika.“

Ta, svećenici su po Spasitelju „sol“, da sačuvaju narod od d'bovne truleži; oni su „s'tijetlo“, da rasprše duševnu tamu; oni su narodu posrednici nebeskih milosti i darova. Koliko li milosti dobiva narod po jednoj samo sv. misi! Sveći su kazivali: da nije svete mise, štav bi rod ljudski već davno propao poradi općina svojih. — Dobri svećenici podržavaju i unapreguju u narodu vjerski život, i tako spasavaju nebrojene duše, koje bi se inače za varda strmoglavile u pakao. Najveća je sreća, ako čovjek spasi dušu svoju, svaka je zemaljska nesreća onda kô ništa, samo ako se duša dovine rajskog veselja. Najgroznija je nesreća, ako čovjek izgubi dušu. Šta mu koristi svakolika sreća, što

ja je u ovom životu imao? Volio bi on, da je na tom svijetu bio najbjeđniji stvor, nego što mora sada muke paklene trpjeti do vijeka!

Od tolike će nesreće dobri svećenici naš narod očuvati te mu vrata nebeska otvoriti. Vidiš li dakle, kolika je sreća po narod, ako ima mnogo dobrih svećenika?

Kud i kamo je bolje, da su narodu otvorena vrata do vječne sreće, nego vrata do sreće vremenite, prolazne. Nego i ovoj se otvaraju vrata. Duhoviti francuski pisac Montesquieu (čitaj: Monteskié) od žuda jednoć usklikne: „Začudo! vjera čini se, obedaže čovjeku samo nebeska dobra, pa ipak mu daje zajedno i najveća dobra zemaljska!“ Tako je. Gdje god u kojoj zemlji vjerski život cvate, cvate i čitava zemlja, to je davno potvrđeno iskustvom. Tako je ovo i ovdje: bude li Crkva euala u Hrvatskoj, to će cvasti i čitav naš narodni život. Crkva i vjerski život jamačao će cvasti, budemo li imali mnogo dobrih svećenika. Gdje vjera cvate, cvate i čudoregje; gdje ovo cvate, cvate i rad i štedljivost i dobrotvornost i ustrpljenje i sve, od čega visi i vremenito blagostanje. „Pravednost podiže narod, a grijeh nesretno čini pakove“ (Prič. Sal. 14, 34)

Ne možemo dakle i iz ovoga razloga ništa našem narodu korisnije činiti, nego da dragome Bogu svoje molitve i žrtve prikažemo, neka bi se udostojao dati nam mnogo dobrih svećenika, pravih svećenika po Sreca Isusovu.

To možemo svi raditi, svi se možemo za tu svetu i uzvišenu stvar moliti. Mnogi pak mogu još i na drugi način pomoći, da se narod naš dostane ove sreće. Prije svega svećenici sami, ako žive neporočno i sveto, jedino se brinući za krepistan život svojih vjernika. Onda naročito učitelji i roditelji, odgajajući mladež u pobožnosti i kreposti, da nikne u mladim dušama težnja za nečim uzvišenim i svetim. Pak ako vid mo, da je gdjekoji dječak sposoban za taj zaista najuzvišeniji stalež, a mi se onda za nj postarajmo, ne bi li mu kojom srećom našli prilike, da dostigne ono, na što ga Bog zove.

Ovako ćemo zadužiti Presv. Sreca Isusovo, Sreca onoga vječnog svećenika, koji tako silno želi, „da osnuje među ljudima carstvo Sreca svoga kaoiti izvor svih dobara.“ (Riječi Spasiteljove bl. Margareti Alakok.) To carstvo Sreca Isusova osnovat će i uzdržati među nama dobri svećenici. (M)

Od kalvina — k Srcu Isusovu.

(Prioptuje očevidac.)

lučaj, o kojem sam ti naumio pripovijedati, zbio se je prije šest godina u ravnoj Slavoniji, u mjestu T. Mjesto T. vrlo je i plodno. Kud okom skreneš, sve sama oranica koja rodi izvrsnom pšenicom, kukurezom i ostalim žitaricama.

Ima tu mnogo ljudi, koji živu jedino za Isusa, no ima mnogo i takovih, koji Isusa pravo ne poznadu. Nijesu doduše oni tomu krivi, nego kriva je tomu vjera njihova, koja Isusa ne će da spozna u potpunom njegovu sjaju i veličanstvu. Vjera je to kalvinska, koja se drži samo svetoga pisma, a i to svaki po svojoj miloj voljici. Za ostalo pak, što je nama katolicima milo i drago, ta vjera ne samo da ne mari, nego što više, često puta znade sve to javno ruglu izvrći.

Ta vjera ne zna za križ Isusov, pred kojim mi i u radošći i u žalosti klečimo u molitvi; paše nema ga ni na toranjima svojih erkava, a i pokojnim članovima svojim poput židova mjesto križa stavlja proste stupove nad glavom. Ne zna ta vjera ni za slike Isusa, Marije i za slike Svetaca, pa prema tomu naravno ne zna ni za sliku Presv. Sreca Isusova, nama toli milu i dragu. Što više, ta vjera ne drži baš ništa do Blažene Djevice Marije.

Sud, što će moj, možeš si iz svega toga stvoriti prilično jasnu sliku, kakav mora izgledati čovjek, koji je član takove vjere. On za pravo ne zna, ni što ima vjerovati, ni čemu se ima nadati, ni što ima činiti. Želi li biti sretan na ovom i na drugom svijetu. Upadne li pak čovjek takove vjere u bolest, baca se siromak kô riba, koja izneseš na suho, amo tamo; traži si, istina, pomoći; no ne nagje li je u ljude, kod Boga je nađi ne zna i ne može, jer mu vjera zabacuje i sv. ispovijed i sv. pričest, što nama jedno i drugo donosi obilje sreće, mira i zadovoljstva, i dok smo zdravi i kad smo bolesni.

Ako itko, a to je u mjestu T. osjetio i dobrano okušao gorku pilulu te vjere A. J. u svojoj bolesti. Siromak ostô u oca svoga jedinac. Imô je doduše još jednog brata, ali taj je u vojništvu nenadano umro, pa su otac mu i majka ođi svoje svrnuli jedino na njega u nađi, da će im on biti štap u starosti njihovoj. Nu gle tuge i žalosti nenadane!

Nije potrajalo ni tri godine iza smrti brata mu, pađe i on u tešku bolest, a tuga ko teški kamen navalise ponovno na srec očino i materino, a u crno se radi toga zavila i mlada mu supruga sa nejakim šedom na grudima. Budući da su mu roditelji dosta imućni, potražili su jedincu svome odmah lijeka. No kako to na žalost gotovo svuda kod našega naroda biva, obašli su najprije svo vraču i vračaru, za koje su čuli i naspitali. Znanje vraču i vračara naravno nije donijelo sinu žugjena zdravlja. Roditelji zdvojni zapute se k liječnicima poznatim sa svoje liječničke vještine. Puno su na liječnike i lijekove potrošili, no i medicinska znanost uza sve to ne povrati sinu im zdravlja.

Što će sada?! Kamo će, nego li opet k vračarama. Na svu njihovu sreću čuli su, da u mjestu Djakovu ima jedna vračara, i ta ako im sina ne izliječi, onda mu lijeka nema, htio ne htio, morat će naskoro na drugi svijet otputovati. Nu Djakovo je od njih ipak dosta daleko, a oni nijesu naučeni tako daleko putovati. Zato, da ne zagzu možda Bog zna kuda u tugji svijet, oni se propitali, gdje je to Djakovo, u roditelja, koji su onda imali sina svoga u djakovačkom klerikatu. Majka, da vidi sina svoga u klerikatu, ponudi im se kao ono u sv. Pismu Angjeo Rafael Tobiji, da će im na putu biti vogja; a sin njezin, koji je u klerikatu, znat će valjda i za tu vračaru, pa će oni tako bez ikakve brige naći, što traže.

Došli su u Djakovo, posjetili su i tog mladog klerika skupa s majkom mu. On ih je prijazno dočekô, pa ih je megju nim i upitao, što ih nosi početkom ožujka u Djakovo po tako rgjavom putu. Oni to pitanje jedva dočekali, pa s istinom odmah van. Klerik će na to više u šali: „O ta vračara, poznam ju dobro, ne zna baš ništa, vjerujte mi! Nego hoćete li pomoći, te vam ja znam ovdje u Djakovu jednog vračara i jednu vračaru, kojima ljudi dan na dan jatomiće hrlu. Svijet ovdje veli, da se svi iza nekoliko dana radosna lica i vesela srea pomoženi vraćaju sretno i zadovoljno svojim kućama.“

Nitko sretniji taj mah nije bio od tih žalosnih roditelja. Čelo im se razvedrilo, a licem im je sijevnula iskra nade i zaufanja, pa će odmah zapitati: „Gdje im je kuća mi ćemo odmah k njima. Tražili od nas što mu drago, mi ćemo im dati što bude iskali od nas, pa makar i pješice mjesto na kelima morali natrag kući.“ Klerik će na to smje-

škajući se: „O ne bojte se, da ćete morati možda pješice kući; taj vrač i ta vračara malo od avijeta traže.“ Oni na to riječi još veseliji bili. Klerik na to nastavi: „Taj vrač, i to pravi vrač, a ne možda kakav lažac ili varalica, koji ni sebi pomoći ne može, a kamo li će moći drugomu, jest sveti Antun Paduvanski, a vračnara je sama Blažena Djeвица Marija. Oni od Presvetog Srca Isusova mogu izmoliti svaku milost i za dušu iza tijelo: ali znate, oni to čine samo svojim štovateljima. Vi ste kalvini, pa teško će vama oni izmoliti potrebne milosti, jer vi po svojoj vjeri ne vjerujete ni u Srce Isusovo, ni u Blaženu Gospu, ni u Svece. Nego znate vi što: Dederte obećajte, da će cijela kuća, ili barem da će bolesnik sa svojom suprugom prijeći na katoličku vjeru, ozdravi li po zagovoru Blažene Djevice Marije i sv. Antuna. Obećate li to, onda vjerajte mi, da će vaš bolesnik uskoro ozdraviti bez ikakvih medicina i vračara. Što više, učinite li to, ja vam mogu svoju ruku dati, da će biti tomu tako.“

Bolesnik, koji je takogjer prisutan u sobi bio, pratio je sav taj razgovor srcem punim tugo i žalosti, a pri zadnjim riječima klerikovim i njemu se napunilo srce nadom, a i želu mu se malo bilo razvedrilo.

Roditelji, pak bolesnikovi izjaviše: „E, pa ako je tako, eto neka prijegje on sa svojom ženom na katoličku vjeru; mi im ne branimo, samo mi smo već stari, pa nikako ne možemo svoju staru vjeru pogaziti. On je pak mlad, pa može prijeći, a i žena mu jedva čeka, da prijegju; svaki mu bogovetni dan o tom govori.“

Klerik im uze živo dokazivati, kad se radi o pravoj vjeri, koja može čovjeku spasiti tijelo i dušu, da nema nikakva izgovora. No oni su ostali pri svojem. Htjeli su ipak malo saznati o sv. Antunu, o Bl. Dj. Mariji i o Presv. Srcu Isusovu. Klerik im je želju ispunio, pa im je po mogućnosti nastojao što življe i shvatljivije predočiti Srce Isusovo, u koliko je puno ljubavi prema ljudima; nastojao je, dostojno im orisati i Srce Marijino, puno prave materinske ljubavi i brige; razjašnio im je i to: tko je bio sv. Antun, gdje je on sad i kako on nama pomaže. Govorio im je i o kraku sv. Antuna, kao i o novcima, koje u sjemenišnu crkvu nose pred kip sv. Antuna oni, kojima je Svetac pomoglo. Oni zaželjeli se čuve, da vide taj čudotvorni kip Svečev. Klerik ih je namah odveo, a oni stali se pred njim

Sveta obitelj na bijegu u Egipat.

Zarko moliti, # po tom su i novaca u kasu metnuli, premda ih je klerik upozorio, da to ne čine prije reda. Nakon toga stali su ljubiti kip Sveđev; i to se nije znalo, jesu li mu više ljubili noge ili ruke ili glavu. Klerik je već mislio, da će ljubeći tako Sveca, otkinuti mu glavu, kao što su to već mnogi Sveđevi štovatelji učinili. To se ovaj put nije dogodilo. Ti putnici, utješeni pravom utjehom, vratili su se ravno kući, a da vraćare ni vidjeli nijesu.

Tri mjeseca iza toga, vratio se je taj klerik kući na praznike. Prva mu je briga bila, da se propita, leži li još A. J. Mati mu je na začugjenje njegovo rekla: „O sinko, on je istina dvije godine ležó, ali kako smo u ožujku iz Dja kova došli, bivalo mu je sve lakše i lakše, a već od svibnja radi najteže poslove. Sada ga ne deš moći skoro ni poznati, kad ga vidiš.“ Klerik ga je želio vidjeti. Majčine su se riječi doista obistinile. To nije bio više suhonjavac, više kostaru, nego li čovjeku sličan, nego je bio pun i jedar, na oko sasna pristó mladi čovjek. Klerik ga pitao, čim se je lijeđio, da je tako brzo ozdravio. Bivši bolesnik na to usklikne sav radostan: „O ničim, nego sam se svaku večer molio Srcu Isusovu, Blaženoj Djevici Mariji i svetom Antunu Bivalo mi je od đana do đasa sve bolje i bolje. Sada se, hvala Bogu, poslije pune dvije godine mog teškog bolovanja, na meni više ne opaža nikakvih tragova od moje bolesti. Ja sam sada sasvim zdrav i radim najteže poljske poslove.“

Klerik sav veseo i radostan, sjotio ga je namah i njegova obećanja. On se pripravnim izjavio svoje obećanje i-puniti. Kleriku je više puta, kad mu je to vrijeme dopuštalo, delazio na pouku u katoličkoj vjeri. Pošto je bio dobre glave i znao čitati, brzo je sve upamio. Ali sada — kao svagdje, tako i ovdje — sotonu se nije dalo, da izgubi tako lako plijen svoj. Tu mu je dobro došó otac bivšeg bolesnika. On nije mogó pojmiti, kako da u jednoj kući pod istim krovom može boraviti jedna obitelj a dvije vjere. Za to je stao odgovarati sina, da ne prijegve na katoličku vjeru za njegova života, a nakon njegove smrti, kako mu bude volja, tako neka čini. Otac tim porúko svojs dozvolu. Sin pak ne mareći, da Boga treba više slušati nego li ljude, poslušao oca, te pogazio svoje obećanje.

To je došlo i do ušiju mladog klerika. On jednom zgodom uhvati i oca i sina na putu i odreže im: „Vi ste

Nerezine, posveta kipa Presv. Svcu. Isusova.

htjeli, da prevarite Boga, ali ga ne možete prevariti. On se ne da za nos vući, kao mi ljudi. Mogo bi vas Bog opet istom tugom pohoditi, pa kuda ćete onda? Pitanje je, hoće li vas onda uslišati*. Oni stegli samo ramenima.

Nakon toga nije potrajalo dugo, ali eto opet jada iznenada. A. J. lego opet u krevet. Na njega napala ista bolest kutenica. Sjetio se i on i otac mu klerikovih riječi, pa će opet pitati ga za savjet. On im savjetovô, da pognove isto zadano obećanje; ali da ne slažu kao prije, jer im inače nema više pomoći. Oni posovili isto obećanje. Sin za čudo opet dosta nagle ozdravio. Čim je usmogô malko slobodnije sam se sobom vladati, preô je sav sretan i blažen na katoličku vjeru sa svojom suprugom i malim sinčićem. Otac mu iza godinu dana pao u bolesti, no iz nje se nije pridigô. Kamo njegove sreću, da je i on makar pred svoju smrt preô na katoličku vjeru.

Supruga toga našega obraćenika bila je sva sretna, što joj se je ispunila želja. H'jela je, još djevojkom dok je bila, udati se za katolika, da postane katolikinjom. Evo i ovako joj se želja ispunila, pa još kako čudnovatim načinom. Sretan je bio i suprug joj, što je po zdravlju ti-jela zadobio i zdravlje duše.

Milo je sada pogledati, kako u mjestu T. sretni roditelji djecu svoju redovito vode nedjeljama i blagdanima u katoličku crkvu, a kod kuće kako joj često pokazuju dragog Boga — Srce Isusovo, koje je njihovu „dadi“ dalo sreću i zdravlje, pa će i njima dati to isto, ako to Presveto Srce Isusovo ne ražaloste grijehom.

Zahvalnice.

Uputa: Zahvalnice treba da su potpisane potpisanim imenom adresom; inače ih ne možemo nikako uzeti. (Uredu.)

Devetnica.

Najbolji Liječnika.

Vesela ste evo i mene iz Vareša (u Bosni) k tebi, mili Glasniče, da se zahvalim Presv. Srcu. Moja trogodišnja kćerka oboljela od influencije, i to u najvišem stupnju. U svojoj tuzi obratih se Presv. Srcu, te počeh devetnicu. Iza

nekoliko dana vrućina poče jenjati i malo po malo sasvijem popusti. Sam se je liječnik začudio, kad mu kazasmo, da je mala dobro, te reče: „E, nijesam mistio, da će ozdraviti!“

Liječnici kô liječnici većinom se ne uzdaju do li u svoje lekarije, praške, vodice, čajeve, biljke, obloga stasene ili tople, noževr, klještice, i šta ti ja znam, u što se još sve uzdaju, samô ne u moć molitve. Gdje koji se pače znadu i rugati, kada se tko od Sreca Isusova nada ozdravljenju. No Bogu hvala! nijesu svi takovi. Ima i liječnika, koji Bogu daju čast. Evo i tomu primjera. Prispovijeda jedna majka iz *Droge* (kod Rijeke u Hrv.): Moje dijete naglo obolje. Pozvah brzo izvrasnoga liječnika S., ali on na moju veliku žalost izjavi, da će dijete skoro umrijeti. U svojoj zdojnosti obratih se tada velikim pouzdanjem Bož. Sreću Isusovu običajom devetnicom, i nakon svršene devetnice moje je dijete ustalo. Videći to doktor, u velike se začudi i reče: „Zahvalite Bogu, jer je to osobita milost Božja, koji vam je čudessim načinom spasio od smrti dijete.“

Mnogo su se u zadnje vrijeme bezbožne novine znale rugati zahvalnicama u Glasniku. Ta, tko ne vjeruje u Boga, taj ne vjeruje ni u pomoć Božju. Nu evo, baš kada su se stanovite novine najviše razgoropadile proti zahvalnicama Sreću Isusovu, poslao je 15. veljače, kao u ime prosvjeda, jedan *spreobučeni* gimnazijalni profesor Glasniku ovu zahvalnicu, koju radozna srea objelodanujemo. Veleučeni piše: Prošle sam godine teško obolio. U bolesti svojoj iskusio sam šest izvrasnih liječnika, ali jedan put bilo bolje, drugi put gore. Vidio sam, da unatoč vanredno brižnoj njezi gospode liječnika i ukućana od dana na dan sve više ginem. Teško li mi je bilo u najboljim godinama dijeliti se s ovim svijetom! Jednoga dana sprovede moja žena neku našu rođakinju u školu 88. st. milosrdnica u Zagrebu. Kako je moja žena još djevojkom istu školu polazila, atale su je 88. sestre pitati, kako joj je. Ona im ispriповjedi, kako sam bolestan. Na to rekoše joj 88. sestre, da će moliti devetnicu na čast Presv. Sreću Isusovu za zdravlje moje i uputile je, da i ona isto čini, pak da će odmah bolest krenuti na bolje. Ja sam pak u teškom svom životu često iskusiô očitú milost Božju, a osobito milost Blažene Djevice Marije. Kad sam čuo, što su 88. sestre rekly, stao sam i sâm moliti devetnicu. Poslije toga zadobio sam svoj duševni mir, pouzdaoje u Boga, i moje je zdravlje tako krenulo na

bolje, da sam iza šest mjeseci opet mogao nastaviti službu svoju. Ja čakle držim, da mi je dolista pomogla, ne samo njega mojih poštivovnih liječnika, nego i molitva čč. sestara, pak molitva mojih ukudana, a možda i moja. Hvala i slava do vijeka Presv. Sreu Isusovu!

U obiteljskoj razmirici.

Kako Sree Isusovo znade izmiriti obitelji, za to vam evo četiri primjera iz *Hrvatke*:

1. Prošle godine sporekoh se jako sa svojim suprugom, tako da se on u naglosti sasna odstranio od mene kao i od moje djece. Meni bijaše da zdvojim, jer je moj muž jako tvrdo naravi, te nikako popustiti ne će. U svojoj najvećoj tuzi i boli utekoh se Bež. Sreu Isusovu i počeh devetnicu moliti. I gle, već peti dan izravnilo se sve.

2. Bila sam u teškim razmiricama sa svojim suprugom, a to već mnogo godina. Ja puno puta mislih, šta da činim, da se moj suprug popravi, te obitelji opet povrati sreću. U to nagjoh u Glasniku, gdje govori o „zlatnoj krunici“. Namah počeh devetnicu Sreu Isusovu sa zlatnom krunicom. I nijesam se prevarila: ja devetnicu svršila, a u obitelji opet se udomio mir i sreća!

3. Nesrećem nastadoše u obitelji razmirice. Došlo do skrajnosti, gdje bi se imao riješiti isti vez bračnoga života. Tad se utekoh devetnicom k Presv. Sreu Isusovu. Čast i slava mu bila: deveti dan zamirni se švor lijepo riješio, vratio se mir, vratila ljubav.

4. Moj suprug i sin bijahu u dalekoj zemlji u poslu, kud oto ih, gdje su jako zamrzili sin na oca, a otac na sina. Ja kao supruga i majka ne znam, kako da ih izmirim. Utečem se dakle devetnicom od zlatnih krunica P. osv. Sreu Isusovu i odlučim, da ću dati odslužiti pjevanu sv. misu pred žrtvenikom Bl. Djevice Marije. I gle, ja bijah uslišana, jer skoro sam dobila veseli list, da su se izmirili sin s ocem, a otac sa sinom. Za to kličem, dok sam živa: Hvala i slava Presv. Sreu Isusovu i Marijini!

Evo još u torbi Glasnikovoj jedne zahvalnice, koja amo ide. Piše jedan Hercegovac iz *Konjica*: Braća mi se pobunila kod kuća, i čujem od drugih, da hoće da se dijele. To je meni bilo žao, te sve mislim, kako bih braću amirio. Vidim, da je to teško. Šta ću, već počnom namah devetnicu na čast Sreu Isusovu i dam odslužiti malu misu. Hvala

i slava Sreu Isusovu: braća se pomirše i ostadoše skupa i sada žive, kô što se more najbolje.

U raznim potrebama.

A šta bi ti, mladi seminarče iz vinorodne, lijepe Dalmacije? — Ah, vruće vas molim, da malco i mene poslušate! Ekonomsko stanje moje obitelji ne moglo biti gore. Osoba, kojoj je dugovala moja obitelj, silno zahtijevala posugjene novce. Svota bila tolika, da bi moja obitelj došla u veliku nepriliku, da je stvar došla na sud. Roditelji mi se znadijahu, što da čine. U toj stvari utekoh se vraćom devetnicom slatkomu Sreu mojega Boga. Njegova pomoć ne zakasni. Roditelji se obratiše nekome dobroćinitelju. Ova osoba držala se kao pravila, da bi posugjivala samo manju od drugjenu svotu. Nu ovaj put kao čudom prekri svoj običaj i udijeli mojoj obitelji zaprošenu svotu. Tako vratiše dug i riješiše se tolikih neprilika.

Evo lista iz ratne luke u *Pulju* (Istra). Uvrstili me u trgovačno topništvo, premda se nijesam čutio sposobnim za vojničku službu. Sreu mi je često jako lupalo, i dah bi mi se znao skratiti. Nu liječnici nijesu nikakove bolesti pronaći mogli. Mučno mi je bilo trpjeti one boli, još mučnije nositi na sebi sumnju varačice i simulanta, te crnoga obraza stajati pred svojim poglavarima. Kuda da se obratim? Sjetih se jednoga liječnika, koji će staviti prava dijagnozu mojoj bolesti, a to je Bož. Liječnik. Njegovu se Presv. Sreu obratih devetnicom. I gle, ono je liječnicima otvorilo oči. Još devetnica ni minula nije, a oni mogli bolest konstatovati, te sam kao nesposoban otpušten od vojništva.

Oklevetala me moja svekrva — piše jedna žena iz *Istre* — drugi zlobni jezici rado prihvatili, pa i moj muž u Americi njima povjerovao, te mi nije više ni pisao. U zdvojnosti učinih devetnicu Sreu Isusovu. I gle, sud je ravijetlio stvar i povratio mi poštenu ime. Sada mi i muž opet lijepo piše, pa i novaca šalje. Hvala i slava Presv. Sreu toliko puta, koliko je travke u polju, koliko je lišća u šumi, koliko je zvijezda na nebu, koliko je pijeska u moru!

Čujte još jednoga fantastična nadstrašara iz *Dalmacije*. Sa sve četiri strane bio sam napadnut od neprijatelja. U ovoj ljutoj nevolji nijesam se imao komu obratiti, kad mi u Glasniku naigjem na tolike zahvalnice. Odlučih se i ja uteći Sreu Isusovu devetnicom, da me oslobodi od

neprijatelj. I gle, rasprava se dovrši, a ja ostadoh čist i nevin. Hvala ti po hiljade puta, premilostivo Srce Isusovo, koje si mi udijelilo ovu milost!

Svega po malo.

— Naredine na Lošinj (Istra. Uz našu sliku.) Bilo je noć prvoga svibnja lanijske godine. Jko crkvice sv. Marije Mandelene opazava se vanredna žurba i radnost. Djevojke tetaju amo tamo: koja nosi lovorove grane, koja šarene sagorve, koja bere ruže, a koja pleće vijence. Svako se stakalce oko crkve resi vijencićem bijelih i rumenih ružica, a jedan čovjek usagjuje lovorove kite sve unakolo crkve. Na najljepšem mjestu pred crkvom dila se oltar, desno i lijevo postavlja se po šest stupova, sve ovilih lovorom, iz kojega proviruju ružice, ama kô da su iznikle iz lovoru. Pa i među stbom spajaju se stupovi lovorovim vijencima, ružama isprepletanim. Na vrhu svakom stupu peičersti se hrvatska trobojnica. Svaki se čudi, svaki pita: »Čemu sve to? kakova će to biti svečanost?« — Osvanuo prvi dan svibnja. Tek što se sunce pomohilo, eto opet djevojaka gdje hrie, da sve još jednom urede i poprave, da se ni ni jedna ružica nabevo visjela. Međutim se u župnoj crkvi Najke Božje od Zdravlja sakuplja svijeta kô na Uskrs. Sad eto krenu put crkvice sv. Mandelene, društvo za društvom, djeca i odrasli sve dva u dva, potagane ilho i svečano. Patem idući svakomu se srce rastapa od milinija, videći na sve strane, gdje s kua vise zastave, a s prozora sagorvi u svakom prozoru stoje lipce isklidene pobožne slike ili kipovi. Pred crkvićom čeka već sila naroda iz okolnijih župa. Na oltaru stoji nekakav kip, ali ga ne vidiš, sav je pokriven koprenom. Tu se pod vedrim nebom na žarkom suncu odslušila pjevana sv. mise uz podvochu i uz sv. mise nastade grobna tišina, rekao li čovjek, da se tu ima nešto izvanredno dogoditi. I evo, pomoli se viđ, e. izalili i počne svečano i glasno izgovarati riječi blagoslova pred novim kipom. Najednput koprena pane, i pokaže se krasan kip Srca Isusova. Slatki Isus gleda prisutni vjerni narod, pokazujući mu na svoje Srce, kô da će reći: »O ljudi, koji ste opterećeni, dogjite k meni, i ja ću vam olakšati breme. O vi, koji ste žalosni, dogjite, dogjite, ja ću vas utješiti. O vi, koji zadržate u grijehu, dogjite, dogjite, i nemojte se stramiti tražiti oprostjenje, i bit će vam oprosteno. Katem vam: molite, i dal će vam se; kucajte, i otvorit će vam se; tražite, i udati ćete.« O divnoga li časa! Sreća, što ga je barun slika ovjekovječila! I uz blagoslova vas je pak pratio kip Srca Isusova u župnu crkvu. Noso ga šest vojnika, a narod putem pjevalo litanije o Presvi. Srcu. Odsada je kip u župnoj crkvi na jednom oltaru, a narod se pred njim rado molit. (J. S. M.)

— Otočac, (Hrv.) Dne 18. lipnja uz veičku se je svečanost blagoslovio novi kip Srca Isusova. U ogromnim procesijama došli su ljudi iz Lada, Sinca, Prozora, Krapolja, Švice i drugih sela. (Sr. »Hrvatstvo«, br. 142.)

Hrvatska omladina pod zastavom Srca Isusova.

Na Kalvariju! . . .

(Spjevao Serafin Zvezdanov.)

Na Kalvariju! kad ti borba grudi
Kô čvrstim lancem veže, steže, lama,
Kad sreću tvome prjeti gr'jeha tama
Tu svima b'jednim rujna zora rudi.

Kad na te grnu zlobni, grješni ljudi,
I nema pakla na te reži sama:
Uz Spasa dragog stat češ poput kama
Nepomičan — i zalud pakla trudi.

Gle, kako milo s vrha Kalvarije
On ruke širi, zovući te k sebi! . . .
Ah, tko se njemu odazvao ne bi,

Na Božje grudi privinuo svoje,
Nek jedne bude, što bi prije dvoje,
I prije dvoje, sad kô jedna bije?!

Zaslijepljeni drug.

(Istinita crtica. Priča H. K.)

Nim se zanata u obitnoj školi. Nekoga dana dogje
k meni moj drug i stane mi koješta pripovijedati
i naklapati. U razgovoru poče on naklapati i o
vjeri; pa onda o popovima.

„Popovi mnogi“, reče on, „nijesu ništa bolji
od nas. Idi samo pa vidi, ne griješe li gdjekoji od njih
baš i više od nas. Pa da se ja onda kod njih ispovijedam?
Kako ću ja slušati čovjeka, koji i sam griješi kao ja?“

Tako i slično goveraaše on meni. Slušah ga neko vri-
jeme, a tada mu rekoh:

„Moj dragi prijatelju, vrlo mi je teško tebi reći, da
nijesi nimalo sličan pametnomu čovjeku, dok tako go-
voriš.“

„A zašto?“ upita on, kao uvrijeđen.

„Zato, jer je Gospodin Bog dao čovjeku razum i slo-
bodnu volju. Ti si se doduše poslužio sada slobodnom

voljom, jer govoriš što ti pada na um, ali razumom vrlo slabo, kao da ga niti nemaš. A po tom izgledaš upravo, kao da nijesi čovjek.“

„Pa zar to nije pametno rečeno“, prihvati on; zar ti još nijesi dosada opazio, što rade popovi? Hm, moj dragi, još si ti slijep i prebedsat, da što vidiš; počeka, dok ti pamet sazrije, pa da onda vidiš i pravo sudiš!“

Rekoh mu na to: „Češće te vidim, gdje čitaš novine i povjesne knjige, pa te molim, jesi li kada čitao što o kojem ratu?“

Pošto mi potvrdi, nastavih: „Nijesi li čitao i to, da je koji vojnički liječnik u ratu teško bio ranjen, a možda i usmrćen?“

I to mi potvrdi, da je tako. „A sada te ja pitam ovo: Bi li ti dopustio, da ti jedan liječnik, koji je i sam bio teško ranjen, u ratu vida rane?“

„Svakako, da bih“ — odvrati on.

A ja ću mu: „Ja si pak ne bih dao rane vidati od onoga liječnika, koji je i sam bio ranjen.“

„A zašto ne?“ upita me. „valjda nijesi lud! što to tebe smeta, ako je on bio ranjen, glavno je, da on tebe izliječi i zdravlje da ti povrati. Nije li on i nadalje ostao liječnik, koji može izliječiti ranu, akoprem je bio ranjen?“

Rekoh mu: „Vidiš, dragi, mene si nazvao ludim, ali velim ti: isto tako kao što bih ja bio lud, kad se doista ne bih dao liječiti od onoga liječnika, koji je i sam bio ranjen, tako si ti u istinu lud, što me češ, da se ispovijedaš svećeniku zato, što i on griješi. Nije li sv. Crkva katolička sama prilična jednoj vojsci, koja se ima boriti proti vrlo lukavu neprijatelju, koji zadaje teške i grđao rane, od kojih nas svećenik u ime Božje liječi? Pa, kako onaj liječnik može biti ranjen, kad je na otvorenom polju, tako može i ovaj, jer je i on izvrnut navalama neprijatelja. Stoga ti ozbiljno velim: Nemoj bježati od Gospodina Boga i od lijeka njegova zato, jer svećenik griješi; da ne vidiš istom na onom svijetu, kako li si bio ljuto zavarao i zasljepljen — — — teško ranjen, pa ipak se nijesi dao izliječiti, akoprem si imao prilike.“ — — —

Prijatelj se pokunji i ode . . . . .

GLASNIK PRESV. SRCA ISUSOVA.

Broj 10. Listopad 1905. God. XIV.

Iznosi mjesečno. Cijena 48 f. — S poštom 1.—10 istiska po 80 f.
10—50 po 70 f. 50 i više po 60 f. Za inozemstvo i K 20 f.

Namjena molitava i dobrih djela za listopad.

(Blagoslovena od sv. Oca pape Pija X.)

Djeca.

až osobitim veseljem
lađam se danas pera:
ta, mjesečna nakana
radi baš o miljenicima
Sreca Isusova: o djeci!
A kako su ljubimci
Sreca Isusova, moraju
biti ljubimci i njegova
Glasnika, pa i troji
ljubimci, štovatelju i
štovateljice Sreca Isu-
sova!

Vele, da je Bog
ljudima, kada ih je
protjerao iz raja, ipak
ostavio tri stvari, što
će ih podsjećivati na

raj: cvijeće, zvijezde i oko nevinoga dje-
teta. A nije li i samo dijete nježni cvijet,
a njegovo oko nevino, se kriješ li se
kao zvjezdica nebeska? Pogledaš li ma-
liču u oko, kada ti se milo smiješi, zar ti se onda ne čini,

ližu u oko, kada ti se milo smiješi, zar ti se onda ne čini,

kô da viriô u raj? Stee ti se rastapa od miline, pa uzklikneš: „Kako je to mili angjelčić!“

No sada, šta da vam Glasnik napiše o miloj djeci?

Kamo sreće, kad bi vam sam dragi Isus, najbolji prijatelj mladeži, napisao dvije tri krasne riječi o svojoj ljubimčadi? A, da! u dobar se čas sjetih onih njegovih, kako nježnih, tako i ozbiljnih riječi, koje su mu doista došle iz dna Srca: „*Pustite djecu neka dolaze k meni, i nemojte im brani-
niti; jer je takorih kraljestvo Božje (Luk. 18, 16). Koji primi jedno dijete takovo u ime moje, mene prima. A koji sablazni jednoga od ovih malih, koji u me vjeruju, bolje bi mu bilo, da se objesi mlinski kamen o vratu njegovu i da se utopi u dubinu moraku*“ (Mat. 18, 5, 6).

Evo vam dakle, što vam sam Isus privezuje za dušu: da privodite djecu k njemu, da gledate u djeci njega zamoga, da im činite dobro i ljubavi k njemu, a nada sve, da se čuvate, te ih ne sablaznite.

* * *

Sablazan! U more propala ta najjerajša kuga! Kaže se za azijsku kugu, kada ona koga zarazi, što to taj nesretnik za malo sati poerni kao ugljen. Trista je puta gora kuga: sablazan. U tili čas može ona dijete iz angjela pretvoriti u crnoga gjavla. Čuvajte se nesretnoga psovanja, kojim djeci trujete nevino srce! Ne činite i ne govorite ništa pred djecom, što bi im moglo ma i najmanje pomutiti sjaj lijera svete čistode! A kada u djecu same što takova opazite, opomenite ih lijepo i oprezao. Nemojte govoriti: „Nijesu to moja djeca, briga me za njih!“ Ne! neka svaki Božji drž: za svetu svoju dužnost, ma i tagju i nepoznata djecu odvrćati cda zla.

A još više nastojte, da ih napatite na dobro. Istina, u prvom su redu na to pozvani roditelji, učitelji i svećenici. Ali dajte, učinite i vi drugi, što možete. Nebo i pakao bore se o djeci, a djeca slaba i nestašna: pomozite im! „Ništa nije tako božanstveno,“ veli sv. Dionizij, „košto pomagati Bogu u spasavanju duša.“ A čime li možete Bogu bolje pomagati, nego time, da djecu putite na dobro? U djecu je srec meko i nježno, i lako ga se prima i dobro i zlo. A kako bude za mladih dana, tako će većinom ostati i do smrti.

Roditelji ne mogu uvijek biti uz djecu, a koliko ih

i ne mari puno za svoju djecu! — Neki dan susretnem dječaka. Plakao je. Šta je bilo? Otac pijanac, pa ga pro-
tjerao iz kuće. Kako mi se sažalio taj mališ! — Jedan vi-
soki gospodin rekao, da on i braća mu i sestra, što se vjere
tiše, više zavrtaju stricu, nego li samim roditeljima. Kod
drage opet djece eto tetke, eto kuma ili kumice, eto sluge
ili sluškinje, koji nadoknađuju, što su roditelji pogriješili
ili zanemarili. A šta će tek biti od jadne siročadi, ako se
nikoja dobra duša ne nagje, da im u mlado srce usadi
pobožnost i krepost?

A učitelji i svećenici? Osi se obično mogu samo u
školi baviti djecom. No koliko ima sela, gdje nema ni
škole, pa i svećenika samo nedjeljom nekako iz daleka
vide. Ali i u gradovima, gdje ima dosta i škola i sveće-
nika, koliko je djece zapuštena, koja se ulicama skieću po
vat dan! Ah, pomozite djeci, što tko više može!

U svakom mjestu, bilo malo ili veliko, ima djece
jako, jako zapuštena. No u svakom mjestu ima i dobrih,
vrlo dobrih ljudi, starijih i mlađih, muških i ženskih. Kako
bi to bilo, kada bi oni nedjeljom i blagdanom, recimo poslije
podne, barem nekoliko vremena okupili djecu oko sebe,
pred slikom Sreća Isusova ili Majke Božje, te ih putili na
dobro? Učite ih katekizmu i biblijskoj povjesti; učite ih
moliti, pa se i sami s njima molite; učite ih se dobro is-
povijedati i pobožno pričati; učite ih pobožne pjesme
i pripovijedajte im ili šitajte dobre stvari. O kako rado
sluškaju djeca, kada im tko onako od srca priča o dragom
Isusu, o Majci Božjoj, o Angelima, o nebu, o dobroj djeci
i td. Lijepih knjiga, u kojima ćete dosta toga naći, ima
sva sila: gledajte samo na omotu Glasnika.

Znate šta, dragi štitelji? Kada ste sve ovo pročit-
ali, sastanite se malo na razgovor i posavjetujte se među
sobom, što bi se u vašem mjestu moglo učiniti za djecu,
osobito za djecu zaustegu, zanemarenu. Pa onda na posao!
A javite štogod o tom i Glasniku, ne bi li se i drugi
ugledali. O kako bih se rado vas, kada bih ovim recima
na koja dobru dušu potaknuo, da se malo posveti ovomu
prekrasnomu, Sreću Isusovu tako milom djelu: da nastoji,
kako bi djeu privela k Sreću najboljega prijatelja mladeži!

Nevigjane, župa Srca Isusova.

nižno od Zadra pruža se sinjim dalmatinskim morem duguljasti otok Pašman. Kraj malobrojnoga pučanstva od samih 3.500 stanovnika, ima na tom otoku ipak 18 crkava i kapelica, ošiti dokaz, kako je taj siromašni narod pobožan.

G. 1868. na Seavete dobi župa *Nevigjane-Mrljane* novoga duhovnoga pastira u osobi mladoga, revnoga Don Sime Lovrovića, koji nije još navršio ni 24. godinu. Kako se je on zažudio, kada u župnom mjestu ne nagje ni župnoga stana, a sama župska crkva malena i tijesna crkvičica! Morao stanovati i službovati u kapelaniji *Dobropoljani*.

Namah mladi svećenik u svojem poletu začu osnovu, da će u župnom mjestu sagraditi župni stan i novu, veću i ljepšu crkvu; a kako je bio osobiti štovatelj Srca Isusova, odlučio, da će tu crkvu blagosloviti na čast Srca Isusova. Bit će to prva crkva Srca Isusova u čitavoj nadbiskupiji. Krasno li zamisli! Dakle na djelo!

I doista je don Sime već g. 1876. izveo prvi dio svoje osnove, te se preselio u Nevigjane u novosagrađeni župni dvor. Sada je red na crkvu Srca Isusova! Presvijetli g. nadbiskup, pokojni Petar Dujam Maupas (čitaj: Mopá), na svaki je način išao revnome župniku na ruku. Zaklada sjemeništa „Zmajević“ ustupi gradilište, a vlada se pokaza sklona, da sagradi novu župnu crkvu.

Ali polako, brate! Mladi revnitelj Srca Isusova naišao je na goleme poteškoće, koje je lakše u mislima premostiti nego li u djelu. Ta već prije 80 godina radilo se je o novoj župnoj crkvi, pa je opet ostalo sve pri starom. Tako i ovaj put stvar zapela kô akleja. O novoj crkvi ni spomena više. Napokon, misleći Don Sime, da će njegova crkva Srca Isusova vijekom ostati zlatna na oblicima kula, uređi staru crkvu, kako se je najbolje dalo.

U to dogje g. 1877. kada je Pija IX. uz veliku radost čitavoga kršćanskoga svijeta slavio pedesetu godišnjicu svojega biskupovanja. Sa svijlu strana svijeta hrliła vjerna mu djeca u Rim, da mu iskažu svoju ljubav i odanost. I Dalmatinci mjeseca lipnja pokrenuli hodočašće pod vodstvom nadbiskupa Maupasa. Krenuo i naš mladi župnik, da vidi lice Pija IX. i vječni Rim, za kojim svako kršćansko srce žezne. Dočavši u Rim, župnik kô župnik nije toliko

mario, da vidi sjajne crkve, ponosite palače i veličanstvene ruševine stare rimske slave, koliko ga primamljivala jedna izložba u Vatikanu. Tamo su bili sakupljeni darovi, što ih je Pijo IX. primio za siromašne crkve i koje će on skoro ispoklanjati. Don Sime obroda sve one kaleže, pokuznice, slike, misne oprave, baldahine, svjetiljke itd., kad

Župna crkva Sveta Duhova u Nevigjanama.

al' na jednom kô zapanjen se zaustavi pred krasnim kipom Sveta Duhova, a iz grudi mu se izvino usdah: „Oh, ovaj kip morao bi biti za moju crkvu!“

Povrativši se u gostinjac sv. Jeronima, napiše skromnu molbenicu na adresu sv. Oca pape Pija IX. — i preda

pošti. Nikomu nije saopćio svoje tajne, do jedinomu pokojnomu Karlu Parđiću, kanoniku sv. Jeronima u Rimu.

Vrativši se s puta u svoju župu dobri se župljani veselo oko njega sletjeli kô djeca oko svojega oca, pa ga stali pitati, je li im štogod donio iz Rima za njihovu siromašnu crkvu? On im samo tajinstveno odgovori: „Nijesam, ali će možda doći!“

Mjeseca srpnja susrete se u Zadru s preč. g. Parđićem, pa će ga ovaj namah upitati: „Don Šime, a šta je od vaše molbe?“ župnik odgovori, da ima malo nade, da će što od nje biti. Ali ga preč. g. Parđić obodri, neka se samo dobru nada.

Dne 19. kolovoza eto Don Šime opet u Zadru. Uputi se k nadbiskupu, koji će za malo dana doći u Nevigjane na pastirski pohod. Nadbiskup se nasmiješ, te će župnika iznenaditi riječima: „Znate li šta, Don Šime? Došlo je nešto za vas iz Rima!“ — „Iz Rima?“ Trak nade obusja župnikovo lice. — „Da, iz Rima, čitav jedan sanduk!“ — „A u sanduku?“ — „Kip Srca Isusova! Šalje vam ga Pijo IX. za vašu siromašnu crkvu.“ — Tko veseliji od našega župnika! — „Dajte pohitite namah na carinarski ured, i dovezite kip amo u palaču: želim ga vidjeti!“ — Toga nadbiskup nije trebao dva puta kazati. Don Šime leti po svoje tako žugjeno blago. Kada otvore sanduk, nadbiskup i svi prisutni se divo krasnome kipu. Svi čestitaju župniku njegovu smjelost i sreća.

Don Šime uzme namah kip sobom u Nevigjane. Kako li se narod obradova ovome krasnomu daru sv. Oca! Vijekom će mu zahvalan biti. „Živio Pijo IX.“ orilo se sa svih strana.

Dne 24. kolovoza dogje nadbiskup u Nevigjane. Poslije podne blagoslovi on sam pred crkvenim vratima kip Srca Isusova, te progovori narodu nekoliko krepkih riječi, petičući ga na pobožnost Božanskomu Sreću. Zatim naredi, neka se sveti kip namah u ophodu nosi oko sela. Tomu se župnik nije nadao, da će biti ophod. Nije pripravo bio ni nosila. Nije druge, već on sam s gjakonom Božom Čavlovom (sadašnjim dekanom-župnikom u Benkovcu) digne kip, pa naprijed! Za njima župljani, onda sedam svećenika, najзад sam nadbiskup. Nije tuj bilo ni zvonjave zvonova ni gruvanja mužars, ni evjetnih vijenaca ni slavoluka: je-

dina pobožnost, iskrena i srdačna, ukrala je ovaj priprost, no nezaboravni ophod.

Još istu večer uredi Don Šime brže bolje oltar i smjesti na njem kip Sreca Isusova. Sutradan prvi je put pred njim odslužio sv. misu nadbiskup.

Evo dakle kipa za crkvu Sreca Isusova: no crkva Sreca Isusova? — — —

Don Lovrović nije odustao od svoje osnove. Ovaj sv. kip bio mu je kao zalogom, da će se njegova vruća želja ipak jedan put ispuniti. Neprestano je oko njega nastojao i molbenice pisao, i onda još, kada je g. 1886. bio premješten u Biograd kao župnik.

I doista se vlada odazvala i novu župnu crkvu sagradila. Don Lovrović, koji se je toliko za nju trudio bio, bude ovlašten, da ju blagoslovi na čast Sreca Isusova. To je on i učinio dne 25. srpnja 1901. uz neopisivu svoju radost i utjehu. Kip Sreca Isusova, ta mila uspomena na blagopokojnoga Pija IX., bude smješten na veliki oltar, koji je naročito za nj bio sagrađen.

Olsada se u župi Nevigjanama svake godine vrlo svečano slavi blagdan Sreca Isusova, i pobožni narod dolazi iz svih okolnih sela.

I tako se je župi Nevigjanama napokon iza kakovih sto dugih godina ispunila davna želja, da dobije novu, prostraniju župnu crkvu, te je dvostruko sretna, što je to crkva Presvetoga Sreca Isusova.

Utočište grješnika.

 Bio sam poslan u jedno selo u Bosni, da držim sv. poslanstvo. Narod, dobar i krštan kao gore, što su naokolo okruživale župu, dolazio brpimice, da sluša riječ Božju, te da očisti svoju dušu. Rad je bio naporan, ali zaslagjen blagoslovom Božjim, jer je Presv. Sreca Isusovo, komu sam se osobito utekao, ganulo i najokorjelijsa sreca.

Jednom iza propovijedi odem u sobu, da otpočinem. No nijesam ni sjeo, otvoriše se vrata. „Hvaljen Isus, ujac!“ reče starac, kojemu je više od sedamdeset teških godina već zgrbilo legja. Jedva sam imao vremena, da odgovorim:

„U vijeku hvaljen!“ — kad starac klekne preda me, te počne plakati i jecati kao malo dijete. „Sto je, dragi starče, što ti se dogodilo?“ zapitam ga u čudu. „Eto zlo, ujacu, veliko zlo! Slušao sam vašu propovijed o grijesima i o kazni grijeha, pak sam se plaho uplašio, jer znate . . .“ ovdje sšuti starac, a suze su mu samo tekle niz lice. Ja ga ohrabrim, na to će on: „Velik sam grješnik; davno, davno već živim s Bogom u neprijateljstvu, pomozite mi, ako možete.“ — „Bijedni starče“, rečem plačući i sam s njime, „Srce Isusovo, ono će ti oprostiti, ako se samo pokajesh i ispovjediš.“ — „Meni?“ reče on zdvojno, „meni tolikomu grješniku? o kako je to moguće?“ — „Da, Presv. Srce Isusovo, ono će ti sve oprostiti! Uzdaš li se u Srce Isusovo?“ — „Da, kad bi mi oprostilo, ali . . .“ — „Ne boj se, Srce Isusovo baš voli grješnike, ono ih zove k sebi, da im izliječi teške rane, koje im je grijeh zadao. Ono kaže: *Dogijte k meni svi, koji ste bijedni i opterećeni, i ja ću vas utješiti.* Vidiš li, kako te zove Srce Isusovo?“ — „Vidim, ujacu; ali kako ću se ja star moći dobro ispovjediti? i pamet me je već izdala!“ — „Ja ću ti pomoći, a ti mi samo odgovaraj na moja pitanja.“

Na to započne onaj sveti čis, kojemu se raduju Anđeli nebeski, a najviše Isus, dobri Pasir, jer je mogao privnuti jednu zabludjelu ovčicu na svoje Božansko Srce.

Iza sv. ispovijedi ustao starac miran i veselo, te mi reče: „Hvala, ujacu, sad više ne ća grijeđiti, jer sam vidio, kako je grijeh veliko zlo!“ (M.)

Zahvalnice.

 Zahvalnice treba da su potpisane potpunim imenom i adresom, inače ih ne možemo nikako uzeti u obzir. Uredn.

Više devetnica.

„Učinio sam devetnicu Srecu Isusovu, pa me nije uslišalo!“ Tako mnogi jadikuju. Ne jadikuaj, brate, nego još većim poazdanjem učini drugu devetnicu, pa ako te još ne usliša Presveto Srce, a ti učini i treću i četvrtu devetnicu. Ta, nije naše, propisati dragomu Bogu, kada će nas uslišati. Možda još nijesi dosta molio, ili ti možda

premudri Bog čuva milost za zgodnije vrijeme. Ti samo ne prestani moliti, kucati, tražiti, pa će te jamačno u pravo vrijeme uslišati, ako je samo na spas tvoje duše.

Nalazila sam se u velikoj slabosti pameti — pripovijeda jedna *Hrvatka*. — Već sam se bojala, da ću poludjeti. U tom strahu učinim devetnicu Sreću Isusovu. Svršim devetnicu, a ništa bolje. Šta ću, već učinim drugu devetnicu. Netom svrših, bila sam uslišana.

U naš zavod — tako piše jedna č. s. milosrdnica iz *Hrvatske* — uvukao se nepozvani gost: nezadovoljstvo, te mnoge je duše jako uznemirio. Učinismo više devetnica i napokon smo bile uslišane. Glavni uzrok nezadovoljstva bi proti svakom očekivanju odstranjen.

Evo pöšte iz Slavonije, iz *Visoke grude*. Soljak piše: Moja osam godišnja kćerka razboli se tako žestoko, da je upala u nesvijest i nikud se maknuti ne mogao. Što ću, već uzmem sa svojom obitelji moliti devetnica Bož. Sreću Isusovu i dađem slušati sv. misu. I doista bude joj bolje, samo na veliku žalost našu ostade gluha i nijema. Uznesmo moliti i drugu devetnicu, a megjutim potražismo i lijekova, ali ništa bolje, osta ona tri nedjelje dana u tom stanju. Sjetih se riječi našeg Spasitelja: „Molite, i dobit ćete, kucajte i otvorit će vam se, tražite i nađi ćete.“ Uznesmo moliti i treću devetnicu i obećah javnu zahvalu. Moja majka jednom reče: „Nema ništa, ona će ostati nijema, nego da bi Bog i Presveto Sreću Isusovu čudo učinilo.“ No gle! na koncu treće devetnice dabi moja kćerka sluh i govor, te je sada potpuno zdrava.

A šta ćeš ti, pobožna dušo iz *Kapele* kod Bukovca (Hrv.)? Evo, slušajte! Bila tam teško oboljela. Dobila sam od nablade tako grozno trganje u svim udima, da me je svu zgurilo. Pokušah liječnike i domaće lijekove, ali sve uzalud. Obratim se devetnicom Sreću Isusovu, ali ne bih uslišana. Pokušam drugi put, i ne bih uslišana. I tako svu nadu izgubih. Kad po nagovora jedne pobožne duše obratih se iznova Presv. Sreću, i gle, za kratak čas ovo me zdrave! Kličem dakle ponizno: Nikad te ne prestalo ljubiti sree moje i jezik te moj hvaliti, Božansko Sreću Isusovu, za nas probodeno!

A ti, *Staronka*, šta nam javlja tvoj bijeli list? — Imadijah veliku brigu i nijesam si mogla pomoći. U svijetu pomoći tražiti? O nipošto ne! Znam ja, gdje je najbolji

pomoćnik u svakoj bijedi i nevolji. Ta, odavna već držim Glasnik Sree Isusova, čitam zahvalnice, pa sam i sama već mnoge milosti zadobila. Pomislim dakle: „Bože moj, ja ću i opet pokucati na tvoje preblando Sree, koje je svakomu otvoreno. Potražiti ću tješitelja jednom devetnicom“. Tako i učinim — ali utjeha ni zere. Izmolim drugu devetnicu, a ono kao da me ne šuje. Ja ne propustih ni treće devetnice, zvučedi: tko molb, taj namoli, tko kuca, njemu se otvori. I ovaj se put ne prevarih: moja se velika briga pretvori u još veću radost! Ta briga bi me i u grob strovalila, da Božansko Sree nije gledalo na mene. Slava mu do vijeka!

Da nije crna vijest, koja nam dolazi iz *Cerne* (Slavon).? — Nije! Čujte! Našla sam se u velikoj neprilici radi školovanja mojega sina, koji je baš stupio u šesti razred gimnazije. Ponestalo mi sredstava. Zamolim dakle štipendiju. Vrlo malo, gotovo nimalo nade ne imadijah; ali se u dobar čas sjetih Božanskoga Sree. Počsem dakle moliti jednu devetnicu iza druge i obočam platiti sv. misu. I doista mi sin dobio štipendiju. Hvala Presv. Sreu!

Evo čovjeka iz starodrevne *Krapine* (Hrv). Više nedjelja patio sam od reumatičke bolesti. Učinim devetnicu Presv. Sreu Isusovu, ali bolest ide na gore. Tri dana promišljam, što da činim. Nijesam mogao ni hodati ni ležati ni spavati. U to mi dođe u uši nešto šaptat: „Nema ti duše, uzmi si život, drukčije se budeš dugo mučio.“ No ja sam prigruvo svoja koljena i tri puta uzdahnuo: „Presveto Sree Isusovo, smiluj se meni!“ — i nestalo je napasti, i odlučio sam činiti devetnicu za devetnicom, dok se ne izliječim. I izliječio sam se. Dragi čitatelji, ako vam se dogodi, da ne budete odmah uslišani, nemojte duhom klonuti, nego budite ustrajni u molitvi!

Velika devetnica.

Sam je Božanski Spasitelj preporučio bl. Margareti Alakok „veliku devetnicu“, koja stoji u tom, da se za devet mjeseci svakoga prvoga petka njemu na čast primi sveta pričest, a on je zato obećao najveću milost: sretnu i blaženu smrt. No i za druge je milosti ova devetnica veoma uspješna. Evo nekoliko primjera.

Žena jednoga činovnika u *Hrvatskoj* pripovijeda: Suprugu mojemu poradi nekih političkih stvari bila obustavljena

„Gospa od Ružarja“ u crkvi Dominikanaca u Dubrovniku.

služba i plaća, a uz to dopao tamnice, a ja sam sa svojim djetetom ostala bez svake potpore, u velikoj bijedi i nevolji. A šta nas sve još čeka? Malo da nijesam zdvojila. Na moju sreću jedan častni otac franjevac naputio me, kamo da se obratim: na Presveto Srce Isusovo! Ja odlučim učiniti devetnicu tako, da ću se svaki prvi petak u mjesecu njemu na čast pričestiti. I moja molitva bi uslišana. Već iza prvoga mjeseca izdano je od suda prvo riješenje u prilog mojemu suprugu, a iza devet mjeseci čitava se je istraga povoljno svršila, te moj suprug, ne samo da nije izgubio službe, kako se je općenito iščekivalo, već je u službu upostavljen, pa samo iz svoga sjedišta u drugo mjesto premješten. Hvala i slava Presv. Srcu Isusovu, koje nikad ne ostavlja onih, što se u njega uzdaju!

Moj suprug — tako opet piše jedna pobožna duša iz *Hreljina* (Hr 7.) — bio je teško obolio. Ja počnem namah devetnicu od devet petaka. Netom sam počela, a njemu bolje, i prije nego sam svršila, bio je sasvijem zdrav.

Čujte, koliki sam dar isprosila od Presv. Srca! — kliče jedna pobožna *Slavonska*. — Žena sam od 28 godina, a nijesam imala djece. Živo sam pak željela, da me dragi Bog obdari jednim djetetom. Počnem u čast Srcu Isusovu veliku devetnicu — i bila sam uslišana.

Mnogima poradi raznih okolnosti vrlo je teško primati svete sakramente u prvi petak, kao u radni dan. Stoga ih primaju u prvu nedjelju mjeseca ili, gdje je tako običaj, u „mlade nedjelje“. Tako pripovijeda jedan *Istranin*: Od dvadesetipete godine svog života počeo sam teško psovati Boga i sve ostalo, što je kršćanskom srcu sveto. Tako je trajalo nekoliko godina. Napokon počeh se opet sjećati Boga i smrti, te sam se želio ostaviti psovanja. No kako ću? Srećom jedan moj rođjak držao Glasnik Srca Isusova, i tako bih ja često uzео Glasnik i čitao iz njega mnogo zahvalnice i vidio sam, koliko milosti dijeli Presveto Srce onima, koji ga s pouzdanjem zazivaju. Ja odlučim dakle pretplatiti se na Glasnik i učiniti devetnicu devet „mladih nedjelja“, ispovijedajući se i pričesćujući na čast Srcu Isusovu, da bi mi ono iz srca otkinulo svaku psovku i svaku zlu misao. I evo, kad sam se istom tri puta ispovjedio i pričestio, u naprijed kô da nijesam nikada psovao. Hvala i slava Presv. Srcu Isusovu!

Svega po malo.

— Gospa od Ružarja. (Uz našu sliku.) U Dubrovniku, u crkvi sv. Dominika, stoji krasan kip »Gospe od Ružarja«. Nabavljen je g. 1891. Vrlo on, Dominikanci, ovi poznati revni širitelji pobožnosti i krstovštine sv. Krunice, svake godine na prvu nedjelju listopada, prigodju Kraljici presvete Krunice sjajnu procesiju. Sveti kip »Gospe od Ružarja« nosi se po čitavom gradu, praćen od samoga presvijetloga g. biskupa, kaptola, svećenstva i mnogobrojnih vjernika.

— Novi oprost. »Slučivo, kraljice, molimo i tješivo s Marijom bezgriješnom Presveto i prečudeljivo Srce Isusovo u Presvetom oltarskom stajetu.« (200 dana oprosta svaki put, a ako tu molitvicu svaki dan barem jedanput molj, dobiva svake godine na blagdan Bezgriješnog Začeta potpun oprost. Pijo X. 19. prosinca 1904.)

— Suhopolje. (Hrv.). Dne 9. srpnja uz veliku su svečanost blagoslovljeni novi kipovi Srca Isusova i Marijina, te ujedno osnovane krstovštine Srca Isusova i Marijina. (Sr. »Hrvatstvo«, br. 166.)

— Šta radi biskup u 10 sati noći? U ubavom Scijemo leži i rudno mjesto malo Lina G. Inggija. Čin se događa god. 1868. Ina tamo djevojčac od trinaest godina, inače dobar, ali živahac, da objesimo, u sela poznata Lina. Najradije ti ona bosonoga skade go vrtu. Pa eno i danas vidih je u županičkom vrtu, makar da je noć već razastrla svoju kopresu nad cijelim krajem. Koraca prema niskom županičkom stanu, kud je nazamaj svijetlo. Koje je u rijetkim zrakama probijalo kroz gusto zatvorene kapke jednoga prozora. U toj se sobi nastanio veliki hrvaški biskup Strommayer, koji je ovamo došao da ovrh kriču. »Šta ti, Bože, skda radi biskup u 10 sati noći?« Radosmalost tjera malu Linu sve dalje, da vidi, šta radi taj veliki muž. biskup, kog se ne viga svaki dan u Inggiji. I eno, mala se izvjeđijvka već spela na yestima, potegne malo pestičima kapke, te ih toliko razrijeđi, da je izmeggja njih mogla viriti u rasvijetljenu odaju. Pa šta vidje? Onaj veliki vladika, koji se čitav dan naprezao kričom, propovijedanjem, primanjem deputacija i pojedinaca, prvosvećenik visoka uma i velike duše — šete se oko stola i moli — sv. krunicu. (S. M. M. D.)

— Kašnjeni bogohulnac. Dne 30. lipnja strahovita oluja i trijeskavica pukla nad mjestom Assod u Mađarskoj. Od silne kiše potok se je razlio i poplavo željezničku stanicu. No čujte grozote! Neki He-tike, latoran, stajao ispod vrata svoje kuće, te se razgovarao sa susjedom, koji je stajao s druge strane ulice. Rogajući se oluji, izučivao je He-tike pogrdne riječi o Bogu. U svojoj obolosti pokaživao je na svoja prsa, te drzovitim riječima izazivao Boga, neka slobodno tuj udari gromom, ako štogod može. Netom je izgovorio te bogohulne riječi, munja sijevne, a He-tike mrtav se sruši. To nije izmišljotina, nego od mnogih očevidaca prisagom potvrđjeni događaj. («Vaterland» broj 180. A.)

Hrvatska omladina pod zastavom Sreca Isusova.

S a n.

(Spjevao Serafin Zvezdanov.)

Sulivah stalke — kad angjelak
I rajskoga sagje dvora:
Na sed' porva tužna mene,
Doletjevši odozgora.
Udrhtitše plahe grudi,
Dogje deta, da se sudi...

Tu je vaga... u njoj duša...
Vrag na svoju legji stranu...
I veđ skoro njegov bijah,
Kada Majka draga bana.
Vljena: na nju ruka stavi,
Što joj sinak harni savi.

Pakleni se rote dasi
Silno, silno pratile mame
I od Sreca sakt'jevaju
Moju dušu, volje ojene.
U pakao, groanu tmaču,
Zeće bacit moju dušu.

I pešice... vrag poražen
Do paklenih vrata leli.
A ja spaseo s Majkom svojom
Srećan pogjoh u raj svesti:
Na glavu mi krunu stavi
U nebeskoj, rajskoj slavi. —

Nojca progje — — — danak svanu,
Pred Majčinom kleđim slikom
I k njoj vapim iz sveg sreca
Pred' njezinom ja prilikom:
Majko draga, daj ušini,
San da mi se obistiní!...

Djetinja molitva prodire oblake.

(Pripovijeda jedna majka.)

Kitni je dan, od suncane kege puce na krova daska.
U kući pritisla omara. U polutamnoj sobi ležim u
postelji. Ne s dosade, nego sam bolesna. Vrh glave
mi je slika mile Majke Božije, koja me blago i
proučavo gledí. Navuprot mi o zidu visi slika. Oh,
kako se sporo miče, kao da mu se ne će!

Sama sam svojom makom. Glava mi na vanjkuš (jastak)
pala, ruka mi klonula. Gledam u prazninu sobe. Dobra me
je volja ostavila misao stala. Osjećam tromost i klonulost.
Ah, u nosi me žigra — popravim ju, da bolovi minu. Ža-
losna sam i tješim se molitvom. Čitati ne mogu, pisati još
manje. Sve je oko mene pesto i tiho.

Gle, u drugoj sobi čuje se lagan hod, i eto vrata se
tiho otvaraju, a kroz njih se pokazala mila glavica kćeri
moje. Sporo podiže oči, da me svojim pogledom se pro-
budi. Zaudem što hoće i pogledam ju.

Osakoli se i ugje u sobu, tugaljivo me posmatra i ni riječi da progovori, boji se naručiti taj patnički mir. „Hođi, Vjero, mami — ne spavam!“

Prileti kô plaho jelenče i ljubno me u lice, te će upitati tiho: „Mama mila, je li ti lakše?“ Točka li na to odgovora, jer boli jednako, a rado bih ju utješiti! „Jest, Vjero, bit će bolje — molimo se za te dragomu Bogu! — Daj mi božicu, da promijenim obloge!“ Odvijem nogu, a dijete se strese, protrne i sakrije račicama oči i izleti iz sobe. Nije tu bila rana, s koje bi se dijete uplatilo, nego obična upala, ali palila je ona i djetinju dušu.

Jednako sam ležala, ali dijete ne htjede nikad više gledati bolesnu nogu. Brišljivo je svake jutro pitala: hoću li danas moći ustati? — ne kad je vidjela štaku u rukama — snuđila bi se. Pratila je tužno moju patnju, ali nije plakala, nego je s nekom odlukom gledala moje beli.

Braća su joj kod kuće — moja dva sina — školski su praznici. Po običaju idu svaki dan k sv. misi u crkvu, a Vjera ih prati zavidnim okom, moli ih, zaklinje, da ju rano probude, da i ona može s njima u crkvu. Braći je žao, jer je ona još malena i nježna, kojoj treba sna, da ju krijepi i jača. Vidi to ona, da joj prešnja uzaludna, sjeti se i prišapne mlađjemu bratu nešto. On ju nekud za čagjeno pogleda — poljubi ju, i od tog dana vodila su braća megju sobom svaki dan sestricu u crkvu.

Progje opet nekoliko dana, a ja uvijek u postelji i bez štaka ni koraka. Uzalud pita dijete: je li bolje? Ne mogoh ju tješiti. Snuđeno bi ostavljala moju postelju, ali ipak nije klozula, te mi je samo doviknuti zuala: „Bit će bolje, samo nemoj trušiti nogu!“

Protteklo je opet vrijeme, a ona učestala s pitanjima, da mi je već dodijalo, ne znajući joj već odgovarati, te bih se katkad na nju i otresla.

Jedne mi večeri pozlilo. Plakala sam mnogo, izgubivši svaku nadu, da će moći ikad više osloniti se na nogu. U suzama i usnuh. Oko polnoći probudi me bol. Previjem nogu i zaspi.

Osvanuo je lijep dan, sunce me je probudilo. „O, ti drago sunce, kroz tvoje zrake pozdravljam nebeske st. novnike! Dobro Sree moga Spasitelja, smiluj mi se! Majko nebeska, svrni svoje blago oko i utješ me!“

Tako ih pozdravih i pomislih na nogu. Nešto me

ohrabri — i ja — dok su moji još u slatkom sanu spavali, polako iz postelje, da okušam, mogu li se na nju i malo osloniti. A gle čuda, kako ja to sve bez štake preko sobe do prozora dođem i to bez bolova! Evo me kod prozora! Zveno zazveni na pozdrav Gospi, a ja ju skrušeno pozdravim, pozdravim ju kroz zvijezdu Danica, koja se je pomalo gubila s vidokruga. Svanuo je krasan dan, granno je sunce, ali i sunce u mojoj duši. Dobro mi je. Hodati mogu barem preko sobe. U to se moji probude, začudno me gledaju, kako još uvijek nepomično kod prozora stojim i motrim okolicu i modro nebo, te željom gledam farko sunce poslije tolikog mraka. Hvalim Stveritelju za tu ljepotu.

A gle moje kćeri! Skečila je iz posteljice kao laka srna, kliknula je i poljubila me. „Vidiš, mama, da si ozdravila! Ja sam dobro znala, da ćeš ti u brzo ozdraviti. Ja sam za te devetnicu molila Preslatkome Srcu Isusovu, a to je dobro Srcu mene uslišalo, jer sam ga ja vrću i iz svega srca molila. Eto vidiš, stoga sam molila brata, da me bude, da u crkvi devetnicu molim; jer tamo se najljepše mol. Jačer sam ju svršila.“

Od toga dana išlo mi je na bolje, i danas sam, hvala Presvetomu Srcu Isusovu, zdrava. U to vrijeme otišla mi kćerka na ljetnikovac dobroj našoj prijateljici, a na odlasku zaklinjala je svega brata nešto. A kad sam ju upitala za te tajne, reče: „Molila sam ga, da se u ime moje zahvali u Glasniku Presvetomu Srcu Isusovu; tako sam ja dragomu Isusu u svojoj devetnici obećala.“ Nije zaboravila ni poučiti brata, kako će to napisati, i ako je on puno tomu vještiji od nje; no ona je svoje djetinje srce svom snagom u najvećoj zahvalnosti Presvetomu Srcu izliti htjela.

Danas su obadvoje daleko u planini, slave vječnog Boga i klikću s planinskim orlom, veseli, što im je ozdravila majka. A ja sjedim u samoći i pišem ove retke u ime moje desetgodišnje kćerke, Presvetomu Srcu na hvalu i slavu, a djeci na uputu, da se u moju kćerku ugledaju i da čine, kao što je ona činila, jer dragomu je Spasitelju najmilija djetinja molitva, kao što su mu i djeca draga — jer nije on uzalud uskliknuo: „*Pustite djecu nek se dolaze k meni... jer je takovih kraljevstvo Božje.*“ (M. M).

GLASNIK PRESV. SRCA ISUSOVA.

Broj 11. Studeni 1905. God. XIV

Izlazi mjesečno. Cijena 48 fl. — 8 poštom 1—10 listića po 80 fl.,
10—50 po 70 fl., 50 i više po 80 fl. Za inozemstvo 1 K 20 fl.

Namjena molitava i dobrih djela u studenom.

(Blagoslovena od sv. Oca pape Pija X.)

Umirući.

„mrijet ćeš!“ — To je Bog svakome potomku Adamova zapisao na čela. Pa zaista padaju ljudi kao snoplje — dan na dan do jedne stotine tisuća. No jesi li već, dragi čitaoče, gledao, kako ljudi umiru? Malo ih mirno i blago od starosti i slabosti, veća većina u mladim godinama srvani od teške bolesti. Pa šta će biti sa svim ovima iza smrti? Stupit

će pred vječnoga Suda, puknut će im osuda Božja. — Poslovice veli: „Kamo drvo pane, tamo i ostane.“ Šta će biti s onima, koji su za života pa sve do zadnjega daha bili neprijatelji Božji? koji su u teškom grijehu živjeli i umrli? Ostat će nesretnici svu vječnost u grijehu, i ostat će jednako kazna grijeha nad njima! — Od ovih skrajnjih nevoljnika nema gorih, nema nesretnijih. Hoćemo li im pomoći, treba da se potrudimo, dok im pomoći ima, dok sa još pri sebi. Pa kako ćemo im pomoći?

Prvo i najlakše je sredstvo, da se Bogu molimo za njih, da ih Bogu preporučamo.

Drugo i potrebito je sredstvo, da ih nagovorimo i pripravimo na primanje svetih sakramenata umirućih: na sv. ispovijed, na sv. pričest i zadnju pomast. Tko ove sakramente odbije, ne će se spasti. Pa s ovim sredstvom ne valja pričekati do zadnjega časa, nego čim se pojavi prva pogibao Elvotu. Strani će to ljudi lakše opaziti nego oni, koji su u rodu s bolesnikom. Čaj der nesreću! Ja dobro poznam jednoga liječnika, starca sad i starog bezvjerca. No jednu je vrlinu imao, koju su svi ljudi vrlo cijenili: čim bi opazio, da bolest postaje opasna, opomenuo bi ti bolesnika, neka primi sv. sakramente umirućih. Pa tako ma preko 50 godina nijedan nije umro bez sv. sakramenata, do — do vlastite njegove supruge! On ti čisto nije mogao vjerovati, da će mu već umrijeti! No, hvala Bogu, bila je ona vrlo pobožna gospođa.

Treće napokon sredstvo jest, da ovako provigjenog po Bogu brata, ovako provigjenu sestru tješimo i sokolimo, govoreći im o Božjem milosrđju, o svetoj volji Božjoj i o vječnoj nagradi nebeskoj. Stavimo im do kreveta, pred oči, aliku Presv. Srca Isusova! Lako je umrijeti na prsima, na Srcu onoga, koji će nas suditi. Pobrinimo se, da umirući ima na sebi škapular Majke Božje! Pružajmo iznemoglomu sv. raspelo, da ga opet i opeta pobožno poljubi! Probagajmo s njim sad rokajanje, i to završeno iz ljubavi, sad vjeru i nade! Škropimo ga svetom vodom! Pozovimo još za zadnji čas B. Sjega svećenika, da on bolesnika u ime svete katoličke Crkve tješi, kod Boga zagovara zadnji pet odriješ i blagoslovi!

Vj. ruj, dragi štiočo, ova će pomoć dobro doći svakome, koji na umoru leži, i dobru i zlu kršćaninu.

Pa kad nama jednom isteku dani, kad nama bude valjalo na put Božji, oј poslao nam premilostivi Bog, ne samo čovjeka tješitelja, nego Anđela izbavitelja! (K.)

Molitva za umiruće.

O preblagi Isuse, ljubitelju duša, molim te za smrtnu muku Presvetoga Srca tvoga i za boli bezgrješne Majke tvoje: operi krvlju svojom grješnike cijeloga svijeta, koji su sada na umoru te će još danas umrijeti. Amen.

Srce Isusovo u svrhu ovoj molbi smiluj se umirućima! Amen.
(100 dana oprost svaki put; potpun oprost — uz obične uvjete — jednospet u mjesecu, ako se ova molitva svaki dan izgovori u tri različita vremena a, pr. u jutro, o podne i na večer.)

Zahvalnice.

Zahvalnice treba da su potpisane potpunim imenom i adresom: inače ti ne možemo nikako uzvati. (Uredn.)

Gdje da se molim Sree Isusovu?

U crkvi.

Gdje da se moliš Sree Isusovu? — Svagdje se njemu možeš moliti, jer te svagdje šuje. Ali ipak bi se njemu morao najviše i najradije moliti u crkvi. Pomisli, imaš dobrog prijatelja, koji ti rado pomaže u svakoj nevolji. I ovo jednoga dana jada iznenada. Kukaš i jadikuješ, da bi se i kamen umekšao. Ali pomoći ni otkud. Najedanput sjetiš se svojega vjernoga prijatelja. „Nitko mi drugi ne može i ne će pomoći!“ No ipak si odviše lijen, da glavom pogješ k njemu, nego ćeš poslat k njemu ne znam koga, da ga obavijesti o tvojoj nesreći, te ga zamoli za pomoć. Je li to pravo? Zar ne bi bolje bilo, da pogješ sam k njemu? — O znam: kada ti je do nevolje, a kod svojega prijatelja stalna pomoć, ti bi, brate, i preko desetoga brda pohitio k njemu; znam da bi.

A sada čuj! I tebe pritiski jadi, snašla nevolja. Ti znaš, da ti nitko ne može pomoći, do li Sree Spasitelja tvoga. A ma gdje je ovo Sree? U nebu? — Jest u nebu, a i na zemlji, u crkvi, u svetohraništu. Tamo na te misli, za te se moli Ocu nebeskome, pripravlja ti milosti bez broja, tamo te čeka dan i noć. Šta dakle ne pohitiš k njemu u crkvu? Kada se moliš kod kuće, kš da šalješ Angjela pred njegovo prijestolje. Šta ne ideš glavom k njemu? Zar ti je odviše daleko k njemu? zar ti je odveć mučno, potraditi se malke u njegov stan? No daj Bože, da se ti lijeniš poći k Sree Isusovu, kada njegove pomoći tražiš!

Ili dakle, ako ikako možeš, idi u crkvu, pa se tamo moli, osobito za svete mise; tamo ovrši svoju devetnicu, tamo se baci pred njegovu sliku, klekni pred svetohranište živom vjerom i žarkom ljubavlju: tamo je prijestolje njegova milosrgja, tamo će te tri puta prije i radije uslišati! Čuj nekoliko primjera!

Koncem 1904. — piše jedan čestiti Hrvat — snagje moju obitelj velika nesreća, s koje smo znatno pali u gospodarstvu. Ja pohitim u crkvu, kleknem pred kip Srca Isu-

sova i počnem devetnicu njemu. I prije nego dovršim svoju devetnicu, dade mi Presveto Srce, te već polovicu štete imadem nadoknagjene. Slava mu i čast na vijek!

Evo ti i lista iz *Ljubljane* (jer i mnogi Kranjci čitaju naš hrvatski Glasnik). Slovenski piše, no ja ću ti to prenijeti na naš jezik. Imam sina, koji je slabo nadaren, a usto od naravi nešto lijen i spor, no inače dobra duša. Imao je učiniti prijamni ispit za gimnaziju. Ja ga nijesam htjela pustiti k ispitu, jer sam bila stalna, da ne će uspjeti. Ta, u zadnjoj svjedožbi imao je peticu iz računa. Ipak se odvažim. Moj sin primi sv. sakramente, i tako pristupi k ispitu. Nodaloko od gimnazije ima isusovačka crkva, a u njoj prekrasna slika Srca Isusova. Pred tu sliku pokleknem ja, te suznih očija molim Srce Isusovo, neka ravvijetli pamet mojemu sinu. „Ja znam, kako je slab, ali ti mu, predobro Srce Božje, pomoz!“ Obuzeta od neobične utjehe, pogjem iz crkve ravno ka gimnaziji. Magjutim se je ispit svršio. Gosp. ravnatelj pročita imena primljenih učenika. Dogje red i na moje: a sina. „Vi ste doduše slab i neravijen, no ipak ste primljen.“ Tako mu reče g. ravnatelj. Pomislite si moje veselje! I za čudo, palo je mnogo učenika, koji su imali dobru svjedožbu a moj je sin prošao. Uvjerena sam, da je tu pomoglo Presveto Srce.

Evo jedne pobožne duše iz *Brega* kod Koprivnice (Hrv.). Oboljelo moje kumče, a to mojom krivnjom. Okrenuo mu se je bio želudac, te je neprestano blijuvao. U velikom strahu ponijela sam ga u naručju u crkvu pred sliku Srca Isusova i zatražila pomoć od njega kao od liječnika nad sve liječnike. I mali je ozdravio.

Slušajte i mene *Slavonku*! Moja kuća već dva puta malo da nije došla na bubanj, a to ne peradi naših, već poradi tugjih dugova. I već su zaplijenili pokretninu. Moj muž podigne tužbu proti tomu, a ja mislim: „O Bože, šta će te sad: propadosmo, a nečužni za drugoga!“ Budući primam svaki mjesec Glasnik, čitata sam u njem, kako su mnogi uslihani. Sjetim se i ja Srca Isusova. Dogjem u župnu crkvu, poklonim se Presvetom otajstvu oltarskom i kleknem pred njega. Gorko sam plakala i uzdisala i počnem moliti devetnicu. Još nijesam svršila devetnice, dobije moj muž pozivnicu, da ido na sud. Kad su došli sudu, svi su umuknuli, nitko nije ništa smio prigovoriti, kada se moj muž branio. Sudac rekne, da nitko nema ništa tražiti od

mojega supruga, nego da je dug propao. O Bože, hvala ti budi! Živjelo Presveto Srce Isusovo! O braćo i sestre u Kristu, ako vas kakova žalost ili bolest snagje, utečite se Božanskomu Srecu u Presv. oltarskom oštajstvu, ali pravim, skrušenim i poniznim srcem, pa ćete vidjeti, da ćete biti aslišani! Hvaljen Isus i Marija!

Ovogodišnji blagdan Srca Isusova.

Hrvatska. Grobnik. Blagdan Presv. Srca u našoj župi proslavljen trodnevnicom. Na sam blagdan bila svečana služba Božja, blagoslov i propovijed. Pričestilo se do 140 osoba. U nedjelju pred blagdanom bila školskoj djeci prva sv. pričest, te se taj dan upisalo u Marijinu družbu 14 djevojčica, a u Vojsku Srca Isusova 17 dječaka.

(Župnik).

Petrinja. Svake mlade nedjelje prije običajne večerajice drži se propovijed o Presv. Srecu. Neumorni naš župnik pozvao je sve vjernike na što veće širenje ove pobožnosti, te se je ove godine na blagdan Srca Isusova mnoge duša ispovjedilo i pričestilo. Nadamo se, da će se skoro nabaviti i krasna zastava Srca Isusova. (I. P.)

Slavonija Šesvete kod Požege. (Vidi Kat. List br. 28, str. 340.)

Šumeće. Najmanja župa u biskupiji djakovačkoj: Šumeće, u kojoj je vel. o. Gattin tri puta držao svete misije, sasvim se je posvetila Srecu Isusovu. Prošle godine osnovao je o. Gattin društvo ujevojaka za naknadnu sv. pričest i društvo kršćanskih majka. Ujedno se uz misije i blagoslovile nove zastave obadviju društava. Ove pak godine noći blagdana Srca Isusova, dogje mi narod iz sela i kaže: „Velečani gospodine, mi ćemo sutra svetkovati.“ I doista, sva se skoro župa ispovjedila i pričestila, a svečanoj procesiji prisustvovali svi župljani. Poslije propovijedi i sv. mise župljani šumečki zavjetovaše se pred Presvetim, da će u njihovoj župi biti blagdan za sva vremena na dan Presv. Srca (u sam petak). Svečanost Božanskoga Srca svršila se najljepše uz gruvanje mužara i veselje cijeloga malenog sela.

(Župnik).

Megjmurje. Prelog. Blagdan Sreca Isusova (u sam petak) bio je dan radosti i veselja osobito za nar. koji se ponosimo bratovštinom Presv. Sreca. Ove godine, što do sada nije bilo, zvonilo se svim zvonima, i tako se je crkva napunila, da je veselje bilo gledati. Bila pjevana sv. mixa. Sve su svijeee gorjele. Ispovijedanje trajalo od 6 do 10 sati.
(K. V.)

Dalmacija. Stilje. I ovo zabitno seoce na granici Hercegovine ove godine prvi put svečano proslavilo blagdan Presv. Sreca. Dosta naroda pristupilo sv. pričesti. Mnoge si pobožne duše mogao vidjeti punih suza u očima za vrijeme procesije, u kojoj se nosila nova slika Sreca Isusova na platnu, dobavljena iz Zagreba od Scholza. Zvona slavila, mužari pucali, a narod se od sreca molio svom Bozaskom Spasitelju.
(Župnik.)

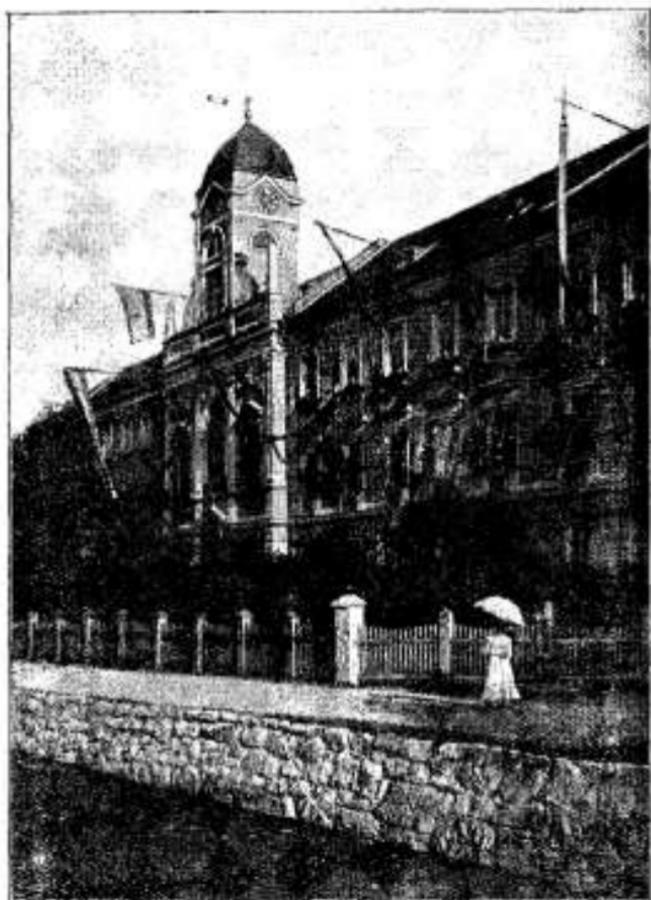
Bosna. Brčka. (Vrhbosna br. 13. str. 234.)

Kostrč. Piše nam seoski knez, trećoredac sv. Franje: Znam, da naše slavije Sreca Isusova na selu, gdje ni crkve nema, nije ni sjena prema slavlju u gradu, jer sam prošle godine bio na blagdan Sreca Isusova u Sarajevu, pa sam vidio, što je slava u gradu. No činili smo što smo mogli. Pred blagdanom Sreca Isusova držali smo devetnicu. Svaki dan u 8 sati na večer sakupismo se pred našim spomenikom nas pedesetero trećoredaca, pa i svi seljači, jer su skoro svi popisani u bratovštinu Sreca Isusova. Pa ja molio pred njima iz knjižice „Devetnica Sreca Isusova“ i čitao promišljanja, a u petak čitao im iz Glasnika. U nedjelju došao nam fra Augustin, pa nam rekao sv. misu i krasnu propovijed. Onda smo držali procesiju, moleći i pjevajući. Dva trećoreca nosili kip Sreca Isusova. Poslije podne opet smo se molili pred našim spomenikom. Mnoga je baka proplakala, što je vidjela takovo slavje.
(M. Ž.)

Sarajevo. (Sr. Vrhbosnu br. 12. str. 216., br. 13. str. 234. i dalje naš dopis: „Nova zastava . . .“)

Travnik. Sjemeništo svojim divnim nakitom probudilo sveopće udivljenje. (Vidi sliku.)

Travničko sjemenište na blagdan Srca Isusova 1905.

Nova zastava Presv. Srca Isusova u Sarajevu.

 Sarajevo ima već odavna bratovštinu Presv. Srca. Revni apostol pobožnosti Bož. Srca, presvijetli nadbiskup Stadler, uveo ju. netom što je došao u Bosnu, ne samo u veličnu katedralu svoju, nego i u rane, osobito samostanske crkve.

Ali kako svako društvo imade svoj barjak, tako je i naša bratovština sarajevska odmah nabavila zastavu. No kako je ova postala tijekom vremena trošna i zamazana, revni građki župnik, sadašnji kanonik Igre, potakne misao, da se nabavi nova. Stigla dozvola od duhovne i svjetlorne oblasti, da se saberu prinosi. Sad, da ste vidjeli, kako su revni i neustrasivi ljudi ili od kuće do kuće, da Presv. Srca za ljubav sakupe novac za novi barjak. Lako je to govoriti, ali teško je podnijeti sve ruglo, grube riječi i progovstvo, što su oni ovom prigodom pretrpjeli. Ali s pomoću Presv. Srca podnijeli su to, te sakupili lijepu svotu novaca. Za ovaj novac nabavio se materijal, ali najvredn dio posla, umjetnički rad, preuzela plemenita gospođa Hörmann na svojom kćerju, gospođicom Ljubom. Kroz više godina radile su ove dvije štovateljice Presv. Srca na ovoj zastavi, dok su ju sretno ove godine svršile.

Malo dana prije Tijelova, upravo na svetkovinu Presv. Trojstva, mogla se prekrasna zastava blagosloviti. Pred kanonik Šarić obavio svečanost u katedrali, govorio najprije zgodno slovo. Zastava je velika, te pokazuje s jedne strane usred bogatog zlatoreza sliku Isusovu, gdje pokazuje svoje Presv. Srce, a ova slika nije maljana, nego svilom izvezena; s druge pak strane pokazuje Isus sa kalcem i sv. hostijom s natpisom: »Tvoji smo, tvoji hoćemo da budemo«.

Došlo Tijelovo, prekrasan dan, ophod krenuo iz crkve. Oh, kako su se veselili mnogobrojni članovi bratovštine Presv. Srca, da imaju tako prelijepu zastavu! Isto ih je više nego obično pod zastavom bratovštine. A kako su se naljicali, što da ju smije nositi. Ova sreća padne trojici iz muške kongregacije u dio. Baš su se ponosili, premda je zastava bila teška. (Vidi sliku!)

No da ste čuli, kako se sutrašan jedan socijalista rugao ovoj trojici u radionici njihovoj. Opsvao im je sve, što je sveto, protivna na njih pokazivao, javnom ih ruglu izvrpio, što su nosili zastavu Presv. Srca Isusova.

A oni? Oni su mu mirno odvratili, da se ne stide svoje vjere i pobožnosti, a kad im 10 dana došla procesija na svetkovinu Presv. Srca, opet su ovi isti nosili zastavu, da pokažu, da se ne straje Spasitelja svog. Naš socijalista pak nije se više usudio rugati; jer njegovim bio je porvan pred g. župnika, koji ga je prekorio ne samo radi njegova ružnog vladanja, nego i porad sramotnog njegovog privatnog življenja, za koje se ovom zgodom saznalo. Da se nije rugao onima, koji Presv. Srce ljube, već da je šutio, manje bi se osramotio bio.

(H).

Nova zastava Sreca Isusova u Sarajevu.

Gist prihod „Kalendara Sreca Isusova i Marijina“ namijenjen je hrvatskomu svetlištu Sreca Isusova u Zagrebu.

„Kalendar Sreca Isusova i Marijina.“

„Ovaj je novi kalendar jur davao izašao, pa je možda već i u tvojim rukama.

„Jako se veselimo prelijepomu Kalendaru“, pišu nam iz Vukosara (Slavon.), a iz *Petrinje* (Hrv.),

„Ovaj je Kalendar krasna zamisao, te će, držim, svuda među števiteljim Sreca Isusova i Marijina naći odziva. Kojim je veseljem uskliknula moja kćerka, kada je samo ugledala omotnu sliku!“

Iz *Dalmacije* piše nam dično poznati i narodu omiljeni pisac Don Marko Vežić: „Ja svesrdice pozdravljam Kalendar Sreca Isusova i Marijina, radujući se potpuno uspjelom poduzeću. Dičan je ovo kalendar, dostojan slatkog Isusova i Marijina Sreca; jer ne znaš, u što bi se češće zagledao, ja u njegovo raskošno i ispijetano ruho, ja u ozbiljnu i zgodnu sadržinu. Nijesam običajan nikomu laskati, pa neću ni sada; ali ću istini poljubiti u vedro čelo, pa i velju, da je ovaj kalendar prava i zlatna stečevina za hrvatsku knjigu, a što je još više, upravo je bisor u kalendaraskoj knjizi, i dao Bog, te istisne mnoge kalendare iz hrvatskih kuća, koji nijesu već prosta roba, krpež, a niču svake godine kô pečurke iza kiše. Proničava je pomisao, pri svakom mjesecu uvrstiti malu povijest različitih svetišta, kao majke Božje Bistričke, Bogorodice Trzatske, Gospe Karavajske itd.“

I javni su listovi veoma povoljno ocijenili kalendar.

Dao dobri Bog, te novi Kalendar Sreca Isusova i Marijina bude uz stariju dičnu „Danica“ kao mlađi bratac uz milu senu. U svakoj se hrvatskoj kući udomili! „Danica“ svojim krasnim, biranim i poučnim štivom ugodno će te razgovarati o svemu, što je Hrvatu, a napose seljaku, vrijedno znati; a „Kalendar Sreca Isusova i Marijina“ vodit će te onamo, gdje je jedini izvor prave utjehe u ovoj dolini suza, k dragom Isusu i miloj Majci Mariji, pa će ti uz put, da barem koji čas zaboraviš na muku dnevaoga rada i znoja, mnogu lijepu i ganutljivu pripovijedati, nježne pjesme pjevati, stotinu slika pokazivati, a ne će propustiti ni da te pristojnom šalom malko nasmije i makar mrvicu razveseli. Naručite si dakle te kalendare, ne ćete se kajati!

Svega po malo.

— Topolovac u Istri. Župnik piše: Veselim srcem javijam, da se i u zapadnoj Istri u velike štije Presv. Srca Isusova. U manjoj manjoj kuraciji ima više od 200 članova Apostolstva molitve, kojih veliki broj pristupa k pomirovnoj sv. pričesti.

— Za »Vejska Sreca Isusova« prijavilo se ova župa: Škrivjeco sa 167 članova, Otočac sa 114, Krilopolje sa 17, Sv. Juraj kod Senja sa 42. (Vjekoslav Vrčić, kanonik, porjerenik Vojske Srca Isusova.)

— Časna Hozana Kosić. U zbornoj crkvi sv. Marije u Kotoru (Dalm.) čuva se čitavo, neraspadnuto i još gipko tijelo časne Hozane Kosić, tročestokinje sv. Dominika, rođene u Crnoj gori g. 1483, a preminule u Kotoru 27. travnja 1665. Od pantivijeka stovala se kao Svetica, ali to Slovnuje još nije Crkvom odobreno. Stoga se je dne 28. srpnja ove godine otvorila crkvena istraga o njezinu neprekidnom stovanju, ne bi li se postiglo vrhovno crkveno priznanje i potvrda. Time bi ona pravom dobila pridjevak »kraljena«, kojim ja već odavna narod časti. Najtoplije preporučamo tu istragu molitvama naših čitatelja. (Sr. »Gospinu Kronicu« br. 8, str. 266. i 287.)

— Semeljoš (Slavon.). U nezaboravnoj uspomeni ostao nam je dan 16. svibnja 1901., kad se je kod nas svela bratovština Srca Isusova i blagoslovio novi, krasni kip njegov. (Sr. Glasnik 1901., str. 149.) No gledi prošao je tek malen broj godina, a već doživjesmo novo veselje. Prije godinu dana naime viđ. g. A. Mitrović izrazio misao, kako bi uz naš krasni kip lijepo pristao i krasan oltar. Ta je iskra namah uhvatila živi plamen. Svijet stao donositi, otkidao si od ustiju, i nije sunce ni jednog dana zašlo za goru, da ne bi koji dar, kad masji, kad veći, pao za novi oltar. Da vam je, mili čitatelji, bilo vidjeti one radosti i onoga slavlja, kada je doe 4. lipnja naš župnik, všt. g. M. Pavić, blagoslovio novi oltar! Mrtvi kip Srca Isusova, rekao bih, otirio od milja gledajuć na stoline ljudi, koji ponizno pred njim mole. Došlo je i bezbroj ljudi iz okolnih župa, što poslušao, što procesijom. Za svečane sv. mise okruživahu novi oltar poput anđelića školska djeca u kjelini. Dao Bog, te ih prijatelj malenih, dobri Isus, vazda vodio putem trnovitim ovoga svijeta, i oni vazda upri oči svoje na stjega, kao što su to za vrijeme svoje počasne službe činili. Ta im je služba tako mila bila, da su i za večernje opet na istim svojim mjestima nepomično stajali i slušali i gledali. Pa kako djeca, tako i odrasli. Ta, svi su oltari u našoj crkvi lijepi, ali ovaj zadnji je sada najljepši i kao da ne možet dalje od njega: neka natarođa stla privlači, klekne ili staneš pred to svetilište, da se pomoli Srca Božanskomu. (M. L.)

— Krajevski primjer. Mladomu, istom devedeset-godišnjemu španjolskomu kralju Don Alfonso XIII. nije uzalud majkom pobotna nadvojvotkinja austrijska, kraljica Marija Kristina (sestra nadvojvode Karla Stjepana); nije mu uzalud bio krasnim kumom veliki papa Leon XIII.; nije se uzalud još nejakim djetetom, dne 11. lipnja 1890., svečano posvetio Srca Isusovu. Boraveći ovoga ljeta tjedan dana u Parizu, glavnom gradu Francuske, gdje se sada tako žestoko proponi katolička Crkva, sav je svijet zadivio sjajnim primjerima svoje sive vjere i iskrene pobožnosti, koju je kod svake prilike bez ikakova ljudskoga obzira pokazivao. Tako je n. pr. zadnjega dana svibnja zajedno sa predsjednikom Francuske posjetio glasovito svetilište »Naše Gospe Pariske«

(«Notre Dame de Paris»). Kod vrata dočeka ih kardinal Richard (Šil. Rihar). Pred velikim ormarom klekne kralj na priregjeno klečalo, te se dugo i tško molio. Ustavši udari na se pred svima veliki znak križa. Kada mu po tom kardinal pokazao sv. moći tuke Isusove, on opet kleknuo, da se moli. Opazivši kralj, da je stara kardinala mučno stlačiti po slabama oltara, s najvećim ga je podizanjem svojom rukom podupirao i držao. I pred starinanim, čudotvornim kipom «Naše Gospe Pariske», kralj opet pokleknu, te se tople preporučiti zaštiti vjezojaj. A ovu je zaštitu još iste večeri upravo na očevidan način iskusio. Vraćajući se naime kući, najednoč strahovitom hukom prasnu ubojita «bomba» (praskavica), koju je beshoćna ruka tako vješto bacila, da je sasvo za jedan metar premašila svoj cilj: kočiju, u kojoj se je vozio mladi kralj. Praskavica usmrti nekoliko ljudi i konja, a sam kralj osta neozljeđen i tako miran, da ma se je sve divilo. Sutradan, na Spasovo, kralj ustan jedan sat prije no obično, da sluša sv. misu, jer je znao, da kasnije ne će tomu biti vremena. Slijedeće noćjelje vozio se je kralj u španjolsku kapelu, da izno prisustvuje sv. misi. Čitavim putem onamo narod će burno pozdravljao, mahao bijelim rupcima i opapavao ga cvijećem. Toliko se je, makar i lakoumanih i republikanskih Parizana, dojmila krasna pobožnost i plemeniti kršćanski značaj mladoga kralja.

— Sv. poslanstva. Dalmacija. Mjeseca lipnja držala su se sv. poslanstva u zadarskim kotarima, i to u mjestima Polesenka, Pješćenica i Poljici. I premda to radi posla na polju nije bilo najpogodnije vrijeme za sv. poslanstvo, ipak se je onaj kršćanski narod, nastojanjem svojih revnih duhovnih pastira, najpripravnije odazvao glasu Božjem i propovijedanju riječi Božje. Pobožnost k Presv. Srcu Isusovu, koja je već u raznim selima poznata bila, puno je doprinijela krasnomu uspjehu sv. poslanstva. Zadnji pak dan u svakoj misiji bilo je slavlje Srca Isusova. Sa zastavama, uz pucanje molara i pušaka, razvila bi se procesija čitavoga naroda, noseći sliku Presv. Srca Isusova, a svaki bi pojedini imao prsi nakičene sličicom istoga Presv. Srca. Procesija krenula bi od mjesta, gdje bi se svršilo sv. poslanstvo, pa pošla sve do granice onoga sela, gdje bi se opet imalo početi sv. poslanstvo. Na granici dočekala bi ih procesija drugoga sela, i oni noseći sliku Srca Isusova. Tada bi se viš. oo. misionari oprostili s jednima, a s drugima bi se opet uputili, da kod njih započnu svoj apostolski rad. Onda bi od stolina čula zarolio: «Živio Presveto Srce Isusovo!» (D.)

— Rim. Početkom lipnja bio je u Rimu međunarodni sastanak u slavu Presvetoga oltarskog sakramenta. Govorili su biskupi, svećenici, pa i svjetovnjaci, u raznim jezikima. Jedan je učesnik sastanka progovorio i hrvatski. Najbarnije se je poslagivalo govora jednoga višega vojničkoga časnika, crnca iz Abesinije. Sastanak se završi svečanom procesijom. Sveti Otac nosio se je pod krasnom zehnicom u nosiljci, koja sprijeda ima klečalo, a na tom je klečalu bio pričvršćen Presveti sakrament. Poredi opće poznatih žaloznih prilika u Rimu bio je to ika 86 godina prvi put, da je sam papa držao procesiju s Presvetim, a i to naravno samo u crkvi sv. Petra, u kojoj je bilo na tisuću i tisuće hodočasnika iz svih krajeva svijeta. (Sr. «Dan» br. 24.)

Hrvatska omladina pod zastavom Srca Isusova.

Rajska ružica.

(Priporijeda jedna ž. m. učenika u Varaždinu.)

jakom ružicom — tako bih nazvala našu malu gojenicu Juditu Relić. Nikla je ta ružica na hrvatskoj grudi, a presadio ju nebeski Vrtlar u svoj rajski perivoj, kada je bila još posve nježna i tek se raspupala. Bilo joj istom 10 godina, kada se jo već sašla vrijedom, da svoj miomiris širi dvoranama nebeskim.

Nazad dvije godine (1903.) njezin se otac spremao na put u Ameriku, a nama povjeri svoje najmilije blago, svoju malu 8 godišnju Juditu. Djevojčica imala je tada sve čare, no i sve mane one nježne dobe: bila je dobra i ljubezna, ali joj mraka bila knjiga, te bi čestim neposlusom prisilila svoje poglavarice, da ju kazne.

Ovakova je sprovela gotovo čitavu prvu godinu u našem zavodu u Varaždinu.

Prema koncu školske godine počela je priprava za prvu svetu pričest. Češnja za onim najljepšim danom života u brzo je osvojila svu njezinu pobožnu dušu. Ovo dosad tako bezbrižno dijete postalo je sve to ozbiljnije, te je iz svih sila stalo nastojati, da se što vrednijim učini tolike ljubavi svojega Boga.

I osvanu napokon najretniji dan: blagdan sv. Alojzija (g. 1904.). Što se je tada zbivalo u ovom malom srcu, kada je dragi laus prvi put ušao — tko bi to znao kazati? Toliko je stalno, da je od onoga dana mala Judita bila posve druga nego prije: povučena, marljiva i vauredno pobožna. Misliła je više na nebo nego na zemlju, kô da je slutila, da će skoro ovu dolinu snu izmijeniti s ljepšom vječnom domovinom. I same dječje igre, kojima je prije tako strastveno bila odana, nijesu više imale tolike privlačivosti za nju. Nerijetko bi ih ostavila, te si potražila koji tihi kutić, gdje bi čitala pobožne knjige, a ponajragje život sv. Alojzija od Gonzage. Ovoga je miljenika Božjega osobito ljubila i štovala. Četiri je puta pročitala čitav njegov životopis, a da joj nikada nije dosadio. A što je više, ona je svojega nebeskoga miljenika stala i naslijeđovati.

Jednoga dana n. pr., kada nije mogla ići u školu, dali su joj oraha, da ih otvori. Reklo joj se, da smije po koji orah i pojediti. No ona toga nije učinila. Zabuđivši se tomu s. sestra, koja je bila uz nju, upitao će ju:

„Ta, zašto ne jedeš, kad smiješ?“

„Jer ne ću,“ bijaše kratki odgovor, kojim je mala htjela učiniti kraj ispitivanju. Ne časnna ju sestra, kao da nije opazila njezine nepravilike, opet prijazno zapita:

„De reci mi samo, mila Judito, zašto ne ćeš?“

A mala porvenivši reče: „Jer je sada mjesec sv. Josipa, a treba da i ja štoгодice učinim njemu na čast. Sveti Alojzije svladao bi se do 50 puta na dan.“

Nije čudo, da je u tako dobrom sreću pobožnost k Presv. Sreću Isusovu brzo uhvatila duboki korijen. S veseljem bi čitala Glasnik Sreća Isusova; od škapulara Sreća Isusova, što ga je nosila uz škapular Majke Božje Karmelske, do zadnjega se časa nije htjela rastaviti; svaki bi se prvi petak njemu na čast pričestila i kao članica Apostolstva molitve s osobitom bi radošću primila pomirovnu sv. pričest. kad je red došao na nju.

I dok je prije znala prkositi, sada je postala pravi uzor poslušnosti. Onako mala već je dobro shvatila, kako je sva kršćanska savršenost u tom, da vršimo volju Božju.

* * *

Sve je ova svoje nježne kreposti u najljepšem sjaju pokazala za svoje dugotrajne bolesti. Voliki dio prošle zime bila je prikovana uz postelju. „Mora da me dragi Bog veoma voli, kad mi daje, da štoгод trpim!“ Tako je govorila časnoj sestri, koja ju je dvorila.

Upravo okrasnih boli zadavala joj sadnja bolest mjeseca travnja 1905. No mala patnica, uplivši očice u sliku sv. Alojzija, koja je uvijek morala biti uz njezinu postelju, znala bi samo uzdisati: „Ja hoću sve što dragi Bog hoće!“

„A ne bi ti zar htjela ozdravit?“ upita je nekoga dana jedna od njezinih učiteljica. „Ded molj dragoga Boga, da te ozdravi po zagovoru sv. Alojzija!“

Zamislila se nešto mala Judita. Onda će živo: „Ne, ne ću ja da ozdravim, volim ja u nebo!“ No namah sva spokojna pridoda: „U ostalom, kako dragi Bog hoće!“

Budući da još nije bila primljena u zbor djece Marijine (u „kongregaciju“), to je zamolila jednu drugaricu,

da joj posudi svoju medaljicu Bl. Gospe. A primivši je u ruke, žarko bi je poljubila. Onda joj pogled opet poživao čas na raspelu, čas na slici sv. Alojzija.

Pa i onda, kada je u vrućici stala buncati, najviše je govorila o nebu. Često bi i pjevala Gospine pjesme, često bi opet uzdisala: „Bože sroa moga, kolika je sroda ljubiti tebe!“

Večer ovoga kratkoga liča hitro se je približavala. U ponedjeljak Velikoga tjedna bolest postala tako žestoka, te se je činilo, da će ju srвати. Kada su boli postigle vrhunac, onda Judita sva izmučena tiho progovori: „Ja idem dragomu Bogu! On dolazi po mene! . . . Ali joj! ja sam ga uvrijedila! O kako mi je žao! . . . Zovnite brzo g. katehetu, da se još jednom ispovjedim, da mi još jednom udijeli odrješenje! . . .“

Jedna č. sestra pohiti, da ga zove, dok je nadstojnica gojilišta ostala uz nju, govoreći joj o dragom Bogu i sokoleći je za veliki put u vječnost. Mala je bolesnica tiho slušala, kad al' najednom usklikne: „O kako je dragi Bog dobar! Kako je bio dobar spram mene, neizmjerne dobar! A ja sam ga ipak uvrijedila! Kako mi je žao! Kajem se iz svega sroa!“

Ove je riječi izgovarala s neopisivim izrazom ljubavi i kajanja. Onda, obrativši se k nadstojnici, s umiljatom ju poniznošću zamoli: „Oprostite i vi meni, časna majko!“

„Ja ti praštam“, odgovori ganuta nadstojnica i nadoveže: „samo nemam za što.“

„O ne, ne!“ branila se mala Judita, „vi mi imate mnogo toga oprostiti, jer sam bila zločesta.“

U to stigne g. kateheta. Radosno ga dočeka mala Judita, kô da joj je odlanulo. Namah se ispovjedi, a onda ju g. kateheta uzme pripravljati na smrt. Bila je savijem pri sebi. Na sva njegova pitanja odgovori bistro i jasno, uvjeravajući ga, da je srotna, što smije trpjeti Bogu za ljubav.

Kada ju svećenik po drugi put upita: „Judito, ljubih li veoma dragoga Isusa?“ — suze joj navriješe na oči, i ražarenih lica odgovori: „Zašto me pitate po dragi pat? Zar mi ne vjerujete, da ga veoma, veoma ljubim?“ I namah prvinu raspelo na svoje usnice, pa mu utisne vruće ojelevo, ponavljajući po više puta: „O kako je lijep, kako je lijep!“

Mogutim nam smrt ovog puta još ne ugrabi našeg milog anđelka. Citav Veliki tjedan morala je s Isusom ustrajati na križu. Strpljivost ni za čas je nije ostavila. Kada je morala uzeti koji lijek, dosta joj je bilo kazati: „Sveti Alojzije namah bi ga uzeo Bogu za ljubav!“ — i ona nebi krzmala ni časa, da primi i najčući lijek, kô da je slatki med.

Kada su ju sile već posve izdale, te nije više mogla ni riješi progovoriti, onda je svojim nevinim očima odavala, da rado trpi iz ljubavi k dragomu Bogu.

Napokon dan 23. travaja 1905., u svetoj uskrznoj noći, kada je Isus slavno ustao iz groba, oko 3 sata u jutro, pogleda mala Judita još jednom k nebu i šapne: „Ja idem tamo gore!“ To su bile njezine zadnje riječi. Glavica joj klone, a anđeoska joj se duša izvini iz maloga tijela, te upravi svoj lijet k nebu, da prvi put s Anđelima zapjeva: „Aleleja!“ uskrzulome Spasitelju, kojega je toliko ljubila.

Bile ove crtice o Juditovu kratkom životu i blaženoj smrti na pobudu hrvatskoj omladini, koja se okupila pod zastavu Srca Isusova, ne bi li još više ljubila i štovala ono Srce Presveto, koje se je udostojalo domovina naša razveseliti miomirisom ove rajске ružice! (M)

Svaštice.

— **•Marijino kćeri.**• U mjestima Žmanu i Luci, na kamenitom otoku «Duga» (Dalmacija), uvela se 9. srpnja djevojačka društva za naknadu sv. pričest pod imenom «Marijinih kćeri». Ož toga su dana ova dva sela kao preobražena. Čovjek bi mogao posumnjati, da li se nalazi u Žmanu i u Luci. To su sve uzor-djevojke. U Žmanu društvo broji 60, a u Luci 95 «kćeri Marijinih». One su već pokazale, kako oduševljeno znadu smati u hoj za čas svoje Majke. (M. D., klerik.)

— **•Mojoj kćerki** — tako nam pripovijeda jedan Hrvatelj Srca Isusova iz *Petrinje* — Ino tek četvrti godina, ali ne bi propustila, makar ja nitko ne opomenuo, da svako jutro i svaku večer klekne pred sliku Bl. Dj. Marije, te izmoli ovu molitvicu: «Slatko Srce Isusovo, slatko Srce Majke Božje, živajte me i branite od svakoga zla i nesreće. Slatko Srce mog Isusa, daj, da te ljubim sve to više.» (L. P.)

GLASNIK PRESV. SRCA ISUSOVA.

Broj 12. Prosinac 1905. God. XIV.

Izlazi mjesečno. Cijena 48 f. — S poštom 1—10 listnaka po 80 f.,
10—50 po 70 f., 50 i više po 60 f. Za inozemstvo i K 20 f.

Namjena molitava i dobrih djela za prosinac.

(Blagoslovena od sv. Oca pape Pija X.)

Petrov novčić.

Jedni govore: papa je siromašan, drugi: papa je vrlo bogat. Jedni kažu: daj za papu koji filir! drugi: ne daj, ne treba mu! Sad komu da vjeruješ?

Dragi čitatelju, ja ću ti na to odgovoriti tako iskreno, kô da stojim pred sudištem Božjim.

Nego najprije da ti kažem, koliko i u što papa mora trošiti, pa će ti onda odgovor biti jasniji.

Šta je papa? — Glavu katoličke Crkve, kojom upravlja. A šta je katolička Crkva? — Najraširenije društvo na svijetu, sa kakovih 270 milijuna članova.

Za upravu svakoga društva treba novaca, a što je veće društvo, to više novaca treba.

Sad ćeš razumjeti, da papa treba puno novaca.

Svaki kardinal u Rimu dobiva na godinu 18.000 kruna. To je vrlo malo za njih, jer su po dostojanstvu knezovi, ter svaki mora imati dvoranu za primanje odličnih pozje-

titelja, dvoranike, sluge, kočiju itd. Dakle za 34 kardinala plaća papa godimice 650.000 kruna. Ostalih 30-36 kardinala ne dobiva od pape ništa. Za siromašne biskupije, osobito u Italiji, gdje slobodničarska vlada ne daje Crkvi, što ja ide, mora papa godimice potrošiti 412.000 K. Za održavanje Vatikana, ove najveće palače u Evropi, s najvećim zbirakama umjetnina i najdragocjenijom knjižnicom svijeta, treba opet 1.700.000 K. Za državno tajništvo, za poslanike redovite i izvanredne, kojih papa ima na čitavom svijetu, hoće se godimice 940.000 K. (Naša monarkija troši u istu svrhu preko deset milijuna, dakle 10 puta više!) Nekadašnji činovnici papine države, koji, vjerni papi, nijesu htjeli stupiti u službu talijanske vlade, živa sada jedino o mirovini, što im papa daje, a to ga opet stoji 1.400.000 K. Za papina sveučilišta i papine škole i razne druge papice znanstvene i dobrotvorne zavode hoće se na godinu 1.120.000 K.

Svi ovi potrebiti i daci iznose skupa svoticu od 6.222.000 kruna. Sve to mora papa platiti, ni šilir mu ne ostaje.

A koliko ima papa na vlastito raspoloženje? — Njemački car ima za to 6 milijuna K, a papa? Dvanaest puta manje samo kojih 470.000 K. Od tih novaca troši za svoje osobu, gotovo novjersojatna, sumo oko dvije hiljade kruna! Sve ostale do zadnjega šilira upotrebi za darove, redove, za potperu znanosti i umjetnosti, a nada sve za milostinje, koje dijeli punim rukama, koliko samo može.

Papa dakle napokon ima ipak dosta?

Nipošto ne! Većini svojih činovnika ne može ni plaće davati. On je prisiljen, da sve više umanju broj svojih činovnika i da i onima, koje najnužnije treba, snizi plaću. On ne može ustanoviti novih apostolskih prefektura, ma koliko bi to i trebalo. On ne može doskočiti siromaštvu u katoličkim misijama, ne može gotovo ničim pomagati proganjene i orobijene crkve i redove, ne može toliko podpirati znanosti i umjetnosti, koliko su to činile pape u sretnije doba, ne može ni s daleka dijeliti tolike milostinje, koliko to traži njegov položaj i njegovo plemenito zee. Da ima papa deset puta toliko novaca, koliko ima, ne bi odviše bilo! Ta, on ne treba novaca za se, nego za čitavu katoličku Crkvu.

Oz to papa teško može i polovicu svojih sadašnjih troškova podmiriti iz vlastitih sredstava: sve ostale moraju pokriti milostinje vjernika, tako zvani „Petrov novčić“.

Kada je talijanska vlada papi ugrabila njegovu tisućljetnu, bogatu i cvateću državu, ponudila mu je u ime odštete kukavnu svotu od godišnja dva i po milijuna franaka (2.350.000 K). No Pija IX. nije htio da primi plaće od svojih otimača, nego je pouzdano odgovorio: „Moja djeca ne će me ostaviti na sjedilu!“

I nije se baš prevario. Sa svih strana svijeta katolici slali papi „Petrov novčić“.

Ali dan danas ta njihova revnost jenjava, a Francuzi, koji su dosada najviše doprinicali za „Petrov novčić“, ne mogu sada kô prije, jer su same njihove crkve i redovi i škole orobljene.

Tako postaje papin položaj sve kukavniji.

Ne vjerujte dakle lažnim neprijateljima Crkve, koji govore i pišu, da je papa silao bogat, da ništa ne treba. Nego svaki svijesni katolik, svaki vjerni sin katoličke Crkve neka doprinosi za „Petrov novčić“: tko može mnogo, neka da mnogo, a tko malo, neka da malo, ali od srca.

Papa bi mogao udariti porez na katolike za upravu Crkve, ali se on zadovoljava s dragovoljnim prinosima.

Pamtite: što dajete papi, to dajete samomu Isusu, čiji je on Namjesnik na zemlji, vi dajete katoličkoj Crkvi, koju je Isus osnovao, i koju njegovo Presveto Srce ljubi kao zaručnicu svoju. Nijedan milodar ne dolazi u bolje ruke, ne upotrebljuje se u plemenitije svrhe, ne zaslužuje veće plaće u sebu, nego — „Petrov novčić“!

Hrvati katolici, vjerni sinci Kristove Crkve: ne ostavimo pape na sjedilu!

Zlatno srce Pija X.

Da bolje vidite, dragi čitatelju, u čije ruke dolazi Petrov novčić, evo će ti Glasnik pripovijedati nekoliko krasnih, dobro zajamčenih crtica o doista zlatnom srcu sv. Oca pape Pija X.

Bivši joj kapelanom, opazi, da nekoliko m-uaka nije znalo ni čitati ni pisati, pa su stoga često bili izvrgnuti ruglu svojih drugova. Sva ćeš, nijesu imali prilike, da nauče. To se mladome kapelanu vrlo na žalost dalo. Brže bolje otvori za njih večernju školu, pa će ih sam,

posve besplatno, poučavati. No kako je bio siromašan, nije mogao nabaviti ni najpotrebitijih stvari za školu. Tu nije bilo ni klopâ ni crne ploče, ama ni bukvara (knjiga za abecedu). Čudne li škole! No uz dobru se volju sve može. Samo kako će bez knjige? I tomu se dosjetio mladi kapelan. Našao nekakav kist, umočio ga u crnilo (tintu), pa će njime, kako je najbolje znao, velikim potezima šarati po papiru redom sva slova i vježbe za čitanje. Na vratima pak župnoga stana prilijepi oglas, gdje je ogromnim crnim slovima naslikao riječi: „Ovdje je večernja škola kapelana.“

Kapelana postao župnikom. Baš jedne zime pritisla kruta studen. Teško siromasima, nemajući goriva: drhću kô prut na vodi, a koža im sva popucava. Blago si ga župniku! Na hodniku svojega stana ima navlažno čitavo brdo drva za grijanje. Polako, prijatelju! U župnika stanovao i jedan svećenik, pozvan, da drži korizmene propovijedi. Ovaj svećenik opazi, gdje je već drugoga dana znatno manje drva na hodniku, trećeg dana bila samo polovica, a iza nekoliko dana sviju je drva nestalo, kô da su propala u zemlju. Nije znao svećenik, kako da si to protumači. U šudu će dakle upitati župnika: „A kud su vam sva ona drva? Jeste li ih možda komad po komad prodali?“ — „Prodao?“ odgovori župnik, „nijesam; sva sam ih raspoklonio siromasima. Ljuta je zima: moogi od nje silno trpe.“ — „E, pa zar ne trpíte i vi?“ — „Šta ćete, ja mogu i bez drva živjeti.“

Kada je Sarto već bio kanonikom, desio se je jednoga dana kod jedne svoje sestre na selu. Stajao baš na verandi kuće, kada čuje gdje jedan dječak na ulici stane vikati i dročati iza glassa, dok je jedan muž hrpavim glasom udarao u najgađnije psovke. Kô munja leti kanonik na ulicu, da vidi, šta je. A ono jedan surovi čovjek svojega osam-godišnjega sinčića isprebijao na mrtvo ime. Kanonik istrgne mališa iz ruku nečovječnoga oca, a ovoga samoga svojom snažnom desnicom tako gurne u rebra, da se je samo onako teturao na stranu, kô pijanac, koji se hvata plata. Priupitavši se točnije za kućne prilike toga dječaka, sazna, da je otac pravi okrutnik, zvjerske čuđi, nevrijedan, da se ocem zove. Smilova se dobri kanonik dječaku, uze ga k sebi i dađe ga na svoj trošak uzgajati u jednom zavodu. Dječak nije ma bio nezahvalan. Postao

je pošten i vrijedan čovjek. Kada je nazad dvije godine žuo, da je njegov dobročinitelj izabran papom, duboko dirnut usklikne: „Zar on papa (talijanski: papà)? — Za me uvijek će ostati ocem (talijanski: papà)!“

Imenovavši Leon XIII. Sarta biskupom u Mantovi,

Altar pehotca Bl. Dj. Matije u Seljanima.

primijeti: „Kad biskupije mantovanska ne bi ljubila svojega novoga natpastira, doista bi dokazala, da nopoć nikoga ne može ljubiti, jer je Sarta najljubezniji od svih biskupa.“

Ali ne boj se! Dobri otac svagdje je brzo osvojio srca povjerene si djece, pa bi ga još iza puno godina zanosnom ljubavlju spominjali. Jednoga dana otputovao biskup iz Mantove, ne znam ni sam kamo. U Padovi trebalo je dulje vremena čekati. Biskup će dakle ostaviti kola, da se malo na postaji prošeće. Od jednom opkole ga priprusti ljudi seljani, a sa svih se strana veselo orilo: „Don Pepi, Don Pepi (Gospodine Josipe)!” Bili su to ljudi iz Tombola, koji su taj dan došli na snjam u grad, a sada se vraćali doma. Kako se ugodno iznenadili, načuvši to svoga nekadašnjeg kapelana, biskupa mantovanskoga. No i biskup od srea se radovao, pa da bi mogao što dulje biti u njihovu društvu, sjedne među njih u kola trećeg razreda, te ostade kod njih sve do Trevisa, gdje se je trebalo rastati. Dobri ljudi plakali ođ ganuća s tolike biskupove prijaznosti i dobrote.

Evo biskupa opet u u Mantovi. U svojoj ljubavi prema siromasima sve je do zadnjega filira razdao. Kesa prazna do dna. Ne bio ti nikad tako prazan tvoj želudac, zavijao bi kō gajde! No to nije biskupu zadavalo brige, nego se samo žalostio, što ne može do mile volje pomagati svoje drage siromake. Baš je opet trebao sto lira (oko 90 kruna) za jedno djelo milosrđja, a nema ni sirotice pare. Od srea se je pomolio Bogu, da mu u toj neprilici pomogne, te mu ođ nekuda namakne novaca. Onda zamisljeno sjedne za pisaonik. Kad eto ti netko kuca Biskup ko obično nije imao slugu, koji bi mu prijavio kada tko dolazi, pa sâm vikne: „Naprijed!” Uaigje gospogja, koja je u šitavom gradu bila poznata kao velika dobrotvorka. Klekne pred biskupa, poljubi mu pastirski prsten, te mu uruči kesu rekavši: „Presvijetli, izmolite za me tri Zdrave Marije!” Biskup upita o čem se radi, otvori megjutim kesu, kad tamo — jedna velika banka od hiljada lira (u svih devet stotina kruna). „Bog vas blagoslovio, markgrofice,” usklikne biskup, „sama vas je Providnost k meni poslala. Današ doista već nijesam zaao, kako da si pomogaaa.” Nekoliko dana iza toga opet u biskupa ni prozjena pare: sve opet raznijele ruke njegovih siromaka.

Zadnjih dana, prije no će se preseliti kao patrijar u Mletke, stanovao je kardinal Sart i sjemeništu. U predsoblju sjedio jedan klerik. Njemu je biskupov tajnik, zabrinut za kardinalove zdravlje, strogo bio naložio, neka

nikoga ne pušti pred njega. Neka svakomu siromaku udijeli milostinju, ali do kardinala ni pod živu glavu. Klerik ga poslušao. Nijesi mogao naći pouzdanije straže. Kad eto ti jednoga dana dogje siromašna starica, te po što po to hoće k samome kardinalu. Klerik ne daј pa ne daј. Starica na to počne lza grla vikati, da ne će otići, dok nije s kardinalom govorila. Čuvši ta viku, otvori kardinal vrata, te će prijazno upitati, šta je? Kad sazna, što i kako je, namrgodi su, ukori klerika, i završi: „Znaj, da je to zadnji put. Upamti mi dobro: dok sam god u Mantovi, hoću da sam vidim i govorim sa svojom djecom.“ Onda se obrati starici, saslušala je, ulijeli joj zatraženu pomoć i otprati je sve do vrata. Starica bila sva zaveseljena od radosti. Opet je i opet uskliknula: „Ama lakše je govoriti s kardinalom Sartom nego s novorogjenčetom!“

Kakav je bio Sarto kapelanom, žu nikom kanonikom, biskupom i kardinalom, takav je i sada papom: ista dobrotu, isto xlatno srce, ista ljubav spram svakoga, a osobito spram siromaka i nevojnika. Samo što se uz njih ima sada starati i za vaskoliku Crkvu Božju i sve njezine goleme potrebe. Zar će ti dakle žao biti kojega šlira, da ga pokloniš takovu sv. Ocu, koji će ih najbolje znati upotrebiti, a za najplemenitije svrhe? Vjedaš će Sudac jedno govoriti: „*Doista vam kađem, što god učiniste jednome od najmanje braće moje, meni učiniste*“ (Mat. 25, 40). Kada to vrijedi za najmanjega brata Kristova, šta istom kada što dadneš samomu vrhovnome Namjesniku Kristovu na zemlji?

Vojska Marijina u Sarajevu.

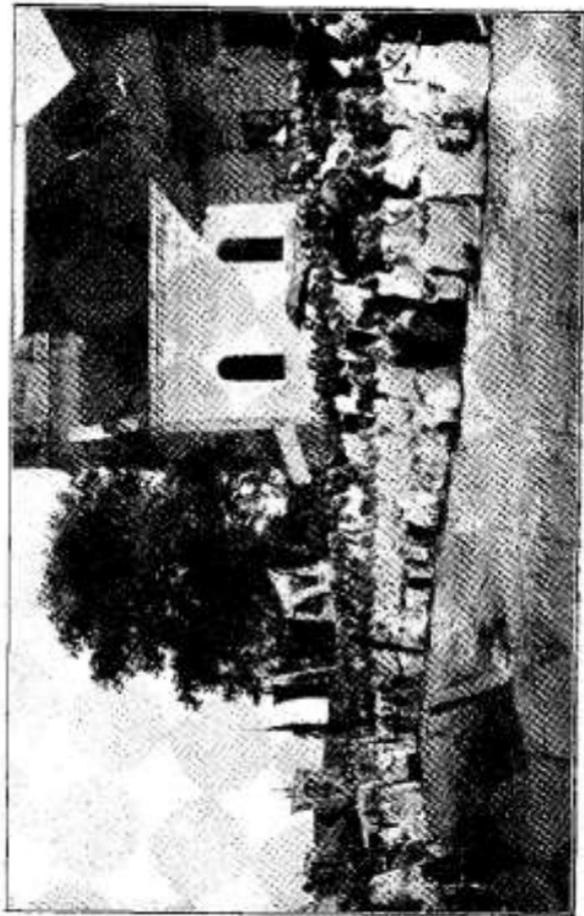

je davno, da se u Sarajevu utemeljila kongregacija bl. Dj. M. muževa, većinom radnika, da tako reknem, u spomen jubileja bogrješnjog Zašćea. Premda je ova kongregacija jošte mlada, ipak broji već 130 članova. U tri puta na dan sv. Josipa, zašćite sv. Josipa i na Petrovo, primilo se 116 članova; ostali su kandidati. Svake nedjelje i blagdana od 2½ do 3 sata imadu sastanak, osim kad bude trećoredska skupština, budući većina pripada trećem redu. Svaki mjesec imadu zajedničku sv. pričast.

Mnogi od njih rade na kolodvoru žilj¹ inače kod željeznice usred socijalista, bezvjernica ili inače posve pokvarenu svrjetine. Dakako imaju od takovih ljudi mnogo trpjeti, i što bude što pobožniji, to ga više ocajaju kod predstojnika te ga žešće proganjaju.

Tako pripovijedaše neki radnik upravitelju kongregacije, da je takav nesretnik jedan išao od jednog radnika do drugog te je svakog pitao: „Kako da je Majka Božja djeвица, kad je rodila dijete? Budeš li još jedno kazao, da je djeвица, ne ću s tobom više imati posla.“ To je našeg zbornika boljelo da dan duže, te je išao za ovim zlobnim čovjekom, tumačeći osobito mladićima, koje je ovaj zaveo, djevičanstvo bl. Djevice, kako je to znao. „Nemate pojma, velečasti,“ reče, „kako su kod nas žalosne prilike. *ma sad oko 600 radnika u raznim radionicama na kolodvoru — a bit će ih uskoro 800 — a kako ih je malo u kongregaciji!“ Nekakav radnik približio se nekom socijalisti s namjerom, da mu koju dobru riječ progovori. Ali taj pograbi čekić, a da radnik nije brže bolje pobjegao, dobio bi još i batinā za svoju revnost.

No ipak treba da ovi zbornici budu kvas među ovim pokvarenim množtvom, te spasu, što se još spasti daće. Tako se je neki gočljiv kongreganista trsio, kako bi što bolje djelovao među mladićima, gledao ih dobro svjetovati, da na pravom putu ostanu ili se obrate. Nekog mladog čovjeka aklosuo je dobrim i pobožnim razgovorima, što ih je s njime osobito sedjeljom imao, da je opet stao pohagijati crkvu, Bogu se moliti, u kratko, da je postao pobožan kršćanin. Kad su ga premjestili na drugo mjesto, u drugu radionicu, sačuvao je svom očinskom prijatelju upravo si-nevsku odanost. „Vidim i spoznajem“, piše mu, „da mi samo dobro želite kao u istinu svomu; stoga Vam i od srca hvala! I znajte, da punim pravom meni kažete „dijete“; jer i ja Vas štajem čisto, kako može ljubiti dijete svoga oca.“ I u drugom listu piše mu: „Ja Vam mogu samo iz sveg srca zahvaliti za Vaše krasne natke. Kadgod dobijem list od Vas, ja sam kao preporogjen, a vazda mi se sve vedma otvaraju oči, sve se više bistri moja pamet te spoznajem, da mogu samo onda biti sretan, kad budem pobožan kršćanin. Što sam pak ovo postao, moram zahvaliti baš Vama, i molit ću uvijek Božu, da me ukrijopi u sv. mojoj vjeri te me uzdrži na pravom putu.“

Sejani, procesija prigodom blagoslova kipa Srećasova.

DA u sv. vjeri uzdržati se, to je baš teško za tako mlade radnike; jer sa svih strana prijeti im pogibao. Sotona imade mnogo zamka, kojima vrebaju na te svoje žrtve. Takva vraglja zamka jest i zla knjiga. Ovakva bezvjerska knjiga pala i našem mladiću u ruke, i premda može biti da nije svega razumio, ipak mu je nešto ostalo u glavi. No — hvala Bogu — on potraži savjet kod zrelijih i iskusnijih ljudi. To je dalo povod novom dopisivanju između njega i oćinskog mu prijatelja, i premda je potonji samo prost radnik, ipak mu je vrlo dobro i razumljivo riješio njegove sumnje.

Knjizi je naslov „Raj i pakao“. To je za pobožnog čovjeka uvijek zanimiv predmet, jer ne progje dan, da ne misli više puta na raj ili na pakao; jer, kadgod ga sjeti savjest, mora nekako misliti na drugi svijet.

No čitajući ovu knjigu ostala mu u pameti ova vjerska sumnja: „Zašto su se pokvarili Anđeli, kad je Bog sve savršeno stvorio?“ — Drugi mu odgovori pravo — jer su bili slobodni. A druga njegova sumnja bila je ova: „Zašto dolazi čovjek, koji kroz cijeli vijek svoj dobro živi, a samo jednom padne u smrtni grijeh, zašto takav dolazi u pakao radi ovog jedinog grijeha — dakako, ako se ne ispovjedi, nego naglo u ovom grijehu umre. A drugi, koji kroz sav vijek svoj neumjereno jede i pije, a na koncu života svoga se ispovjedi — taj bi došao u raj — kamo pravednost Božja? Prijatelj mu vrlo dobro odgovori: „Obično umre čovjek kako je živio, dobro ili zlo. No imade izuzetaka. Tako može tko dobro živjeti i na koncu se pokvariti. Ali može se i to dogoditi, da neuredno živi i na koncu života se obrati. Primjer imamo u razbojnika, koji je s Isusom umro. A, brate moj, kad tko kroz cijeli život svoj raskošno živi, te se istom na smrtnoj postelji ispovjedi, ja bih se bojao, da mu ne valja ona ispovijed, strah me je, da je ona i nedostojna. Ali Bog mu može u neizmjerenoj milosrdnosti svojoj dati i ovu milost, da se dobro ispovjedi — onda je spasen. Ali i to je samo izuzetak. U ostalom ja bih rado znao, tko Vas je ovako pomutio u vjeri; to mora da je ili zloglasan čovjek ili kriv prorok. „Na to ma odvrati mladić: „Niti mi je to rekao zloglasan čovjek niti kriv prorok, nego to sam sve čitao u knjizi „Raj i pakao“ od glasovitog doktora Hinkovića“.

„Tako zar? Od dra. Hinkovića Vi orpate svoje znanje?

Znam ja, tko je dr. Hinković. Rekao nam je to neki misionar, koji je ovdje držao korizmene propovijedi. Hinković je pokršteni čifut, velik neprijatelj hrvatskog naroda, koji ide za tim, da iskorijeni našu staru djedovsku katoličku vjeru iz naših srčaca; a toga on piše takove knjige, kao što je „Raj i pakao“. Brate moj, da se ja mogu dočepati ove knjige, brže nego Lucifer iz raja u pakao došao bi ovaj „Raj i pakao“ iz moje ruke u vatru. Odakle imade takav Židov pravo poučavati nas u duhovnim stvarima? Je li on kakav biskup, kakav svećenik? — Odakle mu znanje? A gdje mu je odobrenje crkvene oblasti?“

To je pomoglo. Mladić se stane ispričavati: „Ne bih mogao baš reći,“ piše, „da je ta knjiga proti nauki Kristovoj ili moguće da proti Bogu, ne, ne, nipošto; jer ju ne bih inače čitao, ali razne istine, što ih je sâm Isus rekao, kaže, da nijesu tako, kako Crkva naučava. Ja bih samo rado, da Vi tu knjigu čitate, pak da kažete, što je i kako je. Eto, da pravo kažem, ta knjiga je bila uzrok, što sam se uzrujao. Ali zato, Bogu hvala, ja sam ipak ostao pri starim svojim djelima i još sam podvostručio svoju pobožnost. Kada mi je bilo već najteže, a ja sam uzео knjigu „Nasljeduj Krista“ u ruke i čitao i odmah osjetio olakšicu u duši mojoj. Ta knjiga „Raj i pakao“ sama me navlači, da ja čitam, pak sam ju stoga uk onio sasvim od sebe.“

Da se mjesto onog pokvarenog i kužnog štiva zbornicima pruži zdravo, odlučil kongregacija odmah osnovati knjižnicu, koja sad već broji oko 900 svezaka. Zbornici i sami pretplaćuju razne dobre pobožne časopise, pa još nastoje i kod drugih ih širiti, kao „Glasnik Presv. Sreća“, „Glasnik sv. Josipa“, „Gospinu Krunicu“, „Marijin Crjetnjak“ i t. d.

* * *

Draga gjavolska zamka za mlade ljude jest to, što ne mogu ići k sv. misi te se onda sasvim podaju onom vjerskom nebaju, što danas svijetom vlada.

Istina, kod ovdašnjeg kolodvora ne radi se nedjeljom, te mogu zanatlije doći k sv. misi, ali radnici moraju raditi, kadgod im bude red. Tako dogje jedne nedjelje na večer neki radnik svome prezesu pa će mu sav žalostan: „Velečasni, danas je prva nedjelja u mjesecu, a ja nijesam mogao k sv. misi, ni poslje podne doći k našem zboru, jer

danas mi je bio ređ, da radim. Meni je stoga jako teško, što se nijesam mogao danas pričestiti, kako imadem običaj na prvu nedjelju na čast Presv. Sroca primiti sv. pričest. Molim Vas, ispovjedite me odmah, da se barem sutra pričestim". Sutradan pak ustane naš junak već u 3 sata te pohrli k isusovačkoj crkvi, gdje se je morao još dosta dugo šetati, dok se otvorila. Kod prve mise u 5 s. pričesti se, pohrli kući, promijeni haljine, a već u 6 sati eno ga na dalekom kolodvoru kod svog posla. Drugom radniku, koji je silno molio predstojnika, da smije u nedjelju prije podne k misi, odvrati ovaj: „Vidite, meni ima sad 30 godina, a samo četiri puta bio sam u crkvi, no zato nijesam ipak nikoga ubio.“ Stoga gledaju kongreganisti uputiti radnike i drugove svoje, kad već ne mogu k misi doći, da barem poslje podne daju na blagoslov i kršć. nauk.

* * *

Upravitelj upozori svoje zbornike prigodom sastanaka na razna apostolstva, kao n. pr. na djelo sv. Frazje Begisa, kojemu je svrha: istrijebiti tako zvane „divlje brakove“ (nezakonite ženidbe).

„Vi stanujete“, veli, „u raznim mahalama (dio grada) u svakom sokaku (ulici) cijelog grada; vi stoga možete nama svećenicima u mnogom ići na ruku te nas n. pr. upozoriti na ljude, koji nijesu vjenčani te ipak žive zajedno, kao da su oženjeni“. Zbilja ne potraja dugo, i eto ti jednog zbornika k upravitelju. Tajinstveno se smiješeći izvadi list papira, gdje je bio napisan čitav niz parova, koji žive u nezakonitom braku, sa točnom adresom njihovom.

„A kako ste za njih saznali?“ upita preses. „Znate, Velečasni,“ reče kongreganist, „nedavno su se kod moje žene druge žene sastale te su počele pretresivati ljude, a napokon su došle i na one konkubinarce (suložnike). A svaka je znala više takovih lijepih parova nabrojiti. A ja se sjetih onih vaših riječi te sam brže bolje njihova imena zabilježio. Eto vam ih.“

Upravitelj predaše cijelu listinu gorljivom gradskom župniku, koji će ih redom pozvati, te ne će mirovati, dok se ili vjenčaju ili rastave.

I rastavljeno ženidbene drugove gledaju ovi zbornici pomiriti te su kod jednog para već uspjeli.

Kao najbolje djelo smatraju, ako im pogje za rukom

pridobiti koji valjan član za kongregaciju, jerbo dobro znaju, koliko milosti bl. Djevice svojoj vjernoj djeci pribavlja. Zato im nije nikakav put predalek. Oni čak dolaze iz dalekog Novog Sarajeva, sat hoda do kongregacije. Zimi im se vlasi i brkovi sve bijele od mečave — a nema svaki bleikla (dvokolice) ili novaca za električnu željeznicu, nego dolaze pješke; jer im' je neizmjeruo drago slušati opet koju o bl. Djevici, o kršćanskom životu, kad su kroz cijel jedan ovako zaokopljeni poslom.

* * *

Za razna djela kršćanske ljubavi varda su spremni iz svog džepa što god doprinijeti. Tako su saznali za vrlo siromašnu na pola slijepu ženu, koja je živjela u velikoj oskudici. Kod slijedećeg sastanka odmah su stali sabirati milodare te su ovu sirotu potpomogli.

Nedavno donese neki zbornik upravitelju jednu staklenku ulja za kapelicu kongregacije. „Htjedoh već davno ovo ulje donijeti.“ reče, „ali nijesam se htio svagjati sa svojom ženom, jer sam se bojao, da joj opet ne bude pravo. Ovih se dana ipak ovokolih, pa će joj reći: „Eto ja sam odlučio da prikažem jednu bocu ulja za našu zbornička kapelicu; tamo stoji onaj krasni kip bl. Djevice, štoto bijaše na svibanjskom oltaru okružen električnim žaruljicama.“ A žena mi odvrati: „To sam ti već davno htjela predložiti, ali nijesam se usudila.“

Oh te ženo! Sve su ljubomorne bile na muževe svoje, što oni imaju svoju kongregaciju; stoga nijesu mirovale, dok se nije i za njih osnovala posebna kongregacija. Ali i ovako čute blagoslov i sreću, kad pomisle, da im je čovjek sin Marijin. Tako je neka žena uskliknula: „Oh Bogu hvala za kongregaciju! Prije je moj čovjek doduše išao k pučkoj misi i propovijedi, a poslije k poznatom krčmaru, otklen bi se vrsćao istom oko 2 sata i to često pijan.“ A na Tijelovo reče druza žena: „Što sam lani plakala na taj dan, što je moj čovjek, dok sam išla sa procesijom, sjedio u gostioni. No, hvala Bogu, ove je godine u kongregaciji, te je sa drugim zbornicima išao sa procesijom pače nosio je barjak!“ (H.)

Zahvalnice.

 Zahvalnice treba da su potpisane potpunim imenom i adresom, inače ih ne možemo nikako uručiti. Uredn.

Gdje ću se moliti?

Pred slikom Srca Isusova.

Valjda ne možeš ići u crkvu, da se pred samim Srcem Isusovim moliš? Možda ti je predaleko do crkve, ili ti ne daju troji kućni poslovi, da ideš, ili si bolestan, pa ne smiješ iz kuće? — Ako je tako, dobro, onda ti ni Srce Isusovo ne će zamjeriti, kada ne dogješ k njemu u crkvu. Moli mu se kod kuće. Za cijelo imaš kod kuće sliku Srca Isusova. Nakiti ju, što bolje znaš, zapali pred njom svijeće ili uljenicu, klekni pred nju i moli se žarko i utrajno. Pa će ti Angjeli odnijeti pred prijestolje Srca Isusova molitve tvoje kao miomirisni kad od tamjana, a donijet će ti njegove milosti, njegov blagoslov, njegovu pomoć.

Evo primjera.

Pišo jedan štovatelj Srca Isusova iz *Broda na Sasi* (Slavon.): Zub me je jednoć tako zabolio, da sve vodice, koje su mi usta ispekale, nijesu pomogle. Ja sam se tjeđio, da sam po svom tijelu zdrav, zašto ne bih i ja neku bol trpio. No zabobolja postala je baš nesnosna. Tada se obratih k slici Srca Isusova, moleći: „O Presveto Srce, ti Ljekaru svih ljekara, molim te, oslobodi me od ove boli!“ I gle! isti čas ostavi me bol, a ja sam mogao odmah jesti va onaj zub.

Evo što piše jedan čovjek iz *Kemeta* kod Zagreba, a istina župničkim pečatom i vlastitim potpisom potvrđuje sam župnik: Prehladio sam se, pa sam uslijed toga grozno obolio i velike muke trpio. U najvećoj boli, usred noći, pokleknuh pred kip Srca Isusova, zavjetujem jednu sv. misu i javnu zahvalu, i gle! u jutro bacim krv i gnoj iz vrata, te mi je sasvijem odlahnulo.

Jedna *Dalmatička* pripovijeda: Bila sam bolesna. Jedne noći osuđeh neopisivu bol u glavi. Ugledavši nad posteljom sliku Presv. Srca, znatnim srcem zavapim za pomoć. I odmah osuđeh, kao da mi jedna tajinstvena ruka odnosi svu muku. Bolest je odmah krenula na bolje.

List iz *Irvatskega Zagorja*, iz *Končine*. Moja žena teško oboljela na upali pluća. Liječnička pomoć nije ko-

risila. Ja učinim devetnicu pred slikom Srca Isusova, a moja žena skoro ozdravila.

Evo zahvalnice iz samoga *Trasavika* (Bosna). Moj sin jako obolio. Uza svu liječničku poštivovnost nije bilo nade, da će preboljeti. Srećom imam u kući blagoslovljenu sliku Srca Isusova. Nadahnut nekim nutarnjim glasom, donesem sliku, koja je bila u drugoj sobi, i objesim ju bolesniku viš postelje. Na veliku radost moju i matericu, sin odmah veselo pogleda, i bolest presta biti opasnom. Za malo dana i ozdravi.

Jedna žena zahvaljuje preko revnoga povjerenika Glasnika u *Kučelju* (Hrv.). Naša kćerica tako oboljela, da joj ni liječnik nije znao pomoći. Bila već sama kost i koža, a od muke lamala je ručicama i provijala se, da nijesmo mogli gledati. Tada se ja i moj muž sjetimo na Presv. Srce Isusovo, pak nas obadva padnemo na koljena pred kip Srca Isusova, i molimo se žarko. I eto za jedan sat progje sva bol, i naše dijete ozdravi nam na skoro.

Evo mi tu dva posve slična pisma: ista nevolja ista pomoć. Jedna majka piše iz *Drenja* (Hrv.) druga iz *Petrovaradina* (Slavon.) Čujmo potonju. Imam jedno dijete, a s njim preveliku radost. Ali najednom mi dogje dijete u vatru: misljah da će rubeće dobiti. Kad al' djetetu sve gore, i nakon 8 dana posve zlo. A ja dijete na ruku, pa hajd' liječniku. Kad je liječnik dijete pregledô, reče m', da sam prekasno došla, jer da dijete ima difteriju, a kad progje šest dana, lijeka nema. No ipak da će djetetu nešto učiniti u prsa; ako umre da ne žalimo. Kad sam kući došla sva tužna, a puna majčine ljubavi — bacim se pred sliku Srca Isusova i zavapim ovako: „O Srce Isusovo, smilaj mi se: kod tebe nikad kasno nije, tbi ništa nemoguće nije. Moje je dijete u tvojim rukama, smilaj mu se, ozdravi ga, a ja ću se javno zahvaliti u tvojem Glasniku!“ I odmah počnem moliti devetnicu. Sata dan bilo već malo bolje, a kad sam devetnicu svršila, moje je dijete sasvijem ozdravilo.

Ne možete bez ganuća čitati ove reške, što nam ih piše mlada udovica iz *Slavonije*. „Hvalite Gospodica svi narodi, hvalite ga svi puci, jer se je utvrdilo nad nama milosrgje njegovo, i istina Gospodnja ostaje na vjeke. O slatko Srce Isusa moga, budi mi ti sada u pomoći!“ Ovakvo se svaki dan molim pred slikom Srca Isusova, pak

sam se stalno uvjerala, da mi pomaže u svakoj nuždi i nevolji, oslobagja me od svih neprijatelja duše i tijela. Moj štit i moja i moje djece obrana i sigurno utočište jest Presv. Sree Isusovo. Ja sam udovica već gožinu i pol sa troje male djece, koja su takogje r upisana u slatko Sree Isusovo, baš jedan dan prije, no što je moj dobri muž preminuo. Od onoga časa predala sam se Isusu posve, odrekla sam se svijeta i njegove ispraznosti. Isus ne umire, i njegova ljubav nikad ne prestane, pak stoga kličem:

Isuse, ja te ljubim,	Uspilani sree moje
Ti si mi sreća sva:	Zarom dobrote svē,
gdje tvoja ljubav nije,	Da pitam, kad što radim:
Meni je praznina.	Što želiš, Isuse?

Ja sam ostala udovica u vrlo žalustom položaju, sa mnogo dugova i ovcenom radnjom. Moji su neprijatelji skoro napredovali. Isprva sam bila vrlo nezadovoljna sa svojom sudbinom. I već sam mislila, da ne ću moći radnju dalje tjerati. Dvojila sam o milosrgju i o dobroti Isusa. Ali nijesam u molitvi nikad popustila. Više sam puta, kada mi je bilo teško, pala na koljena pred sliku slatkog Sree Isusova, pa molila: „Isuse, kako vjernjem, tako mi pomoz! Dobri Isuse, javno ću ti se zahvaliti, budi meni i mojoj djeci u pomoći!“ Pak doista, rijesam se uzalud ufala i utjecala. To Sree sveto, koje nije nikad nikoga odbilo, nije mi mene nevrjedne. Budi slava Božanskomu Sree Isusovu, sada i vazda i u vijeke vijekova. Amen.

Pred štitom Sree Isusova.

Piljenica. Hrvatska. Imala sam petero djece: četvero je umrlo, jedno je ostalo. Molila sam se Ocu nebeskomu i miloj Majci Božjoj, da mi dadu još ploda od sree moga, i bila sam uslišana. Ja molila za jedno: Otac mi je nebeski dao dva blizanca, dva sinčića. Malo postije obole obadva mališa. Tražila sam pomoći od svijeta i od liječnika, ali im nije bilo pomoći. Od koga ću sada iskati pomoći? Uzmem najprije jednoga, onda drugoga blizanca, pa idem s njime pred vrata, na kojima sam imala štit Božanskoga Sree Isusova. Teško sam uzdahnula i gorko zaplakala, i zamolim Presveto Sree, da mi se smiluje na moju nejaku dječicu i da ih ove bolesti oslobodi, obefajuci devetnicu i javnu zahvalu. I gle čuda, djeca su najedno ozdravila, i svih je boli nestalo. Sada kličem i viđem: Hvaljeno i slavljeno vazda budi Presveto i Božansko Sree Isusovo!

Ljubiš li majku?

no ljubiš milu si majku, a oho ne ćeš zar još plaćiti onomu čovjeku, kojemu je najveće veselje, kad može majku tvoju udariti po licu? Ne! ti ćeš se latiti batine, pa ga otjerati, kuda je i došao. Zar ne, tako je pravo?

A sada poslušajte me, ljudi Božji! Hrvati! Katolici! Zar nije katolička Crkva naša majka? Pa ne udaraju li je po obrazu oni listovi, novine, časopisi i knjige, koje nedostojno i porugljivo o njoj pišu? Zar ćete držati takove listove i plaćati, neka i nadalje biju milu vam majku? Ne, toga vi ne ćete učiniti, inače biste bili izrod, a ne djeca njezina!

Van dakle iz vaših kuća, van iz čitavnica vaših, van s onim listovima, novinama, časopisima i knjigama, koje avredljivo diraju u sv. katoličku Crkvu, u njezine službenike i uredbe!

Sada, pred mlado ljeto, obustavite sve takove listove! Povratite namah prvi broj s primjedbom: „Ne prima se!“ Ne dajte im u kuća ni u čitavnicu, ma ih tko i besplatno nagjao!

Pretplatite i čitajte samo takove listove, koji, kao junački vaši pregji, vjerno stoje uz sv. Oca papu, uz biskupe i svećenike, te poštuju i brane ugled i čast sv. kat. Crkve.

Pokažite se, da ste pravi Hrvati, katolici!

U te ime: Živio katolički pokret! Živjelo Srce Isusovo!

Svega po malo.

— Soljani, filijalka župe Drenovačke u Slavoniji. (Uz naše slike.) Dne 9. kolovoza 1903. svečano se blagoslovio novi veliki oltar naše crkve od Pobjeda Bl. Dje. Marije. Stajao je 2.600 kruna. U sredini dva tipa predstavljaju pohod naše milo Gospe kod sv. Elizabete, a desno i lijevo stoje kipovi Srca Isusova i Srca Marijina, sv. Cirila i Metoda. Na svečanosti došle procesije sa svih strana, pa i iz Brčke u Bosni. To je bio prvi put, da su krađa preko Save (njih 140) procesijom došla na našu stranu.

— Surčin (Slavon). Surčin je selo na srpskoj granici, filijalka župe zemanske. U čitavom su kraju gotovo samo hrišćani, a nas je katolika samo 80 kuća. Ipak doživjesmo dne 10. rujna takovo slavlje, da su nam se i hrišćani divili, i njihovi stari djedi i babe govorili, da toga nije bilo, otkako je svijeta i vijeka. Pa šta je to bilo? Evo čujte!

Pobožno neke sestre iz Zemuna poklonile nam jedan krasan kip Sreca Isusova za spokoj duše jedinoga si brata, koji je prije malo vremena preminuo. Mi sami kupili smo si kip Sreca Marijina kao zaštitnu za naše mile pokojnike. Danas će nam ti kipovi doći. Naša se je mila mladež već mjesec dana spremala i koljono očekivala taj sretni dan. Napokon je ovanano tako krasan, da je malo tko ostao kod kuće. Bogosno je te moleći i pjevajući pjevalimo u susret procesiji, koja će nam kipove donijeti iz Zemuna. Na pđ puta, koji je dug 14 kilometara, sretno smo se. Ala veselja i djevojke u ojalini, s trobojnicama preko ramena nosile kipove. Kako su krasni! Milina ih je gledati. Kada smo s kipovima stigli u naše selo, mužari gručali, kvaosspjevi se orili, a mnogi su glas vapili Sreću Isusovu i Marijnu za pomoć. Iza ovršenoga blagoslova kipova, sretno smo ih unijeli u našu crkvicu Presvetog Trojstva. Svakomu je srce bilo ushićeno, da je to sve jedan na drugome šitan, nije se moglo sakriti. Tu je bilo naših miših seljaka i zanatlija, pa i naše gospode činovnika i trgovaca i trojica svetoenika. Bilo nas je u ovom hrišćanskom kraju do šest stotina katolika kod službe Božje. Slava i čast Presv. Sreću Isusovu i prečistom Sreću Marijnu! (S. P.)

— Goskovo (Hrv.). Dne 10 rujna dočivjela je župa Goskovo rijetku svetoenost: blagoslov krasnoga novoga oltara na čast Presv. Sreću Isusovu i čalosoj Majci Božjoj. Već raum šorom šest puta gručali mužari. Dušle procesije iz Sijajala Pataki i Dostaju Jekosiba te iz susjednih župa Polodera i Ludaca. Dok se iza blagoslova oltara prvi put na njem služila sv. missa, razlijegali se crkvom milosrdni glasovi međutne dječice uz pratnju harmonija. (Sr. »Kat. Lista, br. 33.)

— Tuhelj (Hrv.) Dne 10 rajna dugje u Tuhelji biskup dr. Ivan Krapac, da pošijeli sv. polvrća. Pred mjestom bio je podignut ukusna slavolik, a na njem uz ostali nakit isticao se krasan grb Sreca Isusova. Živjeli! (Sr. »Pravoslavac« br. 212.)

Iz listnice naše.

— Uspješan propovijed. Dalmacije. Volećan g. župnik, osobiti revnošću Sreca Isusova, držao propovijed o Presv. Sreću i pozvan na predpitu. Uspjeh bio tolik, da su se svi u selu, koji su i najmanje znali čitati, upicali u Glasnik, paše i jedan, koji ne zna čitati: čitati će ma drugi. (P. V.)

— Poziv na građjanstvo. Omiš. (Dalm.) »Objeleđanili smo poziv na građjanstvo, koji ovako svršava: »Gračjani! ne ogluđite se ovomu pozivu! Upđite se u Glasnik, čitajte ga pred vašim obiteljima i širite ga u pakul! Ne štetarite s novcom, gdje se radi o slavi Božjoj i o vašem dobru, pak se sigurno ne ćete pokajati!« (A. pđ. G.)

— Lijepa sreća. Novska (Slav.). Otkako sam ja primio na se povjereništvo, čisto mi je drugač na životu, meni i obitelji i kući sprema prijašnjega života. Hvala i slava budi Presvetomu Sreću Isusovu. (A. P., pokaz.)

Hrvatska omladina pod zastavom Srca Isusova.

Ti sama . . .

(Spjevao Serafin Zvezdanov.)

Ti sama, Majko draga,
Znaš boš srca mog ;
Znaš, kakvu borbu bijem
Sred tašnog svjeta tog.

Oh, kako srce puca
U silnoj buri toj,
Ah, Majko, brani mene,
Uza me varda stoj!

Ti sama znaš doš momo
Ud'jeli srca t'jek :
Daj, Majko, daj, ud'jeli —
(srcean bit ću v'jek.

Ja nemam smirine majke,
Nju krije blađni grob ;
Pa zar ću gorke tuge
Za uvijek biti rob ?

Oh, ne ću, Majko mila,
Uza me dok si ti ;
Ta, a tobom ja ću borbe
Vijence dobiti.

Ukr'jepi samo vjera,
Da bude kao kam.
Upali plahom sreću
Spram tebe vjedni plam !

Najbolji Pastir.

(Pripovijeta jedan hrvatski mladić.)

Buna je košara jabuka, a megju njima su dvije tri gnjile, i ako se ove gnjile ne odstrane, sve će ostale jabuke jedne za drugom sagnjiti. Takova jabuka, zdrava megju gnjilima, bio sam i ja, kad sam pao megju zlobeste drugove, a osobito jedan nazovi-prijatelj htio da me zavede. Počeo sam se sve po malo otugjivati od Boga i poprimati zle običaje, pa sam napokon i veći grijeh htio učiniti.

Ne nebeski Pastir, dragi Isus, kojega je Srce puno milosrgja i dobrote, ne htjede dopustiti, da bi ova stada njegova ludo izginula, već je svaki put, kad se htjede udaljiti od stada, skočio pred nju, te ju zaustavio. Ja sam naime upotrijebio nekoliko zgoda, da počinim ono, što sam naučio, ali nikada nijesam uzpio.

U te dogje mi slučajno pod ruke „Glasnik Presvetoga Srca Isusova“. Ovaj mi se odmah svidio, i počeo sam ga pomnjivo čitati. Čitao sam ovdje mnoge zahvale Presvetomu Sreću Isusovu za udijeljene milosti. I ja sam se sada počeo moliti Presvetomu Sreću za nekoje potreba, željno čekajući, hoće li molba uslišana biti. Ovaj me je Glasnik već skoro sasvim obratio.

No zavodnik — koji se već počeo bio veseliti svomu uspjehu — gledajući gdje ja počnem odmiciati od njega, stane mi navagjati ovakove pa onakove slasti i lasti, živo je želio k sebi me primamiti. A šta će ja sada? Ja se nalazim na raskršću dvaju puteva. Dugo mislim, kuda bih krenuo. Bio sam nekako vrlo nezadovoljan, nemirne savjesti i pokvarena veselja.

Što sam molio Presveto Srce Isusovo, toga nijesam odmah dobio. Ali mjesto toga dobio sam drugo mnogo veće i nužnije. Presveto Srce pošalje Anđjela Čuvara, koji poprokiđa mreže, u koje me zavodnik zapleo bješe, i pokaže put, kojim ići treba. Sad se istom ja kao ota sna prenem i opazim pred sobom duboki, strašni ponor, u koji sam malne pac. Sada ja prepoznam, kako napast može varavo zaslijepiti i na krivi put zavesti, kad ne bi od nikuda pomoći bilo. Po tom sam bio tako ganut, te sam kleknuo i molio u zahvalu najboljemu Pastiru i obećao, da neću griješkiti. Poslije skrušene molitve osjećao sam u duši neki rajski mir i zadovoljstvo, koje se opisati ne da, a želja za pobožnim življenjem, koja se tada u meni probudila, bila je takogjer velika.

U svakoj potrebi i neprilici bilo mi je odsada najpreče, uteći se Presvetome Srecu, i svaki put sam željenu milost dobio. A tko sada sretniji od mene, gdje se vidim među hrvatskom omladinom, a pred nama leprša pobjedonosna zastava, na kojoj se sjaji Presveto Srce Spasitelja našega! Ushišćen, gledajući ovakovu četu, gdje smjelo naprijed stupa, hvaleći Boga svojega, ne mogu odkljetati ognja srca svojega, da veselo ne uskliknem:

Isukrete, Srecu tvoju
S nama naš se kune dom:
Dušom, tjeleom v'jek sam tvoj,
Za kret časni bijud koj!

Svaštice.

— Mlada povjerenica. Vukovar (Slavon.). •Navrših tek 16 godina, ali smjelo stupam u dičnu četu povjerenika i povjerenica Glasnika Srca Isusova. Rado primam u mladenačkoj duhi svojoj na se taj slatki i ugodni teret. Radit ću neomorno; na tisuće srdaca pokucat ću, da se otvore malome, ali milome Glasniku Srca Isusova. Čutim se veoma voljko, kad pomislim, da ću i ja nešto doprinijeti do onoga slavoga cilja, naime, da naša dična domovina bude «zemlja Presv. Srca Isusova».